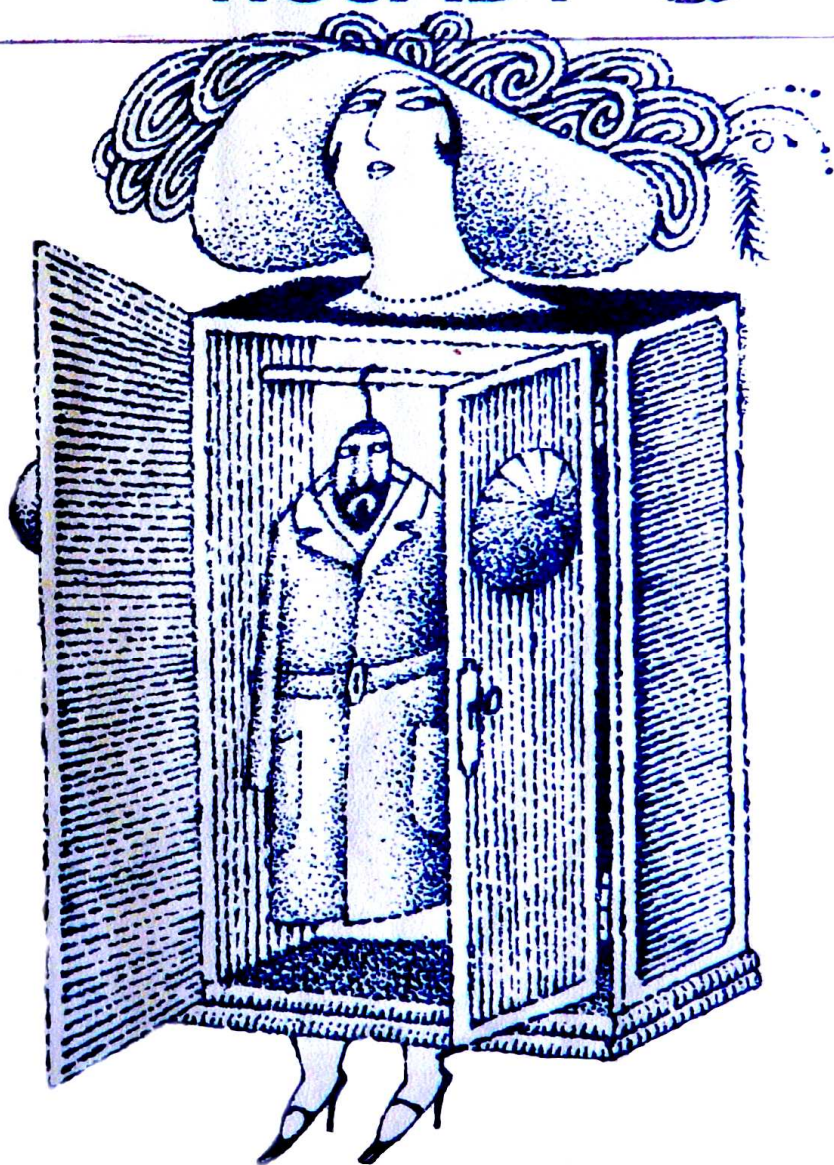
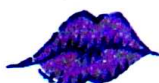
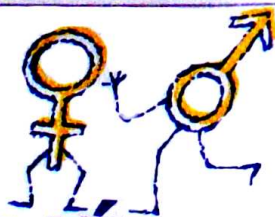

ROALD DAHL MILOSTNÉ ROŠÁDY

MILOSTNÉ ROŠÁDY

ROALD DAHL

ODEON

ROALD DAHL

Známý anglický povídkář Roald Dahl se narodil 13.9.1916 v jižním Walesu norským rodičům. Psát začal za války v době diplomatického působení ve Washingtonu. První povídková sbírka Přepínám (Over to You, 1946] čerpá z jeho vlastních zkušeností válečného pilota. S velkým čtenářským úspěchem se setkaly Dahlovy povídkové soubory Člověk jako vy (Someone Like You, 1953) a Líbej mě, líbej (Kiss Kiss, 1960), který dal r. 1969 název českému výboru z těchto knih. Zatímco tyto hororové povídky charakterizuje jedovatá bizarnost, jsou příběhy sbírky Milostné rošády (Switch Bitch, 1974) – s výjimkou jediné – precizně komponované originální anekdoty s překvapivou, až šokující pointou, povídky o „bezbolestné bolesti“, v různých hávech obměňující české přísloví „kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“. Jsou to mistrné černohumorné grotesky, které leckdy připomenou vycizelované arabesky Poeovy. V r. 1979 vydal Dahl svůj první román Můj strýček Oswald (My Uncle Oswald). Je též autorem řady velice oblíbených knížek pro děti.

HOST DO DOMU

Před nedávnem doručila nádražní zásilková služba ke dveřím mého domu velkou dřevěnou bednu. Byl to neobvykle pevný a bytelně zhotovený kus, vyrobený z jakéhosi temně červeného dřeva, ne zcela nepodobného mahagonu. S námahou jsem bednu vyzdvihl na zahradní stolec a pečlivě jsem ji prohlédl. Přelepka na jednom boku hlásala, že bedna byla dopravena z Haify motorovou námořní lodí *Waverley Star*, ale odesílatelovo jméno ani adresu jsem nenašel. Lámal jsem si hlavu, kdo by tak mohl žít v Haifě nebo tam někde a chtěl mi poslat báječný dárek. Na nikoho jsem nepřišel. Hluboce nad tím ještě dumaje, odebral jsem se zvolna do kůlny s nářadím a vrátil se s kladivem a šroubovákem. Pak jsem začal jemně páčit víko.

Vida, byla plná knih! Pozoruhodných knih! Vybral jsem je jednu po druhé (aniž bych zatím do některé nahlédl) a naskládal do tří vysokých hromad. Celkem osmadvacet svazků a skutečně překrásných. Každý byl identicky a přepychově svázan do sytě zeleného marokénu a na hřbetu měl zlacené iniciály O. H. C. a římskou číslici (I až XXVIII).

Vzal jsem do rukou nejbližší svazek, číslo XVI, a otevřel ho. Bílé nelinkované stránky pokrývaly úhledné řádky drobného písma psaného černým inkoustem. Na titulní stránce stálo „1934“. Nic víc. Uchopil jsem jiný svazek, číslo XXI. Obsahoval další rukopis psaný tímtež písmem, ale na titulní stránce jsem si přečetl „1939“. Odložil jsem ho a vytáhl z hromady svazek I, doufaje v něm nalézt nějakou předmluvu nebo snad autorovo jméno. Namísto toho jsem pod vrchní deskou našel obálku. Obálka byla adresována mně. Vytáhl jsem dopis, který obsahovala, a rychle jsem sklouzl očima na podpis. *Oswald Hendryks Cornelius*.

Strýček Oswald!

Nikomu z naší rodiny se strýček Oswald neozval už přes třicet let. Tento dopis byl datován 10. března 1964, a až do jeho příchodu jsme mohli jen tušit, že je strýček naživu. Nevědělo se o něm vlastně nic krom toho, že žije ve Francii, že mnoho cestuje, že je zámožným starým mládencem nepěkných, nicméně okouzlujících návyků, který

tvrdšíjné odmítá jakékoli styky se svými příbuznými. Zbytek byly pověsti a zprávy z druhé ruky, zato pověsti tak úžasné a zprávy tak exotické, že se Oswald pro nás pro všechny stal už před drahnými lety oslnivým hrdinou, slavnou rodinnou legendou.

„Milý hochu,“ začínal dopis, „domnívám se, že Ty a Tvé tři sestry jste mými nejbližšími žijícími pokrevními příbuznými. Jste tudíž mými právoplatnými dědici, a protože jsem neučinil žádnou poslední vůli, vše, co po smrti po sobě zanechám, připadne Vám. Želbohu nemám, co po sobě zanechat. Míval jsem značné jmění a skutečnost, jak a proč jsem nedávno všeho pozbyl, Tě nemusí zajímat. Pro útěchu Ti však posílám své soukromé deníky. Myslím, že by měly zůstat v rodině. Pokrývají nejlepší léta mého života a nebude Ti na škodu, když je pozorně přečteš. Kdybys je ovšem chtěl dávat k lepšímu a půjčovat cizím lidem, pak jen na své vlastní, a věř, že nikoli malé, riziko. Pokud je vydáš tiskem, nepochybuji, že to bude znamenat Tvůj i nakladatelův konec. Musíš totiž pochopit, že tisíce hrdinek, o nichž se v denících zmiňují, jsou posud jen jednou nohou v hrobě, a kdybys byl natolik bláhový, že bys jejich sněhobílou pověst poskvřnil šarlatovým písmem, měly by Tvou hlavu na tácku než řekneš popel a nejspíš by ji pro jistotu upekly v troubě. Raději tedy dvakrát měř. Setkali jsme se pouze jednou. Došlo k tomu před mnoha lety, v roce 1921, když Vaše rodina bydlela v tom ohavném domě v jižním Walesu. Byl jsem tenkrát Tvůj velký strýček a Ty jsi byl velice malý chlapec, asi pětiletý. Pochybuji, že si ještě vzpomeneš na Vaši tehdejší mladou norskou chůvu. Byla to pozoruhodně čist'ounká, dobře stavěná dívenka znamenitých tvarů, dokonce i ve svém stejnokroji s tou směšnou naškrobenou bílou náprsenkou, zatajující její překrásná ňadra. Onoho odpoledne, kdy jsem Vás navštívil, Tě vzala do lesa trhat zvonky, a já se dovolil, zda mohu jít s Vámi. A když jsme došli doprostřed lesa, řekl jsem Ti, že dostaneš táfličku čokolády, jestli najdeš sám cestu domů. Našel jsi ji (viz sv. III). Byl jsi vnímavé dítě. Sbohem – Oswald Hendryks Cornelius.“

Náhlé objevení deníků vyvolalo v rodině nemalé vzrušení a všichni si je doslova rvali z ruky. Nebyli jsme zklamáni. Byla to úžasná četba – rozpustilá, vtipná, napínavá a často i hluboce

dojemná. Strýcova vitalita byla k nevíře. Stále byl v pohybu, stále na cestě z města do města, ze země do země, od ženy k ženě, a v pauzách mezi ženami hledal pavouky v Kašmíru, anebo pátral v Nantingu po nějaké modré porcelánové váze. Na prvním místě však vždycky stály ženy. Kdekoli se ocitl, zůstavil ve svých stopách nekonečné procesí žen, žen nevýslovně rozvrácených a zmrhaných, avšak vrnicích jako kočky.

Přečíst dvacet osm svazků, přitom každý o přesně třech stech stranách, zabere spoustu času a nenajde se mnoho spisovatelů, kteří dokáží své čtenáře na tak dlouho zaujmout. Oswald to však dokázal. Vyprávění ani na okamžik neztrácelo švih, rytmus nepolevoval, a každý jednotlivý zápis, ať dlouhý nebo krátký, ať pojednával o čemkoli, byl takřka bez výjimky skvostnou malou povídkou, která by klidně obstála sama o sobě. A zcela nakonec, když jste přečetli poslední stránku posledního svazku, nezbylo vám než s lehkým úžasem konstatovat, že jde patrně o jedno ze stěžejních autobiografických děl naší doby.

Kdybyste tyto deníky brali výhradně jako kroniku milostných dobrodružství, nenašli byste nic jen přibližně jim rovného. Casanovovy *Paměti* se vedle nich četly jako Listy z naší vesnice a sám proslulý milovník se vedle Oswalda jednoznačně jeví jako sexuálně neukožený břídil.

Každá stránka byla společenským dynamitem; v tom se Oswald nemýlil. Rozhodně se však mýlil, když se domníval, že by všechny exploze odpálily ženy. Co jejich manželé, ti potupení hejlové, paroháči? Pobouřený paroháč je věru lité zvíře, a kdyby Corneliovy deníky v nezkrácené podobě spatřily světlo světa za jejich života, vyhrnuly by se jich z houštin tisícíhlavé šiky. O publikaci se tudíž nedalo vůbec uvažovat.

Škoda. Dokonce taková škoda, že jsem si umínil něco s tím udělat. A tak jsem usedl a přečetl deníky znovu od začátku do konce v naději, že snad objevím alespoň jednu celistvou pasáž, kterou by bylo možné vytisknout a uveřejnit, aniž to nakladatele a mě vystaví vážnému soudnímu postihu. Ke své radosti jsem takových našel hned šest. Ukázal jsem je advokátovi. Prohlásil, že by *mohly* být neškodné, ale zaručit to prý nemůže. Jedna z nich – příhoda ze Sinajské pouště

– mu ovšem připadá „neškodnější“ než ostatních pět, dodal.

Rozhodl jsem se tedy, že po této krátké předmluvě začnu právě touto a bez prodlení ji předložím veřejnosti. Bude-li příznivě přijata a všechno dobře dopadne, uvolním možná ještě jednu nebo dvě další.

Sinajský záznam je z posledního svazku, sv. XXVIII, a je datován 24. srpna 1946. Je to vlastně *vůbec poslední* zápis posledního svazku, poslední, co Oswald kdy napsal, a o tom, kam se poděl a co dělal po tomto datu, nemáme zpráv. Můžeme se jen dohadovat. Za chvíli se vám tohoto zápisu dostane v plné šíři, ale předem mi ještě dovolu, abych pro objasnění jistých věcí, o nichž Oswald v této povídce hovoří nebo které dělá, o tomto člověku předeslal několik slov. Z množství vyznání a postřehů obsažených v těchto osmadvaceti svazcích se noří poměrně jasný obraz jeho charakteru.

V době sinajské epizody bylo Oswaldovi Hendrycku Corneliovi padesát jedna let a doposud, jak také jinak, nebyl ženatý. „Obávám se,“ měl ve zvyku říkat, „že jsem byl obdařen, či snad obtížen, neobyčejně vybíravou povahou.“

V jistých směrech to byla pravda, ale v jiných, obzvláště co manželství se týče, bylo toto tvrzení pravdy pravým opakem.

Skutečným důvodem, proč se Oswald odmítal ženit, bylo prostě to, že za celý život nedokázal obmezit svou pozornost na jedinou ženu déle, než mu trvalo ji dobýt. Sotvaže ji získal, ztratil všechn zájem a začal se poohlížet po další oběti.

Normální člověk by to sotva považoval za pádný důvod, proč se neoženit, ale Oswald nebyl normální člověk. Nebyl ani normálním polygamním mužem. Upřímně řečeno, byl to takový necuda a nenapravitelný proutník, že by ho žádná nevěsta na zemi nesnesla déle než pár dní, kdeže přes líbanky – i když nebesa jsou svědkem, že bylo dost takových, které by to rády vyzkoušely.

Byl to vysoký, útlý muž křehkého a mírně estétského zjevu. Hlas měl hebký, vystupování uhlazené, a na první pohled působil spíš jako královnin dvořan než jako vyhlášený nemrava. S druhými muži o svých milostných poměrech zásadně nehovořil a cizí člověk, i kdyby s ním proseděl a prodebatoval celý večer, by v Oswaldových jasně modrých očích nezahlédl nejslabší záblesk falše. Byl přesně tím

mužem, jakého si úzkostlivý otec nejspíše vybere, aby jeho dceru bezpečně doprovodil domů.

Stačilo ale Oswalda posadit vedle ženy, vedle ženy, která ho zaujala, a jeho oči se okamžitě změnily. Sotva na ni pohlédl, v samém středu jeho panenek se zvolna roztančily nebezpečné ohníčky a vzápětí ji zahrnul svou výřečností, mluvě velice rychle, chytře a určitě mnohem vtipněji než kdokoli jiný, s kým kdy hovořila. Byl to jeho mimořádný dar; talent naprosto jedinečný, a když si dal opravdu záležet, dokázal svou posluchačku ovíjet a ovíjet slovy, až ji zcela spoutal jakýmsi lehkým hypnotickým kouzlem.

Nebyl to však jen obratný hovor a podmanivý pohled jeho očí, co ženy uchvacovalo. Měl na tom zásluhu také jeho nos. (Ve sv. XIV Oswald s očividným potěšením cituje dopis napsaný mu jistou dámou, která tyto věci rozvádí do značných podrobností.) Je patrné, že když byl Oswald rozrušený, začínalo se kolem jeho nozder dít cosi prapodivného; okraje nosních dírek se začaly roztahovat, viditelně vzdouvat a odhalovat velké plochy jasně červených stěn uvnitř. Působilo to zvláštním, dravým, animálním dojmem, a ačkoli to na papíře nezní asi příliš přitažlivě, dámy to vyložene elektrizovalo.

Oswald ženy přitahoval takřka bez výjimky. Byl především mužem, který za žádnou cenu nehodlal nikomu patřit, už to jej automaticky činilo žádoucím. Přidejte neobvyklou kombinaci vynikajícího intelektu, hojnosti šarmu a pověsti nepřekonatelného prostopášníka a máte spolehlivý recept.

Krom toho, když na okamžik pustíme ze zřetele vykřičenou a požívačnou stránku jeho povahy, zdobila Oswalda ještě dlouhá řada dalších překvapujících faset, které z něho samy o sobě činily osobnost nadmíru pozoruhodnou. Tak například bylo jen velice málo, co by nevěděl o italské opeře devatenáctého století, a napsal zajímavý spisek o třech italských skladatelích, Donizettim, Verdim a Ponchiellim. Jmenovitě v něm vypočetl všechny významné milenky, jež prošly jejich životem, a dále se zabýval seriózním zkoumáním vztahu mezi tvůrčí a pohlavní vášní a jejich vzájemným působením, především na jejich odrazu v dílech řečených mistrů.

Čínský porcelán byl dalším z Oswaldových zájmů a vydobyl si na

tomto poli jistou pověst mezinárodní autority. Výslovnou jeho láskou byly modré vázy z období Ťin-chua a měl jich sice malou, avšak vybranou sbírku.

Sbíral také pavouky a vycházkové hole.

Jeho sbírka pavouků, nebo přesněji pavoukovců třídy *Arachnida*, neboť zahrnovala také štíry a další členovce, byla snad jedna z nejobsažnějších nemuzejních sbírek a jeho znalosti tisíců druhů a čeledí byly impozantní. Zastával mimochodem názor (a pravděpodobně správný), že pavoučí hedvábí předčí svou kvalitou běžné hedvábí bource morušového, a jakživ si neuvázal kravatu z jiného materiálu. Měl těchto vázanek asi čtyřicet, a aby je vůbec získal a každoročně do své garderoby mohl přidávat dvě nové, choval ve starém skleníku na zahradě svého venkovského domu u Paříže statisíce pavouků *Aranea* a *Epeira diademata* (obyčejní angličtí zahradní pavouci), kteří se pářili a rozmnožovali přibližně stejnou rychlostí, s jakou se vzájemně požírali. Jejich vlákno sbíral sám – nikdo jiný by do toho strašidelného skleníku nevstoupil – a posílal je do Avignonu, kde je namotali na cívky, smykali, vyčistili, obarvili a utkali z něj látku. Z Avignonu byla látka dopravena přímo do salónu Sulka, kde tím vším byli okouzleni a s radostí se užívali přetvoření tak vzácného a úžasného materiálu v módní vázanky.

„Vám se pavouci *opravdu* líbí?“ ptávaly se Oswalda jeho návštěvnice, když jim předváděl svou sbírku.

„Přímo je zbožňuji,“ odpovídal. „Zvláště samičky. Připomínají mi mnoho jistých lidských samiček, které jsem v životě poznal. Připomínají mi moje nadevše oblíbené lidské samičky.“

„Nesmysl, miláčku.“

„Nesmysl? Ani bych neřekl.“

„Zní to trochu urážlivě.“

„Naopak, má drahá, je to největší poklona, jakou mohu ženám složit. Víte například, že pavoučí samička je při milování tak divoká, že její partner může mluvit o štěstí, když vůbec uchrání holý život? Musí být setsakra čiperný a náramně fikaný, aby vyvázl se zdravou kůží.“

„Ale *Oswalde!*“

„A samička lovčíka, má milovaná, docela malilinkatý pavouček,

je ve své vášni tak nebezpečná, že ji musí milenec nejprve důkladně svázat a řádně zauzlít svým vláknem, než se ji odváží obejmout ...“

„Ach, přestaňte, Oswald. Okamžitě přestaňte!“ křičely ženy a oči jim plály leskem vzrušení.

Oswaldova sbírka vycházkových holí byla cosi docela jiného. Každá z nich patřila nějaké významné nebo zavrženíhodné osobnosti a všechny je měl ve svém pařížském bytě, kde byly vystaveny ve dvou dlouhých stojanech při stěnách chodby (spíš veřejného průchodu?) mezi obývacím pokojem a ložnicí. Nad každou holí byl samostatný štítek ze slonoviny, na němž stálo: Sibelius, Milton, král Faruk, Dickens, Robespierre, Puccini, Oscar Wilde, Franklin D. Roosevelt, Goebbels, královna Viktorie, Toulouse-Lautrec, Hindenburg, Tolstoj, Laval, Sarah Bernhardtová, Goethe, Vorošilov, Cézanne, generál Tojo ... Muselo jich být víc než sto dohromady, některé velice krásné, jiné velice prosté, některé se zlatými nebo stříbrnými knoflíky, jiné s umně kroucenými rukojetmi.

„Vyndejte tu tolstojovku,“ pobízel Oswald půvabnou návštěvnici. „No prosím, vyndejte ji ... tak ... a teď si zlehka pohlad'te knoflík vyhlazený rukou slavného muže do zrcadlového lesku. Není to báječné, jen ho cítit pod svou dlaní?“

„Je, máte pravdu.“

„A teď vezměte tuhle Goebbelsovu a zkuste s ní totéž. Chytněte ji pořádně. Sevrete dlaň pevně kolem rukojeti ... dobře ... a teď ... se o ni opřete plnou vahou, pevně se opřete, tak jak to mívá ve zvyku ten malý znetvořený doktůrek ... tak ... to je ono ... a teď takhle asi minutu postůjте ... Cítíte, jak vám vzhůru paží, až někam do prsou, stoupá ledový chlad?“

„To je děsné!“

„Jistěže. Někteří lidé dočista omdlí. Svalí se jako špalek.“

V Oswaldově společnosti se jakživ nikdo nenudil a právě to snad, víc než co jiného, bylo důvodem jeho úspěchů.

A dostáváme se k oné sinajské epizodě. Oswald si toho měsíce ukracoval čas bezstarostným cestováním z Chartúmu do Káhiry. Jeho vůz byla „nej-nej –“ předválečná lagonda, za války pečlivě garážovaná ve Švýcarsku a vybavená, jak si jistě dovedete představit, všemi technickými divy pod sluncem. Než dorazil do Sinajské

pouště, strávil den (23. srpna 1946) v Káhiře, kde bydlel v hotelu Shepherd's, a po řadě smělých manévřů se mu navečer podařilo zmocnit krásné Maurky, věrojatně aristokratického původu, jménem Isabella. Isabella byla shodou okolností žárlivě střeženou milenkou nikoho menšího než jistého notoricky známého a hypochondrického královského Veličenstva (v Egyptě tehdy ještě byla monarchie). Byl to typicky oswaldovský tah.

To ovšem nebylo zdaleka všechno. O půlnoci zavezl dámu do Gízy a přemluvil ji, aby s ním za měsíčního světla vylezla na špičku Cheopsovy pyramidy.

„... Nenajdete bezpečnější,“ zapsal si do deníku, „ani romantičtější místo, než je vrchol pyramidy za teplé noci zjasněné svitem úplňku. Vášně nerozněcuje pouze velkolepý rozhled, ale také onen zvláštní pocit moci, jenž se vám vzdouvá tělem pokaždé, když obzíráte svět z velké výšky. A co se bezpečnosti týče – pyramida je vysoká přesně 481 stop, což je o plných 115 stop více, než kolik má kopule katedrály sv. Pavla, a z jejího vrcholku pohodlně přehlédnete všechny přístupové cesty. Takovou příležitost vám žádný jiný budoár na zemi nenabídne. A žádný nemá tolik nouzových východů, abyste se v případě, že by nějaká zlověstná postava začala šplhat po jedné straně pyramidy vzhůru, nemohli klidně a potichu vytratit druhou dolů ...“

Jak se ukázalo, měl Oswald té noci vskutku namále. V paláci se o tomhle malém dobrodružství zřejmě doslechli, neboť Oswald ze svého měsícem zalitého vyvýšeného stanoviště náhle zpozoroval nikoli jednu, ale hned *tři* zlověstné postavy, stahující se ze tří stran a počínající šplhat vzhůru. Naštěstí má ale Cheopsova pyramida ještě čtvrtou stranu, a než arabští hrdlořezové dospěli nahoru, byli už oba milenci dole a nastupovali do auta.

Záznam ze dne 24. srpna navazuje přesně v tomto místě. Zveřejňuji ho zde slovo za slovem a čárku za čárkou, jak jej Oswald napsal. Pozměněno, přidáno ani vypuštěno nebylo nic:

24. srpna 1948

„Jestli teď Isabellu chytí, usekne jí hlavu,“ řekla Isabella.

„Hlouposti,“ odpověděl jsem, ale soudil, že má nejspíš pravdu.

„Oswaldovu hlavu taky usekne,“ řekla.

„Moji ne, vážená dámo. Až se rozední, budu už daleko odtud. Okamžitě odjíždím podle Nilu do Luxoru.“

Rychle jsme se vzdalovali od pyramid. Bylo asi půl třetí ráno.

„Do Luxoru?“ řekla.

„Ano.“

„A Isabella pojede s tebou.“

„Ne,“ řekl jsem.

„Ano,“ řekla.

„Cestovat s dámou se přičí mým zásadám,“ řekl jsem.

Spatřil jsem vpředu jakási světla. Vycházela z pouštního hotelu Mena House, kde nocují turisté, v samé blízkosti pyramid. Zajel jsem skoro až k hotelu a zastavil.

„Tady tě vysadím,“ řekl jsem. „Krásně jsme si užili.“

„Tak ty nevezmeš Isabellu do Luxoru?“

„Obávám se, že ne,“ řekl jsem. „No tak, vyskoč si.“

Začala vystupovat, ale pak se s jednou nohou na silnici zprudka otočila a zahrnula mě divokým, nicméně plyným přívalem sprostáren, jaké jsem z dámských úst neslyšel alespoň od ... ano, od roku 1931, když ta hamižná babice, vévodkyně Glasgowská, strčila v Marrákeši ruku do bonboniéry a bodl ji škorpión, kterého jsem tam uložil (sv. XIII, 5. červen 1931).

„Jsi nechutná,“ řekl jsem.

Isabella vyskočila z vozu a přibouchla dveře tak prudce, až celé auto poskočilo. Rychle jsem odjel. Díkybohu, že jsem se jí zbavil. Nesnáším špatné mravy u hezkých dívek.

Řídil jsem s jedním okem na zrcátku, ale zatím se nezdálo, že by mě někdo pronásledoval. Když jsem dojel na předměstí Káhiry, začal jsem kličkovat postranními ulicemi, abych se vyhnul středu města. Žádné zvláštní znepokojení jsem nepociťoval. Královští pohůnkové by sotva hnali věci do krajnosti. Bylo by ovšem pošetilé vracet se teď do hotelu. Nebylo to ani nutné, neboť až na malý příruční kufřík jsem měl všechna svá zavazadla v autě s sebou. Nikdy nenechávám zavazadla v pokoji, když si v cizím městě vyjdu večer za zábavou. Jsem rád mobilní.

Samosebou, že mě ani nenapadlo jet do Luxoru. Chtěl jsem pryč z Egypta nadobro. Tahle země mě nijak nenadchla. Celkem vzato,

nenadchla mě nikdy. Nebyl jsem tam ve své kůži. Myslím, že to bylo hlavně tou všudypřítomnou špínou a hnilobnými puchy. Ale povězme si to otevřeně, je to opravdu nečistotná země; a třebaže to říkám nerad, mám silné podezření, že se Egyptané, nemyjí tak důkladně jako lidé jinde na světě – snad s výjimkou Mongolů. Rozhodně tam podle mého vkusu nemyji nádobí. Věřte tomu nebo ne, ale na okraji koflíku, který přede mne včera ráno postavili u snídaně, byl dlouhý, zaschlý, kávově zbarvený otisk rtů. Brr! Bylo to odporné! Dlouho jsem na ten otisk zíral a uvažoval, čím uslintaný spodní ret jej tam mohl zanechat.

Projížděl jsem teď úzkými špinavými ulicemi východních předměstí Káhiry. Věděl jsem přesně, kam jedu. Rozhodl jsem se ještě dřív, než jsme byli s Isabellou vpůli cesty od pyramidy. Mířil jsem do Jeruzaléma, jeho vzdálenost od Káhiry nestála za řeč a měl jsem tohle město odjakživa rád. Navíc to byla nejrychlejší cesta z Egypta. Pojedu následovně:

•

1. Káhira – Ismá'ílíja. Asi tři hodiny jízdy. Cestou jako obvykle zpěv operních árií. Příjezd do Ismá'ílíje 6-7 hod. ráno. Hotelový pokoj a dvouhodinový spánek. Pak osprchovat, oholit a nasnídat.

2. V 10.00 hod. dopoledne po Ismá'ílíjském mostě a pouštní cestou napříč Sinajskou pouští k palestinským hranicím. *En route* Sinají se porozhlédnout po štírech. Celkem asi 4 hodiny, na palestinských hranicích ve 14.00.

3. Odtud via Beerševa přímo do Jeruzaléma, v hotelu Krále Davida právě včas na koktajl a večeři.

•

Necestoval jsem po téhle trase už několik let, ale dosud jsem měl v paměti, že Sinajská poušť je pro sběratele štírů učiněné eldorádo. Naléhavě jsem potřeboval ještě jednu samičku rodu *Opisthophthalmus*, nejraději hodně velikou. Mému zatímnímu exempláři scházel pátý článek ocasu, za což jsem se notně hanbil.

Najít hlavní silnici do Ismá'ílíje netrvalo dlouho, a jakmile jsem se na ní ocitl, vyladil jsem lagundu na šedesát pět mil v hodině. Silnice byla úzká, ale povrch měla rovný a byla prázdná. Kol dokola se v měsíčním světle rozkládala pustá a neutěšená deltová krajina,

plochá pole bez jediného stromu protkaná strouhami a všude černočerná půda. Působilo to nepopsatelným smutkem.

Mně to ovšem nevadilo. Nepatřil jsem sem. Byl jsem ve své přepychové skořápce zcela izolovaný, uvelebený jako rak poustevníček a cestující mnohem rychleji. Ó, jak rád jsem v pohybu, v ustavičném letu za novými známostmi a novými místy, nechávaje ty staré daleko za sebou! Nic na světě mě nedokáže víc rozjařit. A jak opovrhuji tuctovým občánkem, který se s jednou slepicí usadí na jednom písečku, aby se tam rozmnožoval, lopotil a hníl až do konce života. A pořád se stejnou ženskou! Nemohu prostě *uvěřit*, že by nějaký rozumný muž dokázal vydržet s jedinou ženou den po dni a rok po roce. Někteří to samosebou nevydrží. Ale milióny předstírají, že to jde.

Já sám jsem nikdy, absolutně nikdy nedovolil, aby nějaký můj intimní vztah přetrval dvanáct hodin. To je má nejzazší mez. Podle mého je už osm hodin ažaž. Považte jen, jak se vybarvila tahle Isabella. Dokud jsme se nacházeli na vrcholku pyramidy, byla to skutečná dáma sršící vtipem, povolná a hravá jako štěně, a kdybych ji tam býval nechal na pospas těm třem arabským rabijátům a pláchnul sám, bylo by všechno tiptop. Já jí ale zůstal po boku a pomohl sestoupit dolů a tato půvabná dáma se mi odměnila tím, že se proměnila ve sprostou uječenou couru, odpornou od pohledu.

V jakém to světě žijeme! Kavalírské chování se dnes vděku nedočká.

Lagonda hladce klouzala nocí. A teď nějakou operu. Která by to měla být? Byl jsem naladěn na Verdiho. Co třeba *Aida*? No jistě! Musí to být *Aida* – egyptská opera! Velice příhodné.

Začal jsem zpívat. Hlas mi zněl této nocí mimořádně skvěle. Rozezpíval jsem se naplno. Bylo to nádherné, a když jsem projížděl městečkem Bilbeis, byl jsem samotnou Aidou, zpívající „*Numei pieta*“, překrásnou závěrečnou pasáž prvního dějství.

O půl hodiny později, v Zagazigu, jsem byl Amonasrem prosícím egyptského krále, aby zachránil etiopské zajatce, arií „*Ma tu, re, tu signore possente*“.

V el Abbase jsem byl Radamesem, horoucně pějícím „*Fuggiam gli adori hospiti*“, a otevřel jsem všechna okna, aby tato

nepřekonatelná píseň lásky dolehla k uším feláhů chrápajících ve svých peleších u silnice a snad se vloudila do jejich snů.

Když jsem přijel do Ismá'ílije, bylo šest hodin ráno a slunce šplhalo vysoko po mléčně modrých nebesích, ale já byl s Aidou v neprodyšně uzavřené kobce, zpívaje „*O, terra, addio; addio valle di pianti*“!

Jak rychle cesta uběhla! Zajel jsem k prvnímu hotelu. Personál se teprve začínal rozkukávat. Pomohl jsem jim trochu na nohy a dostal nejlepší pokoj, jaký měli. Prostěradlo a povlaky vypadaly, jako by v posteli po pětadvacet nocí přespávalo pětadvacet nemytých Egypťanů, a vlastnoručně jsem je strhal (načež jsem si okamžitě umyl ruce antiseptickým mýdlem) a nahradil je svým vlastním ložním prádlem. Pak jsem si nařídil budík a tvrdě jsem prospal dvě hodiny.

K snídani jsem si objednal sázené vejce na toastu. Když mi jídlo přinesli – a věřte, že ještě teď, když píši tato slova, se mi nad tím svírá žaludek – táhl se přes žloutek mého sázeného vejce *mastný, kudrnatý, uhlově černý lidský vlas* dlouhý aspoň tři palce. To už byl vrchol. Vyskočil jsem od stolu a vyběhl z jídelny. „*Addio!*“ křikl jsem, házeje vrchnímu cestou něco peněz, „*addio vale di pianti*“! A tím jsem vyklepal ze svých opánků špinavý prach hotelu.

A teď vzhůru do Sinajské pouště. Jaká vítaná změna! Prává poušť je jedním z nejméně choroboplodných míst na zemi a Sinaj nebyla výjimkou. Silnice, která tudy vedla, byl úzký pruh černého asfaltu dlouhý přibližně sto čtyřicet mil, s jedinou benzínovou stanicí a hrstkou chatrčí v polovině cesty, v místě zvaném Bi'r Raud Sálím. Jinak se zraku neskýtalo nic než samá nehostinná poušť. V této roční době se dal čekat velice horký den a bylo nutné zásobit se pro případ poruchy pitnou vodou. Zastavil jsem proto před jakýmsi krámkem se smíšeným zbožím na hlavní ismá'ílijské třídě, abych si nechal naplnit nouzový kanystr.

Vešel jsem dovnitř a oslovil majitele. Muž trpěl ošklivým trachomem. Granulace naspodu očních víček byla tak akutní, že už víčka nešla spustit dolů a zůstávala nad bulvami – hnusný pohled. Požádal jsem ho, zda by mi neprodal galon *převařené* vody. Domníval se, že mluvím z cesty, a když jsem naléhal, že do jeho

upatlané kuchyně půjdu s ním, aby něco nezanedbal, měl jistě mé šílenství za hotovou věc. Naplnil konvici vodou z kohoutku a postavil ji na primus. Vycházel z něho tenký, kouřově žlutý plamínek. Majitel byl na primus a jeho kousky očividně hrdý. Neustále se mu s hlavou na stranu obdivoval. Potom mi navrhl, zda nechci raději počkat v krámě. Že prý vodu přinese, až bude převařená. Odmítl jsem se vzdálit. Stěžil jsem konvici jako lev a čekal, až voda začne vřít, a jak jsem tam tak postával, začala se mi náhle epizoda u snídani navracet v plné své hrůze – vejce, žloutek, vlas. Čí to asi vlas spočinul ve slizkém žloutku mého vejce? Nepochybně kuchařův. A kdy, ptám se, si kuchař naposledy myl hlavu? Pravděpodobně si hlavu jakživ nemyl. No prosím. Měl ji tedy takřka určitě plnou parazitů. Ale jen proto by mu ještě nevypadl ani vlas. Co tedy *opravdu* způsobilo, že mu dnes ráno vypadl vlas na mé sázené vejce, když je přenášel z pánve na talíř? Všechno má nějakou příčinu a v tom případě byla příčina nabíledni. Kuchařův skalp byl postižen mokvavým seborrhoickým ekzémem. A samotný vlas, dlouhý černý vlas, který jsem klidně mohl spolknout, kdybych byl nedával pozor, se tudíž hemžil milióny a milióny živých patogenních koků, jejichž přesný vědecký název jsem chválabohu zapomněl.

Mohu si být, ptáte se, absolutně jistý, že kuchař měl mokvavý seborrhoický ekzém? Absolutně jistý ne – to ne. Ale když ho neměl, tak měl určitě kroužkový lišej. A co to znamená? Až moc dobře jsem věděl, co to znamená. Znamenalo to, že se kolem toho strašného vlasu chumlalo a zuby nehty drželo dobrých deset miliónů mikrosporií, toužících vstoupit do mých úst.

Začal se mi zvedat žaludek.

„Voda se vaří,“ prohlásil vítězoslavně hokynář.

„Nechte ji vařit,“ řekl jsem. „Dejte jí ještě osm minut. Co chcete, abych dostal – tyfus?“

Osobně samotnou vodu nikdy nepiji, pokud je to možné, byť byla sebečistší. Obyčejná voda je naprosto bez chuti. V čaji nebo kávě ji samosebou piji, ale i tehdy se domáhám, aby při přípravě použili láhvové minerálky z Vichy nebo z Malvernu. Vodě z vodovodu se vyhýbám. Voda z vodovodu je ďábelský nápoj. Často jsou to jen více či méně pročištěné kanalizační splašky.

„Za chvíli se vám ta voda vypaří,“ řekl majitel a ušklíbl se na mne zelenými zuby.

Vlastnoručně jsem vzal konvici z primusu a přelil její obsah do kanystru.

Potom jsem si v krámě koupil šest pomerančů, malý meloun a tabulku dobře zabalené anglické čokolády. Pak jsem se vrátil do lagondy. Konečně jsem mohl vyrazit.

Pár minut poté jsem přešel otočný most přetínající Suezský průplav hned nad jezerem Timsa a přede mnou se rozprostřela plochá rozpálená poušť, přes níž se jako černá tkanička táhla až k obzoru tenká asfaltová silnice. Vyladil jsem rychlost na obvyklých pětadesát mil za hodinu a otevřel okna dokořán. Venkovní vzduch na mne dýchl jako ohnivá pec. Bylo téměř poledne a sluneční žár se opíral přímo do střechy. Teploměr ve voze ukazoval 103° Fahrenheita. Jak ale víte, trocha tepla mi nikterak nevádí – pokud sedím v klidu a jsem příhodně oděn – v tomto případě do krémových plátěných kalhot, bílé aertexové košile a vázanky z pavoučího hedvábí v nejpůsobnější sytě zelené barvě mechu. Bylo mi bláze a líbal bych celý svět.

Minutku nebo dvě jsem si pohrával s nápadem přezpívat cestou ještě jednu operu – měl jsem sto chutí do *La Giocondy* – ale po několika taktech vstupního sboru jsem se začal lehce potit, takže jsem zatahl oponu a raději si zapálil cigaretu.

Projížděl jsem jednou z nejproslulejších štírích oblastí na světě a nemohl jsem se dočkat, až zastavím a dám se do hledání, nejlépe ještě před benzínovou stanicí v Bi'r Raud Sálimu, ležící na půli cesty. Za celou hodinu od chvíle, kdy jsem opustil Ismá'ílíji, jsem nepotkal jediné vozidlo a nespátl jediného živáčka. Byl jsem tomu rád. Sinaj byla autentickou pouští. Přirazil jsem k okraji silnice a vypnul motor. Měl jsem žízeň, a tak jsem snědl pomeranč. Pak jsem si nasadil na hlavu bílou přilbicí a pomalu se vysoukal z auta, ven ze své pohodlné ulity raka poustevníčka, ven na slunce. Plnou minutu jsem stál uprostřed silnice a mžoural do okolního jasu.

Z nezměrné rozžhavené oblohy sálalo slunce a dole pod ní se do všech stran rozlévalo obrovské vyšisované moře písku, který jako by ani nebyl z tohoto světa. V dálce po jižní straně silnice teď byly vidět

hory, holé, nahnědlé, terakotově zbarvené hory lehce glazované modří a mechem, které se zničehonic zdvihaly z pouště a vyblédaly ve žhoucím oparu do oblohy. Ticho se dalo krájet. Nebyl slyšet nejmenší zvuk, jediný ptačí hlásek nebo zacvrčení hmyzu, a stát tam tak sám uprostřed nádherné, horoucí nelidské krajiny ve mně vyvolávalo podivný bohorovný pocit – jako bych se ocítl na zcela jiné planetě, na Jupiteru nebo na Marsu, nebo nějaké jiné, ještě vzdálenější a opuštěnější hvězdě, kde nikdy neporoste tráva a mraky nikdy nezčervenají.

Přešel jsem ke kufru a vytáhl z něho smrtičku, síťku a polní lopatku. Potom jsem sestoupil se silnice do měkkého rozpáleného písku. Odkráčel jsem zvolna asi sto yardů do pouště, pátraje očima po zemi. Nehledal jsem štíry, ale jejich doupata. Štír je plachý a temnomilný tvor, který se přes den skrývá pod kamenem nebo ve vyhrabaném doupěti, záleží na druhu. Na lov potravy vylézá až po západu slunce.

Štír, po kterém jsem toužil, *Opisthophthalmus*, žije v doupatech, takže obracením kamenů jsem čas nemařil. Rozhlížel jsem se jen po doupatech. Za deset nebo patnáct minut jsem nenašel ani jedině; ale slunce začínalo být nesnesitelné, protože jsem se, byť nerad, rozhodl pro návrat k vozu. Velice pomalu jsem se ubíral zpátky, nepřestávaje upírat oči k zemi, a když jsem došel k silnici a byl už takřka jednou nohou na ní, zahlédl jsem necelých dvanáct palců od okraje asfaltu štíří doupě.

Odložil jsem smrtičku a síťku na zem vedle sebe. Pak jsem začal lopatkou nadmíru opatrně odhrabávat písek po obvodu díry. Tato operace mě doposud nezklamala. Je to něco jako honba za pokladem – honba za pokladem s přesně odváženým dílem průvodního nebezpečí, aby to ve vás rozproudilo krev. Nořil jsem se stále hlouběji a hlouběji do písku a srdce mi bušilo vysoko v krku.

A najednou ... byla tam!

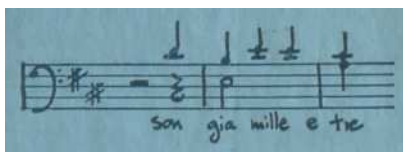
Bože můj, to byl parádní kousek! Obrovská štíří samička, nikoli rodu *Opisthophthalmus*, to jsem poznal na první pohled, ale *Pandinus*, druhý z velkých afrických obyvatel doupat. A na zádech – takové štěstí, to snad ani nemohla být pravda! – se jí drželo a vesele se hemžilo jedno, dvě, tři, čtyři pět ... celkem čtrnáct drobných

dětiček! Matka byla aspoň šest palců dlouhá! Mlád'ata byla velká jako kulky do malého revolveru. Ted' mě spatřila, prvního člověka ve svém životě, a její klepeta se široce otevřela, zadeček se zkroutil vysoko nad hřbetem jako otazník, jenjen zaútočit. Uchopil jsem síťku, rychle jsem ji pod tu krásu podstrčil a už jsem ji měl. Svíjela se a kroutila, divoce bodala všemi směry špicí ocasu. Viděl jsem, jak síťovinou prokapává do pisku jediná velká slza jedu. Rychle jsem ji i s mlád'aty přenesl do smrtičky a uzavřel víčkem. Potom jsem došel do vozu pro etyléter a nalil jsem jej malým, jemnou síťovinou zakrytým otvorem v uzávěru do smrtičky a počkal, až buničina uvnitř dobře prosákne.

Bude se v mé sbírce nádherně vyjímat! Mlád'ata od ní samosebou odpadnou, až zahynou, ale zas je k ní do víceméně původní polohy přilepím, načež se stanu pyšným majitelem obrovské samičky šтира rodu *Pandinus* se čtrnácti vlastními potomky na hřbetě! Má radost byla neskonalá. Zdvihl jsem smrtičku (cítil jsem, jak se uvnitř zuřivě zmítá) a uložil ji spolu se síťkou a lopatkou zpátky do kufru. Pak jsem opět usedl za volant, zapálil jsem si cigaretu a pokračoval v cestě.

Čím jsem spokojenější, tím jezdím pomaleji. Jel jsem docela pomalu a muselo mi trvat ještě dobrou hodinu, než jsem dojel do Bi'r Raud Sálimu, k pumpě vpůli cesty. Bylo to velmi nevábne hnízdo. Po levici stálo jediné benzínové čerpadlo a dřevěná chatrč. Po pravici byly tři další chatrče, každá asi jako zahradnická bouda. Ostatek byla samá poušť. A nikde živá duše. Do druhé odpolední scházelo dvacet minut a teplota v autě dosáhla 106° Fahrenheita.

Díky tomu nesmyslnému nápadu s převařenou vodou jsem před odjezdem z Ismá'ílíje dočista zapomněl natankovat a ručička benzínoměru ted' ukazovala necelé dva galony. Mohl jsem ho přiškrtit – ale ani tak bych nevystačil. Zajel jsem k čerpadlu a čekal. Nikdo se neobjevoval. Stiskl jsem knoflík klaksonu a čtyři sladěné trubky mé lagondy zaduly do pouště své nádherné „*Son gia mille e tre*“! Nikdo se neukázal. Zmáčkl jsem knoflík podruhé.

zakvílely trubky. Mozartova fráze zněla v tomto prostředí opravdu skvěle. Ale pořád nikde nikdo. Jak se zdálo, obyvatelé Bi'r Raud Sálimu o mého přítele Dona Giovanniho a 1003 žen, které defloroval ve Španělsku, nedbali ani za mák.

Konečně, když jsem trubky rozezněl ne méně než šestkrát, se v boudě za benzínovým čerpadlem otevřely dveře. Vyšel z nich vyšší muž a zůstal stát na prahu, zapínaje si oběma rukama poklopec. Dával si s tím na čas, a dokud nebyl zcela hotov, nevěnoval lagondě jediný pohled. Sledoval jsem ho staženým oknem. Viděl jsem, jak zdvihá nohu a dělá první krok mým směrem ... pomalu, pomaloučku ... Pak udělal druhý krok ...

Proboha! blesklo mi hlavou. Ten je spirochétami prolezlý skrznaskrz!

Blížil se pomalou, hopsavou chůzí, odpruženým, vysokým našlapováním člověka trpícího motorickou ataxií. Předsunutá noha při každém kroku vykopávala vysoko do vzduchu a pak prudce dopadala na zem, jako by zadupávala nějaký nebezpečný hmyz.

Napadlo mě: radši bych měl rychle zmizet. Měl bych nastartovat motor a uhánět odsud jako ďábel před křížem, než ke mně dorazí. Věděl jsem ale, že to nemohu. Nutně jsem benzín potřeboval. Seděl jsem v autě a zíral na tu příšernou postavu, jak pracně přidupává pískem. Musel tou hroznou nemocí strádat už dlouhá léta, aby přešla do stadia ataxie. *Tabes dorsalis* se tomu říká v odborných kruzích a patologicky to znamená, že oběť trpí degenerací dolního konce míchy. Achich ach, milí přátelé, jakož i nepřátelé, ve skutečnosti je to však daleko horší; je to pozvolné a nemilosrdné užírání nervových vláken syfilitickými toxiny.

Muž – Arab, jak ho budu dále nazývat – došel ke dveřím po mé straně vozu a nahlédl otevřeným oknem dovnitř. Odtáhl jsem se od něho s tichou modlitbou, aby už hlavu nestrkal ani trochu dál. Byl to bezesporu nejpostiženější člověk, jakého jsem kdy spatřil. Jeho obličej měl rozežrané, ohlodané vzezření staré dřevěné sochy zachycené červotočem a pohled do té zohyzděné tváře okamžitě vyvolal otázku, kolika dalšími chorobami vedle syfilisu ještě strádá.

„Salám,“ zamumlal.

„Plnou nádrž,“ řekl jsem.

Ani se nepohnul. Se zájmem si prohlížel interiér mé lagondy. Vál od něho strašlivý fekální zápach.

„Hod’te sebou!“ řekl jsem ostře. „Potřebuju benzín!“

Upřel na mne oči a pousmál se. Byl to spíš pošklebek než úsměv, nestydatý výsměšný škleb, který jako by říkal: „Já jsem král benzínové pumpy v Bi’r Raud Sálimu! Dotkni se mě, jestli si troufáš!“ V koutku jednoho oka mu seděla moucha. Ani se ji nenamáhal odehnat. „Chcete benzín?“ řekl poštívačně.

Už jsem mu chtěl vynadat, ale zavčas jsem se ovládl a zdvořile jsem řekl: „Ano, prosím, budu vám velice zavázán.“

Chvíli mě úkosem pozoroval, jako by se chtěl ujistit, zda se mu nevysmívám, a pak, zřejmě mým chováním uspokojen, pokývl hlavou. Otočil se a pomalu vykročil k zadku auta. Sálh jsem do kapsy na dveřích pro láhev Glenmorangie. Nalil jsem si pořádnou dávku a chmurně začal usrkávat. Arabova tvář byla snad jen na yard od mé, jeho smrdutý dech pronikl do vozu ... kdoví kolik miliard rozptýlených virů mohlo vniknout dovnitř s ním? Za takových okolností je nejlepší sterilizovat ústa a hrdlo kapkou skotské whisky. Whisky je současně útěchou. Vyprázdnil jsem sklenku a nalil si další. Zakrátko mé znepokojení polevilo. Povšiml jsem si melounu na vedlejším sedadle. Usoudil jsem, že plátek melounu bude v tuto chvíli vítaným osvěžením. Vytáhl jsem z pouzdra nůž a ukrouhl jsem si tlustý skrojek. Potom jsem špičkou nože pečlivě vybral všechna černá jádra, užívaje za odpadní nádobu zbytku melounu.

Seděl jsem, upíjel whisky a jedl meloun. Obojí bylo lahodné.

„Benzín už máte,“ řekl ten příšerný Arab, už zase s hlavou v okně. „Podívám se ještě na vodu a na olej.“

Raději bych viděl, kdyby se lagondy vůbec rukama nedotkl, ale nechťel jsem riskovat hádku, a tak jsem nic neřekl. Odhamtal k předku vozu a jeho chůze připomínala ožralého hitlerovského esamana pochodujícího pomalým parádesřitem.

Tabes dorsalis, jako že se Oswald Cornelius jmenuji.

Jediná další choroba, která vyvolává takovýhle vysoký škubavý krok, je chronické beri-beri. Ano – to měl pravděpodobně taky. Ukrojil jsem si další plátek melounu a minutku nebo dvě jsem se soustředil na dloubání jader. Když jsem opět vzhlédl, postřehl jsem,

že Arab zdvihl pravou část kapoty a sklání se nad motorem. Hlava a ramena nebyly vidět, ani jeho ruce. Co tam ten chlap proboha kutí? Olejová měrka je přece na druhé straně. Zatůkal jsem na přední sklo. Zřejmě mě neslyšel. Vystrčil jsem hlavu z okna a křikl: „Hej! Nehrabte se tam v ničem!“

Beze spěchu se napřímil, a když vytáhl pravou paži z útrob motoru, spatřil jsem, že svírá v prstech cosi dlouhého, černého, pokrouceného a velice tenkého.

„Pro rány boží!“ pomyslel jsem si. „Našel tam hada!“

Přešel k oknu, zakřenil se na mne a pozdvihl tu věc, abych se podíval, a teprve když jsem ji uviděl zblízka, mi došlo, že to vůbec není had – že je to *řemen větráku mé lagondy!*

Civěl jsem tupě na přetržený řemen a hlavou se mi honily všechny úděsné důsledky nenadálého uvíznutí v tomhle barbarském Zastrkově, s tímhle odporným chlapem.

„Vidíte,“ říkal Arab, „držel na poslední nitce. Ještě že jsem si toho všimnul.“

Vzal jsem mu řemen z ruky a pozorně ho prohlédl. „Vy jste ho přerízl!“ vykřikl jsem.

„Přeríznul?“ odpověděl mírně. „Proč bych ho řezal?“

Mám-li být naprosto upřímný, nedokázal jsem posoudit, zda ho přerízl nebo ne. Pokud ano, dal si také práci s tím, aby nějakým nástrojem oba konce roztřepil, takže vypadaly jako normálně přetržené. A přesto mi něco říkalo, že ho přerízl, a jestli jsem se nemýlil, hrozily mi konce mnohem zlověstnější.

„Je vám známo, že bez řemenu větráku nemohu jet dál?“ řekl jsem.

Opět rozšklebil svá hrozná zohyzdění ústa a odhalil vředovité dásně. „Když pojedete,“ řekl, „máte motor za tři minuty zavařený.“

„Co tedy navrhuje?“

„Seženu vám nový řemen.“

„Opravdu?“

„Samosebou. Mám tady telefon, a když si zaplatíte hovor, zavolám do Ismá’ílije. A kdyby ho neměli v Ismá’íliji, zavolám do Káhiry. To není žádný problém.“

„Žádný problém!“ vykřikl jsem, vylézaje z vozu. „A kdypak,

ptám se vás, kdy si myslíte, že do téhle zakopané díry řemen přivezou?“

„Každé ráno kolem desáté přijíždí poštovní auto. Zítra ho tu máte.“

Na všechno měl odpověď. Nezaváhal ani jednou.

Ten ničema, říkal jsem si, to není první řemen, který přeřízl.

Byl jsem teď ve střehu a bedlivě jsem ho pozoroval.

„Řemen téhle značky v Ismá’ílíji mít nebudou,“ řekl jsem. „Ten se dá sehnat jedině v káhirském servisu. Zavolám tam sám.“ Skutečnost, že je tu telefon, mě poněkud utěšila. Telefonní vedení se táhlo podél silnice přes celou poušť a viděl jsem, že od nejbližšího sloupu běží dva dráty do boudy. „Požádám tovární servis v Káhiře, aby sem okamžitě vypravili zvláštní vůz,“ řekl jsem.

Arab se zahleděl podél silnice směrem ke Káhiře, ležící nějakých dvě stě mil daleko. „Kdo vám pojede šest hodin sem a šest hodin zpátky, jen aby přivezl řemen větráku?“ řekl. „Pošta tady bude stejně rychle.“

„Zaved’te mě k telefonu,“ řekl jsem a vykročil k boudě. Vzápětí mi křesla hlavou šeredná myšlenka a já se zastavil.

Copak mohu použít kontaminovaného přístroje tohoto člověka? Musel bych sluchátko přitisknout na ucho a mluvítko bych se skoro určitě dotkl rty; a bylo mi fuk, co říkají lékaři o nemožnosti nákazy syfilisem nepřímým stykem. Syfilitické mluvítko je syfilitické mluvítko a já k němu své rty nepřiblížím, toho se nenadějete, pěkně děkuju. Za nic bych nevstoupil ani do té jeho boudy.

Stál jsem tam v žířivém odpoledním parnu a hleděl do Arabovy chorobou znetvořené tváře a Arab hleděl na mne, chladný a nevzrušený jako balvan.

„Chcete k tomu telefonu?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl jsem. „Umíte číst anglicky?“

„Ale jo.“

„Tak dobře. Napíšu vám jméno servisu, značku tohohle auta a svoje jméno. Dobře mě tam znají. Potom jim řeknete, co potřebujeme. A poslouchejte ... povíte jim, aby sem okamžitě vypravili zvláštní vůz, na můj účet. Dobře jim zaplatím. A kdyby to nešlo, řekněte jim, že *musí* dopravit řemen do Ismá’ílíje před

odjezdem poštovní dodávky. Rozumíte?“

„To není žádný problém,“ řekl Arab.

Napsal jsem, co bylo nutné, na kousek papíru a podal mu ho. Zamířil tím pomalým, dupavým krokem k boudě a zmizel uvnitř. Zavřel jsem kapotu. Potom jsem opět usedl za volant, abych všechno rozvážil.

Nalil jsem si další whisky a zapálil cigaretu. *Něco* přece po téhle silnici jezdit musí. Do večera tudy určitě někdo pojede. Ale pomůže mi to? Ne, nepomůže – leda že bych byl ochoten požádat o svezení a ponechat lagundu a všechna svá zavazadla na milost a nemilost toho Araba. Byl jsem k tomu ochoten? Nevěděl jsem. Snad ano. Kdybych tu však musel strávit noc, uzamkl bych se v autě a snažil bych se ze všech sil ubránit spánku. Za žádnou cenu bych nevkočil do boudy, kde žije ta osoba. Ani jeho jídla bych se nedotkl. Mám konečně whisky a vodu, mám meloun a táfličku čokolády. S tím už vystačím.

Horko bylo úmorné. Teploměr v autě udával stále kolem 104°. Venku na slunci bylo ještě víc. Silně jsem se potil. Bože, zkusnout zrovna v takové díře! A s takovým společníkem!

Asi za patnáct minut vyšel Arab z boudy. Sledoval jsem ho po celou cestu k vozu.

„Mluvil jsem s garáží v Káhiře,“ řekl, když prostrčil obličej oknem. „Řemen přiveze zítřejší pošta. Všechno je zařízené.“

„Požádal jste je, aby ho poslali ihned?“

„Že to prý nejde,“ odpověděl.

„Určitě jste je o to požádal?“

Nachýlil hlavu k rameni a vrhl po mně zas ten kosý, nestydatý škleb. Odvrátil jsem se a čekal, až odejde. Nehýbal se z místa. „Máme tady dům pro hosty,“ řekl. „Hezky se tam vyspíte. Moje žena vám připraví něco k jídlu, ale musíte si to zaplatit.“

„Kdo je tu ještě krom vás a vaší ženy?“

„Ještě jeden chlápek,“ řekl. Máchl rukou směrem ke třem chatrčím na druhé straně silnice, a když jsem se tam otočil, spatřil jsem ve dveřích prostřední boudy stát nějakého muže, malého plečitého muže oblečeného do špinavých khaki kalhot a košile. Stál tam bez pohnutí ve stínu dveří, ruce svěšené podél těla. Díval se na mne.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se.

„Sáleh.“

„Co tady dělá?“

„Vypomáhá.“

„Budu spát v autě,“ řekl jsem. „A není nutné, aby se vaše paní obtěžovala s jídlem. Mám svoje.“ Arab pokrčil rameny, obrátil se a vydal se zpátky k boudě s telefonem. Zůstal jsem ve voze. Co jsem měl taky dělat? Bylo krátce po půl třetí. Za tři za čtyři hodiny se začne trochu ochlazovat. Pak si mohu vyjít na procházku a snad i ulovit pár štírů. Mezitím musím využít času, jak se dá. Sálh jsem dozadu, kde vozím příruční knihovničku, a aniž bych se podíval, vytáhl jsem první knihu, která mi padla do ruky! V krabici bylo třicet nebo čtyřicet nejlepších knih na světě, a všechny se daly číst třeba stokrát a každým přečtením byly lepší a lepší. Bylo nepodstatné, kterou jsem uchopil. Ukázalo se, že je to *Přírodopyt Selbornu*. Namátkou jsem knihu otevřel ...

„... Před více jak dvaceti lety jsme měli v naší vsi malého idiota, na něhož se dobře rozpomínám, hoch, který již od dětských let jevil silnou náchyllost k včelám; byly mu potravou, zábavou, jediným zaujetím. A jak již tomu bývá, že lidé tohoto ražení jen málokdy vnímají cokoli jiného, tak i tento mládenec zasvětil všechny své nemnohé vlohy tomuto jedinému zájmu. Takřka celou zimu prospal v jakémsi netečném stavu na peci v otcovském domě, jen zřídka vylézaje z kouta u komína; ale v létě byl čilý jako rybička a ustavičně slídl na polích a slunných náspech po své kořisti. Včely, čmeláci a vosy v široším okolí mu padly v oběť; neměl z jejich žihadel nejmenších obav, chytal je *nudis manibus* a okamžitě je zbavoval jejich zbraní a vysával těla pro obsah medových váčků.

Někdy dokonce míval množství těchto zajatců nácpano za košilí, přímo na nahém těle, a někdy je uzavíral do lahví. Byl to učiněný *merops apiaster*, neboli pták včelojed, a velice škodlivý všem chovatelům včel, neboť se vkrádal do jejich zahrad, usedal před česna, klepal prsty na úly a pak lapal vyletující včelky. Bylo o něm známo, že kvůli medu, který měl vášnivě rád, též úly převracel. Když se stáčela medovina, potloukal se kolem džberů a putýnek a škemral o doušek nápoje, který nazýval medovým vínem. Když pobíhal po

vesnici, vydával svými rty bzikavý zvuk připomínající bzučení včel...“

Zdvihl jsem oči od knihy a rozhlédl se. Nehybný muž na protější straně silnice zmizel. Nebylo vidět nikoho. Ticho bylo ponuré a naprostá nehybnost a bezútěšnost celého toho hnízda byly značně skličující. Věděl jsem, že jsem pozorován. Věděl jsem, že každý můj pohyb, každý doušek whisky a každý šluk z cigarety je starostlivě zaznamenán. Násilí se mi protiví a nikdy u sebe nenosím zbraň. Teď by mi nějaká přišla vhod. Chvilku jsem se obíral myšlenkou nastartovat motor a ujíždět, dokud se motor nezavaří. Jak daleko bych ale dojel? V tomhle žáru a bez větráku moc daleko ne. Možná míli, dvě nanejvýš...

Ne – spral to čert. Zůstanu, kde jsem, a budu si číst ve své knize.

Asi tak o hodinu později jsem si v dálce na silnici povšiml drobné temné tečky, blížící se ke mně směrem od Jeruzaléma. Odložil jsem knihu stranou, aniž bych z té tečky spustil oči. Pozoroval jsem, jak se postupně zvětšuje. Přibližovala se obrovskou rychlostí. Vpravdě úžasnou. Vystoupil jsem z lagondy, chvatně přeběhl k okraji silnice a postavil se tam, připraven zamávat na řidiče, aby zastavil.

Vozidlo se blížilo víc a víc, a když bylo asi čtvrt míle daleko, začalo zpomalovat. Náhle jsem rozpoznal tvar jeho chladiče. Byl to *rolls-royce*! Zdvihl jsem ruku a držel ji nahoře, dokud velký zelený vůz s mužem za volantem nesjel ze silnice a nezastavil vedle mé lagondy.

Zmocnila se mě absurdně povznesená nálada.

Kdyby to byl ford nebo morris, měl bych také nemalou radost, ale jistě bych se necítil povznesený. Skutečnost, že to byl rolls – bentley by na mě zapůsobil stejně, nebo isotta, nebo další lagonda – skýtala záruku, že se mi dostane veškeré pomoci, jaké je mi zapotřebí, neboť pokud to náhodou nevíte, mezi lidmi, kteří vlastní velmi drahé automobily, existuje jakési pevné bratrské pouto. Automaticky ctí jeden druhého a důvod jejich úcty spočívá prostě v tom, že bohatství ctí bohatství. Lze dokonce říci, že velice zámožný člověk si v celém světě váží zas jen velice zámožného člověka, a díky tomu se přirozeně na svých cestách vzájemně vyhledávají. Užívají mnoha rozpoznávacích signálů. U žen jsou patrně nejběžnějším masivní

šperky, jimiž se ověšují, ale drahý automobil se také těší značné oblibě a užívají jej obě pohlaví. Je to plakát na kolečkách, veřejný manifest blahobytu a jako takový je též členskou průkazkou oné skvělé neoficiální společnosti, Svazu Velmi Bohatých. Jsem jeho mnohaletým členem a jsem jím rád. Když potkám jiného člena, jako se mělo stát nyní, pocítím okamžitě souznění duší. Chovám ho v úctě. Hovoříme stejným jazykem. Je jedním z *nás*. Měl jsem tudíž dobrý důvod, proč být povznesen.

Řidič rollsu vystoupil a přešel ke mně. Byl to malý snědý muž s olivovou pletí a v neposkvrněném obleku z bílého plátna. Pravděpodobně Syřan, napadlo mě. Možná taky Řek. V žáru dne působil zcela chladným a svěžím dojmem.

„Dobré odpoledne,“ řekl. „Máte nějaké potíže?“

Pozdravil jsem ho a pak jsem mu postupně vylíčil, co všechno mě potkalo.

„Milý příteli,“ pravil dokonalou angličtinou. „Ale můj *milý* příteli, to je věru trapná situace. Taková zadržetá smůla. Tohle není právě příjemné místo.“

„To máte pravdu.“

„Tak vy říkáte, že nový řemen je určitě objedнан?“

„Ano,“ odpověděl jsem, „mohu-li alespoň věřit majiteli této provozovny.“

Arab, který se vynořil ze své chatrče těsně před tím, než rolls zastavil, se k nám teď připojil a neznámý ho rychlou arabštinou vyzpovídal, jaké kroky v mém zájmu podnikl. Připadalo mi, že se ti dva dobře znají, a bylo zjevné, že Arab má z příchozího takřka posvátnou hrůzu. Divže se před ním neplazil v prachu.

„Jak to vypadá, je všechno v pořádku,“ řekl posléze neznámý, když se zase ke mně otočil. „Ale zcela určitě se odtud do zítřejšího rána nedostanete. Kam jste měl namířeno?“

„Do Jeruzaléma,“ řekl jsem. „A pomyšlení, že bych měl strávit noc v téhle d'ábelské pustině, se mi pranic nezamlouvá.“

„To se vám nedivím, milý příteli. Bylo by to krajně nepohodlné.“ Usmál se na mne a předvedl neuvěřitelně bělostný chrup. Potom vytáhl cigaretové pouzdro a nabídl mi cigaretu. Pouzdro bylo ze zlata a jeho svrchní strana byla z rohu do rohu vyložena tenkým proužkem

zeleného nefritu. Krásný kousek. Vzal jsem si cigaretu. Zapálil nejprve mně, potom sobě.

Neznámý dlouze natáhl z cigarety a zhluboka vdechl. Potom lehce zaklonil hlavu a vyfoukl kouř ke slunci. „Jestli tu takhle budeme stát, dostaneme za chvíli úžeh,“ řekl. „Dovolíte, abych vám učinil jistý návrh?“

„Ale jistěže.“

„Upřímně doufám, že to od naprosto cizího člověka nebudete považovat za troufalé...“

„Prosím.“

„Tady rozhodně zůstat nemůžete, a proto vám navrhuji, abyste jel zpátky se mnou a strávil noc v mém domě.“

A bylo to! Rolls-royce se usmíval na lagundu – úsměvem, jakým by se nikdy neusmál na forda či na morrise!

„Myslíte do Ismá’ílíje?“ řekl jsem.

„Ne, ne,“ odpověděl a zasmál se. „Bydlím hned za rohem, tamhle.“ Mávl rukou směrem, odkud přijel.

„Jistě jste však mířil do Ismá’ílíje. Nerad bych vám křížil plány.“

„Nejel jsem do žádné Ismá’ílíje,“ řekl. „Přijel jsem si sem vyzvednout poštu. Můj dům – a to vás možná překvapí – se nachází velice blízko odsud. Vidíte tu horu? To je Maghára. Bydlím hned za ní.“

Pohlédl jsem na horu. Tyčila se asi deset mil na sever, žlutá skalnatá hrouda, snad dva tisíce stop vysoká. „Skutečně chcete říci, že máte dům uprostřed tady toho ... téhle mrtvé pláně?“ zeptal jsem se.

„Vy mi nevěříte?“ řekl s úsměvem.

„Jistěže vám věřím,“ odpověděl jsem. „Mě už nepřekvapí vůbec nic. Snad jen,“ a oplatil jsem mu jeho úsměv, „snad jen, když vprostřed pouště potkám cizího muže, který se ke mně chová jako bratr. Jsem vaší nabídkou trochu zaskočen.“

„Nesmysl, milý příteli. Mé pohnutky jsou ryze sobecké. Člověk v těchto končinách jen tak nenatrefí na civilizovanou společnost. Představa, že budu mít u večeře hosta, mě uvádí do vytržení. Ale dovolu, abych se představil – Abdulazíz.“ Vysekl mi lehkou poklonu.

„Oswald Cornelius,“ řekl jsem. „Je mi skutečně potěšením.“
Potřásli jsme si rukama.

„Bydlím částečně v Bejrútu,“ řekl.

„Já žiju v Paříži.“

„Půvabné město. A teď – pojedeme? Jste připraven?“

„Ale co můj vůz,“ řekl jsem. „Bude tady v bezpečí?“

„Nemějte obavy. Omar je můj přítel. Není na něj právě příjemný pohled, na chudáka, ale nebojte se, nedopustí, aby váš vůz přišel k úhoně, zvláště když budete se mnou. A ten druhý, Sáleh, je dobrý mechanik. Až zítra řemen přivezou, spolehlivě vám ho nasadí. Ještě s ním promluvíme.“

Sáleh, muž z druhé strany silnice, se k nám během našeho rozhovoru přiloudal. Pan Azíz mu vydal příkazy. Potom oba muže požádal, aby na lagondy dali dobrý pozor. Mluvil stručně a ostře. Omar a Sáleh se ukláněli a šoupali nohama. Zašel jsem si do lagondy pro kufřík. Potřeboval jsem se nutně převléknout.

„Ach, mimochodem,“ zvolal za mnou pan Azíz, „večeřím obvykle ve večerním.“

„Jistě,“ zamumlal jsem a rychle strčil zpátky kufřík, který jsem zvolil napoprvé, a vytáhl z vozu jiný.

„To především kvůli dámám. Jsou rády u večere krásné.“

Prudce jsem se otočil a zadíval se na něho, ale právě nastupoval do vozu.

„Hotovo?“ řekl.

Uchopil jsem kufřík a uložil ho na zadní sedadlo rollse. Potom jsem usedl k němu dopředu a vyjeli jsme.

Během jízdy jsme se nezávazně bavili o všem možném. Řekl mi, že obchoduje s koberci. Měl obchody v Bejrútu a v Damašku. Jeho předkové prý pracovali v branži celá staletí.

Zmínil jsem se, že mám ve své pařížské ložnici na podlaze damašský koberec ze sedmnáctého století.

„To nemyslíte vážně!“ vykřikl a jen taktak, že ve svém pobouření nesjel ze silnice. „Není náhodou z hedvábí kombinovaného s vlnou a s čistě hedvábnou osnovou? A nemá podklad ze zlatých a stříbrných vláken?“

„Ano,“ řekl jsem. „Přesně tak.“

„Ale milý příteli! Takovouhle vzácnost nesmíte klást na podlahu!“

„Dotýkají se jí pouze bosé nohy,“ řekl jsem.

To ho potěšilo. Zdálo se mi, že chová ke kobercům takřka stejnou lásku jako já k modrým vázám z dynastie Ťin-chua.

Zakrátko jsme z asfaltové silnice odbočili na tvrdou, kamenitou cestu a zamířili přímou čarou přes poušť k hoře. „Tohle je má soukromá příjezdová cesta,“ řekl pan Azíz. „Je pět mil dlouhá.“

„Máte dokonce telefon,“ řekl jsem, povšimnuv si sloupů, jež se u silnice větvily, a jedna řada se pak táhla podle jeho soukromé cesty.

A náhle mi projela hlavou roztodivná myšlenka.

Ten Arab u benzínové stanice ... ten měl také telefon ...

Že by tohle bylo vysvětlením náhodného příjezdu pana Azíze?

Co když si můj osamělý hostitel vymyslel chytrou lest, jak unášet pocestné ze silnice, aby si tak zajistil k večeři to, co nazýval „civilizovanou společností“? Nemohl dát tomu Arabovi trvalý příkaz poškozovat auta všech nadějně vyhlízejících cestujících, jak sem jeden za druhým přijížděli? „Přeřízni prostě řemen od větráku, Omare. A pak mi honem zavolej. Ale musí to být slušný, pohledný chlapík s dobrým autem. Já se pak ukážu a omrknou si, jestli stojí za pozvání do domu...“

To bylo samosebou směšné.

„Myslím,“ říkal můj společník, „že se asi divíte, proč jsem si vybral dům zrovna v tomhle koutě světa.“

„Po pravdě ano, trochu.“

„Všichni se diví,“ řekl.

„Všichni?“

„Ano,“ řekl.

Hmm, hmm, řekl jsem si – všichni.

„Žiji tady,“ řekl, „protože mám pro poušť zvláštní slabost. Přitahuje mě stejně, jako námořníka přitahuje moře. Připadá vám to hodně divné?“

„Ne,“ odpověděl jsem, „vůbec mi to nepřipadá divné.“

Odmlčel se a natáhl z cigarety. Potom řekl: „To je jeden důvod. Ale je tu ještě jeden. Máte rodinu, pane Corneliie?“

„Bohužel ne,“ odvětil jsem opatrně.

„Já ano,“ řekl. „Mám ženu a dceru. Obě jsou velice krásné, tedy v mých očích v každém případě. Dceři je právě osmnáct. Vyrůstala ve skvělém penzionátu v Anglii a teď...“ pokrčil rameny ... „teď jen posedává a čeká, až bude mít léta na vdávání. Ale tohle čekací období – inu, co si v takovém čase počít s krásnou mladou dívkou? Nemohu ji nechat bez dohledu. Na to je příliš žádoucí. Když ji vezmu s sebou do Bejrútu, vidím, jak se kolem ní stahují muži jako vlci číhající na kořist. Div mě to nepřipraví o rozum. Znáám dobře muže, pane Corneliie. Víím, co je to za sběš. Pravda, nejsem jediný otec, kterého trápí tenhle problém. Ale ti ostatní se s ním patrně umějí vyrovnat a smířit. Jen ať si dcerunky běží. Vypustí je do světa a víc se nestarají. Tohle já nesvedu. Prostě se k tomu *nedokáží přimět!* Nedovolím, aby mi ji muchal kdejaký Ahmed, Alí nebo Hamil, který se namane. A tohle, rozumíte, je ten druhý důvod, proč žiju v poušti – abych ještě na pár let uchránil své dítě před dravou zvěří. Říkal jste, že nemáte vůbec nikoho, pane Corneliie?“

„Budiž bohu žalováno, je tomu tak.“

„Ach.“ Zatvářil se zklamaně. „Chcete říci, že jste nikdy nebyl ženatý?“

„Inu ... ne,“ řekl jsem. „Ne, nebyl.“ Čekal jsem na další nevyhnutelnou otázku. Přišla po minutě.

„Nikdy jste se *nechtěl* oženit a mít děti?“

Takhle se ptají všichni. Je to jen jiný způsob, jak říci: „A nejste náhodou homosexuál?“

„Jednou,“ řekl jsem. „Jednou jedinkrát.“

„A jak to dopadlo?“

„Do mého života vstoupila pouze jediná bytost, pane Azízi ... a když mi odešla ...“ Povzdychl jsem.

„Chcete říci, že zemřela?“

Přikývl jsem, příliš zmožen dojetím, abych mohl odpovědět.

„Ale to mě mrzí, milý příteli,“ řekl. „Odpusťte mou nešetrnost.“

Chvilí jsme mlčeli.

„Je to úžasné,“ zamumlal jsem, „jak člověk po něčem takovém ztratí všechnu zájem o věci tělesné povahy. To bude zřejmě tím otřesem. Člověk se přes něj nikdy nepřenese.“

Spolkl to i s chlupama a soucitně přikývl.

„A tak teď cestuji po světě a snažím se zapomenout. Už dlouhá léta ...“

Dosáhli jsme zatím úpatí Magháry a cesta se pozvolna stáčela kolem hory směrem k jejímu odvrácenému severnímu úbočí, kam dosud ze silnice nebylo vidět. „Za příští zatačkou už uvidíte můj dům,“ řekl pan Azíz.

Objeli jsme skalní výspu ... a stál před námi! Mžikal jsem a civěl a přiznávám, že prvních několik vteřin jsem doslova nemohl uvěřit vlastním očím. Spatřil jsem před sebou bílý zámek – tak jak to říkám – *vysoký bílý zámek* s věžemi, hláskami a špičatými vížkami kolem dokola, tyčící se jako v pohádce uprostřed ostrůvku zelené květeny na dolním svahu rozžhavené, holé žluté hory! Bylo to fantastické! Jako by to vypadlo ze stránek Hanse Christiana Andersena nebo bratří Grimmů. Viděl jsem svého času spoustu romantických zámků v údolích Rhône a Loiry, ale něco tak štíhlého, půvabného, pohádkového mé oči nikdy předtím nezřely! Okolní zeleň, jak jsem zaznamenal, když jsme přijeli blíže, tvořila krásná zahrada se šlechtěnými trávníky a datlovými palmami, obehnaná vysokou bílou zdí bránící ji proti poušti.

„Líbí se vám?“ zeptal se s úsměvem můj hostitel.

„Čarokrásný!“ vydechl jsem. „Je jako všechny pohádkové zámky světa v jednom.“

„To jste přesně vystihl!“ vykřikl. „Je to pohádkový zámek! Postavil jsem ho speciálně pro svou dceru, pro mou krásnou princeznu.“

A krásná princezna je v jeho zdech vězněna svým přísným a žárlivým otcem, králem Abdulazízem, jenž jí odepírá potěšení pánské společnosti. Avšak pozor, tu již na pomoc princ Oswald Cornelius kvačí! Bez králova vědomí a jemu navzdory uchvátí krásnou princeznu a prodchne ji štěstím.

„Musíte uznat, že nemá obdoby.“

„To rozhodně.“

„Spojuje pohodlí se soukromím. Spím zde velice klidně. Princezna také. Do *těchhle* oken žádní nezvedení mládenečci v noci nevylezou.“

„To bych řekl.“

„Bývala to malá oáza,“ pokračoval. „Koupil jsem ji od vlády. Je tu hojnost vody pro celý dům, bazén a tři akry zahrady.“

Projeli jsme vstupní branou a musím říci, že to bylo báječné, ocitnout se tak znenadání v miniaturním ráji zelených pažitů, květinových záhonů a palem. Všechno bylo dokonale udržováno a na trávnících se vesele otáčely vodomety. Když jsme zastavili u hlavního vchodu, vyřítili se z něj dva sloužící v běloskvoucích galábiích a šarlatově rudých tarbuších a přiskočili každý k jedné straně vozu, aby nám otevřeli dveře.

Dva sloužící? Ale vyběhli by z domu oba, kdyby nečekali příjezd dvou osob? O tom jsem pochyboval. Moje bizarní teorie, že jsem byl unesen, abych se stal hostem k večerní tabuli, se víc a více začínala jevit jako správná. Bylo to vskutku zábavné.

Můj hostitel mě provedl dveřmi a vzápětí jsem ucítil ono nádherné rozechvění, které člověku proběhne pokožkou, když náhle přejde z úmorného vedra do klimatizované místnosti. Stál jsem ve dvoraně. Podlaha byla ze zeleného mramoru. Po pravici se klenul široký oblouk průchodu do prostorné místnosti, jež na mne dýchla pocitem chladných bílých stěn, mistrovských obrazů a přepychového nábytku ve stylu Ludvíka XV. Ocitnout se v takovémhle domě uprostřed Sinajské pouště!

A ze schodů již zvolna scházela jakási žena. Můj hostitel se odvrátil, aby promluvil ke sloužícím, a hned si jí nepovšiml, takže když dospěla k poslednímu schodu, žena se zastavila a položila svoji obnaženou paži jako bílou anakundu na zábradlí a zůstala tak stát, pohlížeje na mne jako sama královna Semiramis ze stupňů babylónských na kandidáta, který by mohl, ale také nemusel, vyhovovat jejímu vkusu. Měla smolně černé vlasy a při pohledu na její postavu jsem se neubráníl, abych si nepřelízl rty.

Když se pan Azíz obrátil a uviděl ji, řekl: „Ach, tady jsi, miláčku. Přivedl jsem ti hosta. Jeho auto se u benzínové stanice porouchalo – taková nešťastná náhoda – a tak jsem ho pozval, aby u nás zůstal přes noc. Pan Cornelius ... moje žena.“

„Velice mě těší,“ řekla tiše a postoupila kupředu.

Uchopil jsem její ruku a povznesl ji ke rtům. „Vaše laskavost je neskonalá, madam,“ zamumlal jsem. Z ruky se jí linul d'ábelský

parfém. Byl takřka výlučně živočišný. Rozpoznal jsem v něm jemné, smyslně dráždivé výměšky žláz vorvaně, kabara pižmového a bobra, nevýslovně ostré a obscenní; naprosto směsi dominovaly a jediné, čemu bylo dopřáno jimi proniknout, byly slabé stopy čistých rostlinných olejů – citrusového, kajeputového a zerolinového. Božská vůně! A ještě něčeho jsem si povšiml v záblesku první chvíle: když jsem uchopil její ruku, nenechala ji, jak to ženy dělávají, bezvládně spočívat v mé dlani jako leklou rybu, ale zatímco ostatní prsty zůstaly nahoře, podstrčila palec pod moji dlaň, což jí umožnilo – a přísahám, že to udělala – stisknout mi lehce, avšak zcela jednoznačně ruku, jak jsem jí dával konvenční políbení.

„Kde je Diana?“ zeptal se pan Azíz.

„Venku u bazénu,“ řekla žena. A obracejíc se ke mně: „Nechtěl byste si zaplavat, pane Cornelie? Musíte být po tom lelkování u té hrozné benzínové stanice upečený zaživa.“

Měla obrovské sametové oči, tak temné, že byly takřka černé, a když se na mne usmála, koneček nosu se jí maličko pozdvihl a roztáhl chřípí.

Jsa pak na místě, rozhodl se princ Oswald Cornelius, že mu krásná princezna, kterou na zámku drží v zajetí žárlivý král, může být ukradena. Zmocní se raději samotné královny.

„Inu ...“ řekl jsem.

„Já si půjdu zaplavat,“ řekl pan Azíz.

„Tak pojďme všichni,“ řekla jeho manželka „Půjčíme vám plavky.“

Požádal jsem, zda bych nemohl nejprve do svého pokoje připravit si čistou košili a kalhoty, abych se měl po koupání do čeho převléci, a má hostitelka řekla: „Ale samozřejmě,“ a přikázala jednomu ze sloužících, aby mi ukázal cestu. Zavedl mě do druhého poschodí, kde jsme vstoupili do velké bílé ložnice s mimořádně rozlehlou dvojitou postelí. Po jedné její straně byla dobře vybavená koupelna s bledě modrou vanou a bidetem téže barvy. Všude vládla úzkostlivá čistota a vůbec všechno bylo, jak to mám rád. Zatímco mi sluha vybaloval kufřík, přistoupil jsem k oknu a vyhlédl ven. Naskytl se mi pohled na nezměrnou žhoucí poušť valící se od obzoru jako žluté moře, dokud nenarazila na bílou zahradní zeď těsně pode mnou, a tam, hned za

zdí, jsem viděl bazén a vedle něj dívku ležící na zádech ve stínu velkého růžového slunečníku. Měla na sobě bílé plavky a četla si v knize. Měla dlouhé štíhlé nohy a havraní vlas. Byla to princezna.

Nádherné rozvržení, napadlo mě. Bílý zámek, veškeré pohodlí, úzkostlivá čistota, klimatizace, dvě oslnivě krásné ženy, manžel – hlídací pes a celý večer k dispozici! Situace tak dokonale rozehraná pro malé povyražení, že lepší už být nemohla. Problémy, ležící přede mnou, byly podle mého gusta. Prosté, přímočaré svádění mě už netěšilo. Postrádá uměleckou jiskru, a mohu vás ujistit, že i kdybych mohl mávnutím kouzelného proutku pana Abdulazíze, žárlivého hlídacího psa, na celou noc nechat zmizet, neudělal bych to. Netoužil jsem po Pyrrhových vítězstvích.

Když jsem vyšel z pokoje, sluha mě doprovázel.

Cestou dolů jsem se zastavil na odpočívadle poschodí pod mým a jakoby mimochodem se zeptal: „Rodina spí celá na tomhle patře?“

„Ano, pane,“ řekl sluha. „Pánova ložnice je tady“ – ukázal na jedny dveře – „a vedle spí paní Azízová. Slečna Diana má ložnici naproti.“

Tři oddělené ložnice. Všechny velice blízko sebe. Prakticky nedobytné. Uložil jsem tuto informaci do paměti a šel jsem k bazénu. Můj hostitel a hostitelka tam už byli.

„Moje dcera Diana,“ řekl hostitel.

Dívka v bílých plavkách vstala a já jí políbil ruku. „Vítám vás, pane Corneliie,“ řekla.

Používala tentýž těžký živočišný parfém jako její matka – ambra, pačuli, mošus! Byla to úžasná vůně – chlípná, nestydatá a kouzelná. Nasával jsem ji jako pes. Byla snad ještě krásnější než její rodička, pokud to vůbec bylo možné. Měla stejné velké sametové oči, stejné černé vlasy a stejně tvarovaný obličej, ale její nohy byly bezpochyby delší a v jejím těle bylo cosi, co mu dávalo nad postavou starší ženy lehkou převahu: bylo vlnitější, hadovitější a skoro jistě daleko pružnější. Nicméně starší žena, které mohlo být asi tak sedmatřicet, ačkoli nevypadala na víc než pětadvacet, měla v oku plamen, s nímž se dcera nemohla měřit.

Ententýky, dva špalíky – ještě před chvilkou by princ Oswald přísahal, že se zmocní jediné královny a princeznu pošle k šípku.

Když však teď spatřil princeznu v plné kráse, nevěděl, které dát přednost. Obě svými rozdílnými prostředky příslibovaly nescísné rozkoše, jedna nevinné a chtivé, druhá zkušené a nenasytné. Pravda byla taková, že by je nejraději obě – princeznu jako hors d'oeuvre a královnu jako hlavní chod.

„Převlékněte se v kabině do plavek, pane Corneliie,“ říkal pan Azíz. Vešel jsem tedy do budky a převlékl se, a když jsem opět vyšel, dováděli všichni tři ve vodě. Skočil jsem šipkou do bazénu a přidal se k nim. Voda byla tak chladná, že jsem zalapal po dechu.

„Čekal jsem, že vás to překvapí,“ řekl se smíchem pan Azíz. „Je chlazená. Udržuji ji na šedesáti pěti stupních Fahrenheita. V tomhle podnebí je to přece jen víc osvěžující.“

Později, když slunce na obloze pokleslo níže, když jsme všichni ve vlhkých plavkách usedli k okraji bazénu a sluha nám přinesl bledé, ledově studené martini, tehdy jsem velice pozvolna, nanejvýš opatrně, začal obě ženy svým jedinečným způsobem svádět. Za běžných okolností, mám-li volnou ruku, to pro mne není nic těžkého. Onen podivuhodný talent, jímž jsem obdařen – schopnost hypnotizovat ženy slovy – mě jen zřídkakdy nechá na holičkách. Není to ovšem výhradní záležitost slov. Slova sama, neškodná, povrchní slova se pronášejí pouhými ústy, kdežto skutečné poselství, necudný a vzrušující příslib, vychází ze všech údů a orgánů těla a oči je pouze vysílají. Víc vám o tom na mou duši říci nemohu. Důležité je, že to účinkuje. Účinkuje to jako kantaridin. Věřím, že bych se mohl posadit třeba proti choti samotného papeže, kdyby tedy nějakou měl, a do patnácti minut, pokud bych si dal opravdu záležet, by se ke mně nakláněla přes stůl s rozevřenými rty a očima zkalenýma touhou. Je to skromný talent, nic světoborného, nicméně jsem vděčný, že mi byl uštědřen, a vždycky jsem dělal, co bylo v mých silách, abych se mu netěšil nadarmo.

A tak jsme všichni čtyři, dvě divukrásné ženy, malý mužík a já, seděli v půlkruhu vedle bazénu, pohodlně rozloženi v opalovacích lehátkách, usrkávali ze svých sklenic a vyhřívali se v teplých paprscích podvečerního slunce. Byl jsem ve skvělé kondici. Zakrátko se všichni zalykali smíchy. Příběh o lakotné vévodkyni Glasgowské, která strčila ruku do bonboniéry a uštkl ji jeden z mých škorpiónů,

dívku tak rozesmál, že spadla z lehátka; a když jsem do všech podrobností popsal interiér pavoučí rozplozovací stanice v mé zahradě u Paříže, kroutily se obě dámy odporem a potěšením.

V tomto stadiu jsem si povšiml očí pana Abdulazíze, spočívajících na mně dobromyslným, šelmovským pohledem. „Bravo, bravo,“ jako by říkaly ty oči, „jsme rády, že vám ženy nejsou tak lhostejné, jak jste se nám pokoušel namluvit v autě ... Nebo vám snad toto milé prostředí konečně pomáhá zapomenout váš hluboký žal...?“ Pan Azíz se usmál a odhalil své zářivě bílé zuby. Byl to přátelský úsměv. Opětoval jsem ho neméně přátelským zazubením. Byl to vskutku milý chlapík. Upřímně se radoval, že jeho dámy zahrnují takovou pozorností. Zatím šlo tedy všechno jako po drátku.

Příštích několik hodin rychle přeskočím, neboť skutečně pozoruhodné věci se udály až po půlnoci. Postačí, když toto mezidobí pokryji několika stručnými poznámkami:

V sedm hodin jsme od bazénu odešli a vrátili se do domu, abychom se převlékli k večeři.

V osm hodin jsme se shromáždili ve velkém obývacím pokoji, kde jsme si vypili další koktajl. Obě dámy byly šikézně vystrojené a jiskřily klenoty. Obě si oblékly hluboce vystrížené večerní toalety bez rukávů, které zcela očividně vyšly z dílny nějakého slavného pařížského salónu. Má hostitelka byla v černém, její dcera v bledě modrém, a všude kolem nich se šířila vůně toho omamného parfému. Tvořily skvělý pár! Starší žena měla ramena lehce vystrčená dopředu, jak to vídáme jen u těch nejvášnivějších a nejzkušenějších žen; neboť jako se náruživým jezdčyním z neustálého sezení na koni časem vybočí nohy, právě tak dochází u nezřízeně vášnivých žen k zvláštnímu vyoblení ramen, způsobenému přirozeně ustavičným objímáním mužů. Je to profesionální deformace a nejvýznamnější ze všech.

Dcera nebyla ještě tak stará, aby se už mohla pyšnit tímto jedinečným čestným odznakem, ale v jejím případě docela stačilo o krůček poodstoupit a pozorovat tvary jejího těla a sledovat nádherné klouzavé pohyby jejích stehů pod přiléhavou hedvábnou róbou, když přecházela místností. Po celé délce odhalené páteře se jí táhl

proužek hebkých zlatých chloupků, a když jsem stál za jejími zády, jen těžko jsem odolával pokušení přejet po těch rozkošných obratlích nahoru a dolů kotníky.

V osm třicet jsme přešli do jídelny. Večeře, jež následovala, byla přímo lukulskými hody, ale nebudu zde marnit čas popisováním jídel a vín. Samozřejmě, že jsem při jídle velice jemně a obmyslně hrál na city obou žen, plně využívaje všech dovedností, jimž vládnou, a než se na stole objevil dezert, tály pod mýma očima jako máslo na slunko.

Po večeři jsme se navrátili do obývacího pokoje, kde nás již čekala káva a brandy, a potom jsme na návrh hostitele sehráli několik partií bridže.

Kolem večera jsem s určitostí věděl, že jsem odvedl dobrou práci. Můj magický šarm mě nenechal ve štychu. Pokud okolnosti dovolí, bude kterákoli z obou dam beze všeho moje. Nic jsem si nenalhával. Byl to prostý, očividný fakt. Bylo to nad slunce jasnější. Obličej mé hostitelky planul vzrušením, a kdykoli na mne pohlédla přes karetní stolek, její obrovské temné sametové oči se rozšířily, chřípí se vzedmulo a ústa lehce pootevřela, aby odhalila koneček vlhkého růžového jazýčku prokmitávajícího mezi zuby. Byla to podivuhodně lascivní němohra a nejednou měla za následek, že jsem trumfoval svůj vlastní zdvih. Dcera tak opovážlivá nebyla, ale co do otevřenosti si s matkou nezašla. Pokaždé, když se její oči střetly s mými, a to se stávalo dost často, povytáhla takřka nepostřehnutelně obočí, jako by kladla otázku, a vzápětí se spěšně a poťouchle usmála, sama si na ni odpovídajíc.

„Myslím, že je nejvyšší čas jít do postele,“ řekl náhle pan Azíz, pohlížeje na hodinky. „Je už jedenáct pryč. Pojd'te, drahouškové.“

A tu se stalo cosi prapodivného. Obě dámy bez nejmenšího zaváhání a bez dalšího pohledu mým směrem okamžitě vstaly a zamířily ke dveřím! Bylo to ohromující! Dočista jsem z toho zkoprněl. Nevěděl jsem, co si mám myslet. Tak rychle uposlechnout jsem jaktěživ nikoho neviděl. A to je pan Azíz nevybídl ani trochu nahněvaně. Jeho hlas, jak mi aspoň připadalo, v ničem nepozbyl na příjemnosti. Ale teď již zhášel světla a jasně mi dával najevo, že bych se měl také odebrat na lože. Taková rána pod pás! Čekal jsem, že se mi od manželky nebo od dcery dostane přinejmenším letmého

zašeptání, než se rozejdeme do svých ložnic, tří čtyř spěšných slůvek náznaku, kam a kdy přijít, ale místo toho jsem tu zůstal stát vedle karetního stolku jako ňouma, zatímco obě dámy vyplouvaly z místnosti.

Stoupali jsme s hostitelem po schodech za nimi. V prvním poschodí se matka s dcerou bok po boku zastavily a počkaly na mne.

„Dobrou noc, pane Cornelie,“ řekla hostitelka.

„Dobrou noc, pane Cornelie,“ řekla dcera.

„Dobrou noc, milý příteli,“ řekl pan Azíz. „Doufám, že se vám dostalo všeho, po čem jste prahl.“

Obrátili se a mně nezbylo než mrzutě vystoupit do druhého patra, kde byl můj pokoj. Vešel jsem dovnitř a zavřel dveře. Těžké brokátové závěsy mezitím někdo ze sloužících zatáhl, ale zase jsem je rozhrnul, abych se vyklonil z okna a zadíval do noci. Vzduch byl teplý a nehybný a poušť obléval svit běloskvoucího měsíce. Bazén pode mnou vypadal v měsíčním světle jako obrovské zrcadlo naplocho položené na trávniku a vedle něho stála čtyři lehátka, v nichž jsme seděli navečer. Hm, hmm, říkal jsem si. Co přijde teď? Jestli jsem v tomto domě nesměl něco udělat, a to jsem si plně uvědomoval, pak to, že bych se odvážil vyjít z pokoje a plížil se chodbami. To by byla sebevražda. Už dávno jsem se poučil, že existují tři plemena manželů, s nimiž není radno zbytečně riskovat – Bulhaři, Řekové a Syřani. Nikdo z nich z toho či onoho důvodu vaše flirtování s jeho ženou otevřeně neodsoudí, ale jakmile vás přistihne, že vstupujete do její postele, bez lítosti vás zamorduje. Pan Azíz byl Syřan. Jistý stupeň opatrnosti byl tudíž nezbytný a jakýkoli další tah teď musela učinit jedna z těch dvou žen, nikoli já, neboť jen ona (nebo ony) bude přesně vědět, co je bezpečné a co je nebezpečné. Přesto musím přiznat, že poté, co jsem na vlastní oči viděl, jak před nějakými čtyřmi minutami uposlechly mého hostitele jako hodiny, byla jen slabá naděje, že v blízké budoucnosti podniknou nějakou akci. Co ovšem bylo trapné, že jsem se tak nekřesťansky vydráždil.

Svlékl jsem se a vlezl na hodnou chvíli pod studenou sprchu. Pomohlo to. Potom jsem se ujistil, zda jsou závěsy pořádně zatažené, protože při měsíčním světle nikdy neusnu. Vlezl jsem do postele a příští hodinu nebo možná déle jsem si ještě četl v *Přírodopytu*

Selbornu Gilberta Whitea. To také svým způsobem pomohlo a konečně, někdy mezi půlnocí a jednou hodinou ranní, nadešla chvíle, kdy jsem dokázal zhasnout světlo a celkem bez lítosti se přichystat ke spánku.

Začínal jsem právě podřimovat, když vtom se ozval nepatrný šelest. Okamžitě jsem jej rozpoznal. Byl to zvuk, který jsem v životě slyšel už mnohokrát, a ačkoli patří k nejtíšším, neznám na světě vzrušivější a slibnější. Byla to vlastně celá série slabých kovových šramotů, vyvolaných třením kovu o kov, jak někdo velice pomalu, velice obezřetně tiskl zvenčí kliku dveří mého pokoje. Okamžitě jsem byl ve střehu. Ani jsem se nepohnul, jenom jsem otevřel oči a zadíval se ke dveřím – a vzpomínám si, že jsem si v tu chvíli přál, aby byly závěsy trochu poroztaženy, aby jen docela tenký paprsek měsíčního světla pronikal dovnitř a já aspoň letmo zachytil siluetu luzné postavy, která ke mně hodlala vstoupit. Ložnice však byla temná jako hrob.

Dveře se otevřely zcela neslyšně. Žádný pant nezaskřípěl. Náhle se však místností prohnal lehký závan vzduchu a rozvlnil závěsy, a chvíli nato jsem zaslechl slabé žuchnutí dřeva o dřevo, jak se zas dveře opatrně zavřely. Následovalo ještě tiché klapnutí západky, když klika povolila.

A pak jsem uslyšel, jak po koberci po špičkách našlapují bosé nohy.

Na hrůznou vteřinu se mi zdálo, že je to pan Abdulazíz, plížící se ke mně s dlouhým žabikuchem, ale pak se nade mnou sklonilo teplé ohebné tělo a do ucha mi zašeptal ženský hlas: „*Nesmíš ani hlesnout!*“

„Lásko má nejdražší,“ řekl jsem, uvažuje, která z nich by to mohla být, „věděl jsem, že ...“

„*Prosím!*“ zašeptala. „*Už ani slovo!*“

Neodporoval jsem. Moje rty měly lepší věci na práci. Stejně jako její.

Zde se musím odmlčet. Je mi to nepodobné – já vím. Ale pro jedinkrát žádám, aby mi byl podrobný popis toho, co následovalo, odpuštěn. Mám k tomu své důvody a prosím, abyste je respektovali. V každém případě vám jistě neuškodí, když zas pro změnu procvičíte

vlastní obrazotvornost, ale pokud jinak nedáte, napovím vám trochu, když prostě a po pravdě řeknu, že z mnoha tisíc žen, které jsem v životě poznal, mě žádná nepovznesla do vyšších sfér extáze než tato dáma ze Sinajské pouště. Její obratnost byla úchvatná. Její vášně nepolevující. Její škála neuvěřitelná. Pro každé nové kolo měla připraven nějaký nový, rafinovaný manévr. A to vše korunováno tím nejdovednějším a nejneproniknutelnějším stylem, s jakým jsem se kdy setkal. Byla to velká umělkyně. Geniální.

Ted' nejspíš řeknete, že z toho všeho jasně vyplývá, že mou návštěvníci musela být starší z obou žen. Chyba lávky. Nevyplývalo z toho vůbec nic. Skutečný génus je přirozený dar. S věkem má jen málo společného; a ujišťuji vás, že se skutečně nedalo s jistotou říci, která z nich mě v temnu noci poctila svou návštěvou. Nevsadil bych šesták na tu ani tu. V jednom okamžiku, po jisté obzvláště bouřlivé kadenci, jsem byl přesvědčen, že je to paní domu. *To musí být hostitelka!* Pak se však tempo změnilo a melodie zněla tak dětsky a nevinně, že jsem přísahal na dceru. *To musí být dcera!*

Neznalost správné odpovědi mě přiváděla k šílenství. Bylo to zničující. A také pokořující, neboť znalec, na slovo vzatý *connoisseur*, má vždycky poznat ročník, aniž pohlédne na vinětu. Ale tentokrát jsem byl v koncích. V jednu chvíli jsem sáhl po cigaretách, zamýšleje celou záhadu rozřešit škrtem zápalky, ale v mžiku mě uchopila za ruku a cigarety a sirky letěly na druhý konec ložnice. Několikrát jsem jí svou otázku zkusil špitnout do ucha, ale sotvaže jsem ze sebe vypravil dvě tři slova, už její ruka vystřelila vzhůru a dopadla mi na ústa. A dost zprudka.

No dobře, řekl jsem si. Nechme to zatím být. Však se zítra ráno, za denního světla, zaručeně pozná, která z vás to byla. Poznám to podle ruměnce na jejích lících, podle pohledu jejích očí do mých a podle stovky dalších nepatrných, nicméně zrazujících známek. Navíc to poznám podle stop, které po levé straně jejího krku, kam už šaty nesahají, zanechaly moje zuby. Tohle byl vskutku mazaný tah, a perfektně načasovaný – ušetřil jsem jí to mrzké hryznutí v nejvyšším bodě milostné vášně – takže si ani na zlomek vteřiny neuvědomila, co tím vlastně sleduji.

Byla to ve všem všudy nezapomenutelná noc a jistě uběhly

nejméně čtyři hodiny, než mě naposledy divoce objala a vyklouzla z pokoje stejně chvatně, jako dovnitř vstoupila.

Na druhý den jsem se probudil až v deset hodin dopoledne. Vylezl jsem z postele a roztáhl závěsy. Byl další nádherný žhavý pouštní den. Beze spěchu jsem se vykoupal a pak jsem se s obvyklou pečlivostí oblékl. Cítil jsem se uvolněný a bujarý. Pomyslení, že stále; i ve svém zralém věku, dokáží pouhým pohledem přivolat do svého pokoje ženu, mě hluboce blažilo. A jakou ženu! Bude to fascinující moment, až zjistím, která z nich to byla. Brzy se ho dočkám.

Pomalým krokem jsem sešel z druhého poschodí dolů.

„Dobré jitro, milý příteli, dobré jitro!“ řekl pan Azíz, povstávaje od malého psacího stolu v obývacím pokoji, kde cosi psal. „Dobře jste se vyspal?“

„Znamenitě, děkuji,“ odpověděl jsem, maje co dělat, aby to neznělo příliš samolibě.

Přešel ke mně, příjemně se usmívaje těmi nadobyčej bílými zuby. Jeho prohnaná očka spočívala na mém obličejí a zvolna po něm přejížděla, jako by po čemsi pátrala.

„Mám pro vás dobrou zprávu,“ řekl. „Před pěti minutami volali z Bi'r Raud Sálimu; že poštovní dodávka přivezla váš řemen. Sáleh ho zrovna nasazuje. Za půl hodinky bude hotov. Až se tedy nasnídáte, zavezu vás k pumpě a můžete jet dále.“

Vyslovil jsem mu své díky.

„Škoda že vás ztrácíme,“ řekl. „Bylo nám všem nezměrným potěšením, že jste k nám zavítal, nezměrným potěšením.“

Posnídal jsem v jídelně sám. Potom jsem se vrátil do obývacího pokoje, abych si tam vykouřil cigaretu, zatímco můj hostitel pokračoval ve svém psaní.

„Odpusťte,“ omluvil se. „Musím ještě dokončit pár maličkostí. Hned budu hotov. Nařídil jsem, aby vám sbalili zavazadlo a odnesli je do vozu, takže se nemusíte o nic starat. Posad'te se a v klidu si zakuřte. Dámy budou dole každou chvíli.“

Manželka sešla jako první. Vplula do místnosti ještě podobnější oslnivé nilské královně Semiramis než včera a první, čeho jsem si povšiml, byl bledě zelený šifónový šátek, nonšalantně uvázaný

kolem jejího krku! Nonšalantně, avšak pečlivě! Tak pečlivě, že z krku nebylo vidět sebemenší kousek pleti. Zamířila rovnou k manželovi a políbila ho na tvář. „Dobré ráno, miláčku,“ řekla.

Ty krásná fikaná děvko, pomyslel jsem si.

„Dobré ráno, pane Corneli,“ řekla zvesela, když se šla posadit do křesla proti mému. „Strávil jste příjemnou noc? Upřímně doufám, že vám nic nescházelo.“

Za celý svůj život jsem neviděl v ženských očích takovou jiskru jako toho rána v jejich, ani tak radostný ruměnec v ženské tváři.

„Děkuju vám, strávil jsem vskutku velice příjemnou noc,“ odpověděl jsem, dávaje najevo, že vím.

Usmála se a zapálila si cigaretu. Zaletěl jsem očima k panu Azízovi, který obrácen zády k nám stále pilně škrabal u svého psacího stolku. Nevěnoval své ženě ani mně sebemenší pozornost. Napadlo mě, že je stejný hlupák jako ti všichni ostatní, kterým jsem nasadil parohy. Ani jeden z nich by neuvěřil, že se něco takového mohlo stát přímo jemu pod nosem.

„Dobré ráno vespolek!“ zvolala dcera, když se přihrnula jako velká voda. „Dobré ráno, tatínku! Dobré ráno, mami!“ Oba je políbila. „Dobré ráno, pane Corneli!“ Měla na sobě volné růžové kalhoty a rezavou blůzu, a ať se propadnu, jestli neměla kolem krku nonšalantně, nicméně pečlivě uvázaný šátek! Šifónový šátek!

„Měl jste aspoň ucházející noc?“ zeptala se, když se jako nevěstinka posadila na opěradlo mého křesla a naaranžovala se tak, že se jedno z jejích stehen opíralo o mou paži. Zaklonil jsem se a pozorně jsem se na ni zadíval. Pohlédla mi do očí a mrkla. Ona skutečně mrkla! Tvář jí zářila a jiskřila zrovna jako její matce, ale přece jen se mi zdála potěšenější sama sebou než starší žena.

Byl jsem z toho jaksepatří zmatený. Pouze jedna potřebovala utajit mé znamení, a přesto si zakryly šátkem krk obě.

Připouštěl jsem, že by mohlo jít o shodu okolností, ale jak to vypadalo, jednalo se tady spíš o konspiraci. Jako kdyby se mi ruku v ruce snažily zabránit v odhalení pravdy. Zatrápeně bláznivá situace! Ale jaký to mohlo mít smysl? A jaké další, musel jsem se ptát, nekalé pikle a rejdy společně sprádají? Rozhodovaly snad včera večer mezi sebou losem, či jak? Nebo se prostě u hostů střídaly?

Musíš se sem při nejbližší příležitosti vrátit, uvažoval jsem, schválně, co se stane příště. Klidně bych si sem už za den nebo dva mohl vyrazit z Jeruzaléma. Získat pozvání by nemělo být nic těžkého.

„Jste připraven, pane Cornelié?“ řekl pan Azíz a vstal od svého psacího stolu.

„Připraven,“ odpověděl jsem.

Dámy, samý úsměv a elegance, s námi vyšly před dům, kde už čekal velký zelený rolls-royce. Políbil jsem jim ruce a zabrumlal každé z nich milión díků. Pak jsem usedl dopředu vedle svého hostitele a vyjeli jsme. Matka s dcerou mávaly. Stáhl jsem okno a také zamával. A najednou se zahrada ocitla za námi a my byli opět v poušti na žluté kamenité cestě sledující křivolaké úpatí Magháry, a kolem nás kmitaly telefonní sloupy.

Příjemně jsme s hostitelem klábosili o všem, co nám slina přinesla na jazyk. Snažil jsem se ze všech sil vlichotit do jeho přízně, neboť mi šlo o další pozvání do jeho domu. Kdyby se mi ho nepodařilo přimět, aby mě pozval sám, musel bych o pozvání požádat já jeho. Udělal bych to ovšem na poslední chvíli. „Sbohem, drahý příteli,“ řekl bych a vřele bych ho zmáčkl pod krkem. „Dopřejete mi to potěšení opět vás navštívit, kdybych tudy náhodou zas někdy projížděl?“ A on by samosebou řekl ano.

„Tak co, přeháněl jsem, když jsem vám tvrdil, že mám krásnou dceru?“ zeptal se mě.

„Spíš jste ji nedoceníl.“ řekl jsem. „Je to úchvatná krasavice. Gratuluji vám. Ale vaše paní choť je neméně spanilá. Po pravdě řečeno, až se mi z těch vašich dam točila hlava.“ Zasmál jsem se.

„To mi neuniklo,“ řekl a přidal se k mému smíchu. „Je to darebný párek. Ze všeho nejraději flirtují s muži. Ale co by mi to vadilo. Flirt nikomu neublíží.“

„Vůbec ne,“ přisvědčil jsem.

„Je to takové rozpustilé láskování.“

„A velice okouzlující,“ dodal jsem.

Za slabou půlhodinku jsme byli na hlavní silnici mezi Ismá'ílíjí a Jeruzalémem. Pan Azíz zabočil s rollsem na černý asfaltový pás a zamířil rychlostí sedmdesátí mil k benzínové stanici. Za několik

málo minut budeme na místě. Zkusil jsem tedy nakousnout otázku další návštěvy a jemně z něho vylákat pozvání. „Nemohu ten váš dům vymazat z mysli,“ řekl jsem. „Je prostě báječný.“

„Milý, že?“

„Myslím, že si tam občas musíte připadat dost osamělí, jen tak sami tři.“

„Není to horší než kde jinde,“ řekl. „Lidé si mohou připadat osamělí kdekoli. V poušti nebo ve městě – když se to tak vezme, moc velký rozdíl mezi tím není. Ale míváme dost často hosty. Až byste se divil, kolik lidí k nám čas od času zavítá. Jako vy, například. Udělal jste nám svou návštěvou skutečně radost, milý příteli.“

„Nikdy na ni nezapomenu,“ řekl jsem. „Potkat se s takovou laskavostí a pohostinností je dneska vzácné.“

Čekal jsem, že mi teď řekne, abych určitě zas přijel, ale neudělal to. Vstoupilo mezi nás chvilkové ticho, lehce znepokojující odmlčení. Pokusil jsem se je překlenout: „Myslím, že o prozíravějším otcovském gestu, než je vaše, jsem jaktěživ neslyšel.“

„Ano?“

„Ano. Postavit dům v těchhle bohem i lidmi zapomenutých končinách a žít tady jen kvůli dceři, pro její dobro ... je to prostě úžasné.“

Postřehl jsem, že se usmívá, ale upíral oči na silnici a nic neříkal. Asi tak na míli před námi už bylo vidět benzínovou pumpu a skupinku chatrčí. Slunce stálo vysoko a v autě začínalo být horko.

„Málo otců by se dokázalo takhle obětovat,“ pokračoval jsem.

Opět se usmál, ale tentokrát jaksi ostýchavě, zazdalo se mi. A potom řekl: „Tolik chvály si zase nezasloužím, opravdu ne. Mám-li být naprosto upřímný, tak moje krásná dcera není jediným důvodem, proč žiji v tomto skvělém osamocení.“

„Já vím.“

„Vy to víte?“

„Sám jste mi to pověděl. Říkal jste, že dalším důvodem je poušť. Říkal jste, že ji milujete stejně, jako námořník miluje moře.“

„Aha. A je to svatá pravda. Ale mám ještě třetí důvod.“

„Ach, a jakýpak?“

Neodpověděl. Seděl jako socha s rukama na volantu a očima

pevně upřenýma na cestu před námi.

„Promiňte,“ řekl jsem. „Neměl jsem se ptát. Nic mi do toho není.“

„Ne, ne, nic se nestalo,“ řekl. „Neomlouvejte se.“

Hleděl jsem oknem do pouště. „Myslím, že je větší vedro než včera,“ řekl jsem. „Už teď bude teploměr nad stovkou.“

„Ano.“

Všiml jsem si, jak se trochu ošívá, snad aby se pohodlněji usadil, a pak mi řekl: „Nevidím konečně, proč bych vám o svém domě neprozradil pravdu celou. Nepřipadáte mi jako klevetník.“

„To v žádném případě nejsem,“ řekl jsem.

Byli jsme docela blízko benzínové stanice a pan Azíz zpomalil a jel teď takřka krokem, aby mi v klidu mohl sdělit, co má na srdci. Viděl jsem, že oba Arabové stojí u lagondy a čekají na nás.

„Dcera, s kterou jste se včera seznámil,“ řekl posléze, „není má jediná dcera.“

„Ach, skutečně?“

„Mám ještě jednu, o pět let starší.“

„A určitě stejně krásnou,“ řekl jsem. „Kde ta žije? V Bejrútu?“

„Ne, také v našem domě.“

„Ve kterém? Snad ne v tom, odkud jedeme?“

„Ano.“

„Ale tu jsem neviděl!“

„Inu,“ řekl, obraceje se náhle, aby se mi pozorně zadíval do tváře, „snad ne.“

„Ale proč?“

„Má lepru.“

Vyletěl jsem.

„Ano, já vím,“ řekl, „je to hrozné. A to ještě trpí tím nejhorším druhem, chudinka. Říká se tomu anestetická lepra. Je vysoce rezistentní a takřka nevyléčitelná. Kdyby to aspoň byla běžná uzlíčkovitá varianta, pak by tu byla jistá naděje. Bohužel není, co se dá dělat. A tak když k nám zavítají hosté, zůstává ve svých pokojích v třetím poschodí ...“

Auto mezitím muselo zastavit u benzínové pumpy, neboť příští, na co si rozpomínám, byl pan Abdulazíz sedící s rukama v klíně,

pohlížejí na mne těma svýma chytráckýma černýma očkama a pronášející tato slova: „Neplašte se, milý příteli. Uklidněte se, pane Corneliu, uklidněte se! Nemáte se čeho obávat. Není to příliš nakažlivá choroba. Musel byste mít s takovou osobou *intimní* styk; abyste ji mohl dostat ...“

Vystoupil jsem z jeho vozu jako ve snách a zůstal stát na slunci. Arab se zhyzděným obličejem se na mne šklíbil a říkal: „Řemen je už nasazený. Všechno klaplo jedna radost.“ Sáhл jsem do kapsy pro cigarety, ale ruka se mi tak silně chvěla, že jsem balíček upustil na zem. Shýbl jsem se pro něj. Potom jsem z něj vytáhl cigaretu a bůhvíjak se mi ji podařilo zapálit. Když jsem opět vzhlédl, byl už zelený rolls-royce půl míle od stanice a rychle mizel v dáli.

VELKÁ ROŠÁDA

Ten večer se sešlo na koktajlovém večírku u Jerryho a Samanty asi čtyřicet lidí. Byl to stejný dav jako obvykle, stejné nepohodlí a stejný děsivý hluk. Lidé stáli namačkáni jeden vedle druhého a museli křičet, aby se navzájem slyšeli. Mnozí se křenili a ukazovali přitom bílé zubní korunky. Většina držela cigaretu v levé ruce a skleničku v pravé.

Vzdálil jsem se od své ženy Mary a jejího kroužku a zamířil k malému baru ve vzdáleném rohu. Když jsem se tam dostal, usedl jsem na barovou stoličku čelem k pokoji. Udělal jsem to proto, abych se mohl dívat na ženy. Rameny jsem se opřel o zábradlí u baru, usrkával jsem skotskou a přes okraj sklenky zkoumal jednu ženu po druhé.

Nestudoval jsem jejich postavy, ale obličej. A nejvíc ze všeho mě nezajímalo ani tak obličej sám o sobě, ale rudá ústa v něm. A dokonce ani ne celá ústa, ale jen dolní ret. Dolní ret totiž, jak jsem nedávno zjistil, je velký zrádce. Prozradí víc než oči. Oči své tajemství utají. Dolní ret utají velice málo. Tak vezměme si například ret Jacinty Winklemanové, která stála nejbliž. Všimněme si rýh na tom rtu. Některé jsou rovnoběžné, jiné směřují radiálně k okraji. Nenajdou se dva lidé, kteří by měli retní rýhy stejně uspořádané. A když tak na to myslím, podle otisku rtu by se dal chytit i zločinec, kdyby se na místě činu napil. Právě dolní ret si sajeme a hryžeme, když jsme rozčileni, a přesně to dělala Marta Sullivanová, která z dálky sledovala, jak se její idiotský manžel vnucuje Judy Martinové. Ve svůdnickém rozpoložení si ho olizujeme. Pozoroval jsem Ginny Lomaxovou, která stála vedle Teda Dorlinga a upřeně se mu dívala do očí. Zvolna vysunula špičku jazyka a pomalu si jí převlhčila celý dolní ret. Viděl jsem, jak Ted Dorling její jazyk sleduje, a to bylo přesně to, co chtěla.

Už to tak bude, říkal jsem si, zatímco můj pohled bloudil pokojem od jednoho spodního rtu k druhému, že všechny nižší, živočišné stránky člověka jako arogance, chamtivost, žravost, smyslnost a všechny ostatní se dají jasně poznat z toho malého

kousku rudé sliznice. Jenom musíte znát příslušný kód. Předpokládá se, že vyčnívající nebo vypouklý dolní ret svědčí o smyslnosti. Ale to platí jen zpola o mužích a vůbec ne o ženách. U žen se musíte dívat po slabé lince, uzounké plošce s ostře ohraničeným spodním okrajem. A nymfomanky, ty mají nepatrný, sotva viditelný hrbolek uprostřed dolního rtu nahoře.

Samanta, naše hostitelka, ho měla.

Vtom mě napadlo, kde vlastně Samanta je?

Aha, támhle zrovna bere prázdnou sklenku z ruky hosta. A už se vydala mým směrem, aby ji dolila.

„Nazdar, Viku,“ řekla, „co tak sám?“

Je to nymfomanka jedna radost, řekl jsem si. Ale velice vzácný druh, protože je výlučně a naprosto monogamní. Je to vdaná monogamní nymfomanka, která zůstává ve svém vlastním hnízdě.

Je to také nejrajcovnější ženská, jakou jsem kdy viděl.

„Dovol, pomůžu ti,“ řekl jsem a vzal jsem jí sklenku z ruky. „Co sem má přijít?“

„Vodka s ledem,“ řekla. „Díky, Viku.“ Položila jednu svou rozkošnou dlouhou bílou paži nahoru na pult a naklonila se dopředu tak, že její ňadra spočinula na zábradlí u baru, které je tlačilo vzhůru. „Uf,“ vzdychl jsem a vybryndal vodku vedle sklenice.

Samanta se na mne dívala svýma velkýma hnědýma očima, ale neříkala nic.

„Utřu to,“ navrhl jsem.

Vzala si ode mne plnou sklenku a odkračela. Sledoval jsem, jak jde. Měla na sobě černé kalhoty. Obepínaly jí zadnici tak těsně, že sebemenší vrádek nebo bradavička by byly přes látku vidět. Jenže pozadí Samanty Rainbowové bylo bez vady. Přistihl jsem se, jak si olizují dolní ret. Už je to tak, pomyslel jsem si. Chci ji. Hříšně po té ženě toužím. Ale je to příliš riskantní. Dvořit se jí by v tomto případě byla sebevražda. Za prvé bydlí vedle nás, což je příliš blízko. Za druhé, jak jsem už říkal, je monogamní. Za třetí, je to důvěrný komplic Mary, mé vlastní ženy. Svěřují si navzájem svá choulostivá ženská tajemství. Za čtvrté, její muž Jerry je můj starý dobrý přítel a dokonce ani mě, Viktora Hammonda, třebaže se zmítám hříšnou vášní, by ve snu nenapadlo svést ženu svému starému dlouholetému

věrnému příteli.

Ledaže ...

A právě v tomto okamžiku, jak jsem tak seděl na barové židlička a vzrušoval se pohledem na Samantu Rainbowovou, začala nenápadně pronikat do mých mozkových závitů zajímavá myšlenka. Setrval jsem v klidu a nechal ji zvolna narůstat. Pozoroval jsem Samantu přes pokoj a pomalu mi začala zapadat do mého rodícího se plánu. Ach Samanto! Můj nádherný dráždivý poklade, nakonec tě přeci jen budu mít.

Jenže mohl by někdo vážně doufat, že mu projde tak šílený kousek?

Ne, ani za milión nocí ne.

Stejně by se to nedalo ani zkusit, pokud by Jerry nesouhlasil. Tak proč na to myslet?

Samanta stála asi šest metrů ode mne a bavila se s Gilbertem Mackesym. Prsty pravé ruky měla ovinuty kolem vysoké sklenice. Byly to štíhlé a nepochybně obratné prsty.

Předpokládejme jen tak pro legraci, že Jerry by souhlasil; i tak by ještě zbývala spousta obrovských zádrhelů. Tak například už jen problém tělesných znaků. V klubu jsem Jerryho viděl mockrát, když se sprchoval po tenise, ale za nic na světě jsem si teď nemohl vybavit určité podrobnosti. Takových věcí si člověk normálně moc nevšímá. Obyčejně se ani nepodívá.

Stejně by bylo šílenství předložit Jerrymu tenhle nápad úplně na rovinu. *Tak* dobře jsem ho zase neznal. Třeba by ho to šokovalo. Anebo by se naštvál. Mohlo by dojít k ošklivé scéně. Musím ho nejdřív nějak rafinovaně oťukat.

„Chceš něco slyšet?“ řekl jsem Jerrymu asi o hodinu později, když jsme spolu seděli na pohovce a pili poslední drink. Hosté se pomalu rozcházeli a Samanta stála u dveří a loučila se s nimi. Má žena Mary byla venku na terase a bavila se s Bobem Swainem. Viděl jsem ven otevřenými francouzskými okny. „Chceš slyšet něco legračního?“ zeptal jsem se Jerryho, jak jsme tak spolu seděli na pohovce.

„A co?“ zeptal se Jerry.

„Jeden chlápek, s kterým jsem dnes obědval, mi vykládal

fantastický příběh. Něco neuvěřitelného.“

„Jaký příběh?“ řekl Jerry. Pod vlivem whisky už začínal být ospalý.

„Ten muž, ten co jsem s ním obědval, strašně toužil po ženě svého přítele, který bydlel blízko nich. A jeho přítel zase stejně toužil po ženě toho muže, s kterým jsem obědval. Už to chápeš?“

„Chceš říct, že dva chlapíci, kteří bydleli hned vedle sebe, se zbláznili každý do manželky toho druhého.“

„Přesně,“ řekl jsem.

„Tak to nebyl žádný problém,“ pronesl Jerry.

„To tedy byl obrovský problém,“ namítl jsem. „Ty manželky byly obě velice věrné a počestné ženy.“

„To je Samanta taky,“ řekl Jerry. „Ta by se na jiného muže ani nepodívala.“

„Mary taky ne,“ řekl jsem. „Je to hodná ženuška.“

Jerry do sebe obrátil skleničku a opatrně ji postavil na stůl u pohovky. „Tak co se stalo v tom tvém příběhu?“ zeptal se. „Nějak to zavání.“

„Stalo se to,“ odpověděl jsem, „že tihle dva nadržení kocouři vykoumali plán, podle kterého se mohl každý z nich zmocnit ženy toho druhého a ty přitom nic nepoznaly. Jestli se tomu ovšem dá věřit.“

„Použili chloroform?“ zeptal se Jerry.

„Vůbec ne. Byly úplně při vědomí.“

„Vyloučeno,“ prohlásil Jerry. „Někdo si z tebe vystřelil.“

„To bych neřekl,“ odpověděl jsem. „Podle toho, jak to ten člověk vykládal, se všemi podrobnostmi, myslím, že si to z prstu nevycucal. Vlastně jsem o tom přesvědčen. A abys věděl, neudělali to jen jednou. Provozují to už řadu měsíců každý druhý nebo třetí týden!“

„A manželky nic netuší?“

„Nemají důvod.“

„To si musím poslechnout,“ řekl Jerry. „Nejdřív si na to ještě nalijeme.“

Přešli jsme k baru a znovu jsme si nalili a zase jsme se vrátili na pohovku.

„Nesmíš zapomínat,“ řekl jsem, „že nejdřív museli všechno

strašně důkladně připravit a vyzkoušet. A museli si taky říct spoustu intimních podrobností, aby ten jejich plán měl vůbec šanci na úspěch. Ale základní schéma bylo prosté:

Dohodli se na určitém dnu, řekněme, že to byla sobota. Ten večer si měly jít obě manželské dvojice lehnout jako obvykle, tak v jedenáct nebo v půl dvanácté.

Potom se měly chovat jako jindy. Chvíli si třeba číst, sem tam něco prohodit a potom zhasnout.

Jakmile se zhaslo, měli se manželé okamžitě otočit zády a předstírat spánek; to proto, aby odradili své ženy od případného láskování. To nesměli v žádném případě připustit. Takže manželky usnuly, ale manželé zůstali vzhůru. Až potud to klaplo.

Úderem jedné hodiny po půlnoci, kdy už ženy tvrdě spaly, měl každý muž potichu vyklouznout z postele, obout si pantofle a plížit se v pyžamu dolů po schodech. Musel otevřít venkovní dveře, vyjít do tmavé noci a dát pozor, aby za sebou nezabouchl.

Bydleli,“ pokračoval jsem, „víceméně naproti sobě přes ulici, v tiché předměstské čtvrti, a tou dobou se tam zřídkakdy někdo potloukal. Tak tyhle dvě tajuplné postavy v pyžamech se měly minout uprostřed ulice a každý by přitom mířil k domu toho druhého, k jeho loži a k jeho ženě.“

Jerry mě poslouchal pozorně. Měl už trochu skelný pohled od pití, ale vnímal každé slovo.

„Další etapu,“ řekl jsem, „připravili oba muži velice důkladně. Každý znal vnitřek přítelova domu skoro tak dobře jako svůj vlastní. Věděli, kudy jít potmě po schodech dolů i nahoru a nenarazit cestou do nábytku. Znali cestu ke schodišti a schody měli přesně spočítané; přitom také věděli, které vržou a které ne. Věděli, na jaké straně postele každá z žen spí.“

Každý si vyzul pantofle a nechal je v hale, a pak se plížil po schodech nahoru, v pyžamu a bos. Tato část akce byla podle mého přítele dost vzrušující. Byl v tmavém tichém domě, který mu nepatřil, a cestou do ložnice měl projít kolem ne méně než tří dětských ložnic, jejichž dveře byly vždy trochu pootevřené.“

„Děti!“ vyděsil se Jerry. „Proboha, co kdyby se některé vzbudilo a řeklo: ,Tati, to jsi ty?‘“

„I s tím se počítalo,“ řekl jsem. „V tom okamžiku by přišla na řadu nouzová opatření. Stejně tak, kdyby se manželka vzbudila zrovna v okamžiku, kdy se muž vplížil do jejího pokoje, a řekla: ‚Miláčku, co se děje? Proč tady bloumáš?‘, tak zase ihned nastoupí nouzová opatření.“

„Jaká nouzová opatření?“ řekl Jerry.

„Jednoduchá,“ odpověděl jsem. „Muž by bleskově seběhl se schodů, hlavním vchodem ven a přes ulici domů a zazvonil by. To by byl signál pro jeho partnera, aby bez ohledu na to, co zrovna dělá, okamžitě vystartoval plnou parou dolů, otevřel dveře a vpustil muže dovnitř a sám vyběhl ven. Takhle by se oba rychle dostali zpět do svých domů.“

„S máslem na hlavě,“ řekl Jerry.

„Vůbec ne,“ odporoval jsem.

„Ten zvonek by probudil celý dům,“ mínil Jerry.

„Samozřejmě,“ řekl jsem. „A manžel, jak by se vracel nahoru v pyžamu, by jen prohodil: ‚Byl jsem se podívat, kterej blázen na nás zvoní v tuhle nekřesťanskou hodinu. Nikdo tam nebyl. Asi nějaký opilec.‘“

„A co ten druhý chlápek?“ zeptal se Jerry. „Jak ten by vysvětlil, že prchal dolů, když na něj žena nebo dítě promluvilo?“

„Ten by řekl: ‚Slyšel jsem, jak někdo slídí kolem domu, tak jsem ho chtěl chytit, ale zmizel.‘ ‚Opravdu jsi ho viděl?‘ polekala by se manželka. ‚Ovšem že jsem ho viděl,‘ odpověděl by manžel. ‚Utíkal ulicí dolů. Byl na mě zatraceně rychlý.‘ Načež by byl muž pochválen za statečnost.“

„Oukej,“ řekl Jerry. „To byla ta lehčí část. Až potud záleží všechno jen na dobrém plánu a načasování. Ale co se stane, až se tihle dva divoši doopravdy vyšplhají každý do postele manželky toho druhého?“

„Jdou rovnou na věc,“ řekl jsem.

„Ženy spí,“ připomenul Jerry.

„To vím,“ řekl jsem. „Tak hned je musí jemně, ale velice obratně nadráždit, a jakmile jsou dámy úplně probuzené, zaútočíš jako chřestýš.“

„Žádná konverzace, předpokládám,“ řekl Jerry.

„Ani slovo.“

„Oukej, tak ženy jsou vzhůru,“ pokračoval Jerry. „A jejich ruce se dají do práce. Tak hned úvodem, co takhle zcela prostý problém tělesných rozměrů? Co rozdíl mezi tímto mužem a manželem, rozdílly ve výšce a tloušťce? Nechceš doufám tvrdit, že tito muži byli úplně stejní?“

„Pochopitelně, že nebyli stejní,“ řekl jsem. „Ale byli víceméně stejně vysocí a měli i podobnou kostru. To bylo rozhodující. Oba byli hladce oholeni a měli přibližně stejně vlasů. Taková podobnost je dost běžná. Podívej se například na nás dva. Jsme zhruba stejně velcí a máme přibližně stejnou kostru, ne?“

„Vážně?“ řekl Jerry.

„Kolik měříš?“ zeptal jsem se.

„Metr osmdesát dva.“

„Já sto sedmdesát devět,“ řekl jsem. „Rozdíl tři centimetrů. Kolik vážíš?“

„Osmdesát pět kilo.“

„Já osmdesát tři,“ zkonstatoval jsem. „Co znamenají dvě kila mezi přáteli?“

Odmlčeli jsme se. Jerry se díval francouzským oknem na terasu, kde stála má žena Mary. Pořád se ještě bavila s Bobem Swainem a vlasy jí zářily ve večerním slunci. Je to hezká tmavovláska s dokonalým hrudníkem. Pozoroval jsem Jerryho. Viděl jsem, jak vysunul špičku jazyka a začal si olizovat dolní ret.

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl Jerry a pořád se díval na Mary. „Myslím, že máme přibližně stejnou postavu, ty a já.“ Když se otočil zpátky a podíval se na mne, všiml jsem si dvou malých rudých skvrn na jeho tvářích. „Povídej dál o těch dvou,“ řekl. „Co s některými dalšími rozdíly?“

„Myslíš obličej?“ řekl jsem. „Ve tmě nikdo obličej neuvidí.“

„Nemluvím o obličejí,“ řekl Jerry.

„Tak o čem tedy mluvíš?“

„Mluvím o jejich přirození,“ řekl Jerry. „O to přeci jde, ne? A nechceš mi snad namlouvat ...“

„Ale ano, chci,“ řekl jsem. „Pokud se neliší v tom, že jeden má obřízku a druhý ne, tak vůbec o nic nejde.“

„Chceš vážně tvrdit, že všichni muži mají stejně velké přirození?“ řekl Jerry. „Protože to nemají.“

„Vím, že nemají,“ odpověděl jsem.

„U některých je enormní, u některých titěrné.“

„Vždycky existují výjimky,“ řekl jsem, „ale divil by ses, kolik mužů má skutečně stejné rozměry s tolerancí plus minus jeden centimetr. Podle mého přítele devadesát procent je normálních. Jen deset procent je nápadně velkých nebo malých.“

„Tomu nevěřím,“ prohlásil Jerry.

„Tak si to příležitostně ověř,“ doporučil jsem mu. „Zeptej se nějaké zcestovalé dívky.“

Jerry si dlouze lokl whisky a jeho pohled se přes okraj sklenice opět stočil na Mary na terase. „No a co dál?“ řekl.

„Žádné problémy,“ odpověděl jsem.

„Žádné problémy? Jdi se vycpat,“ řekl. „Chceš vědět, proč se mi tahle historka nezdá?“

„Povídej.“

„Každý ví, že muž a žena, kteří spolu jsou několik let, si vypracují určitou rutinu. To je nevyhnutelné. Panebože, někdo s jinou technikou by se přeci prozradil v tu ránu. Sakra, to je přece jasné jak facka. Nemůžeš najednou vyrukovat s úplně jiným stylem a čekat, že si toho žena nevšimne, i kdyby byla sebevíc rozparáděná; hned v první minutě by větřila podvod!“

„Rutina se dá okopírovat,“ řekl jsem. „Samozřejmě se musí předem domluvit každý detail.“

„To je tedy dost osobní,“ poznamenal Jerry.

„Celá věc je osobní,“ řekl jsem. „Každý muž vysvětlí svůj styl. Přesně vyličí, co obvykle dělá. Nic nevynechá. Co a jak, jak dlouho. Celý postup od začátku do konce.“

„Proboha,“ vzdychl Jerry.

„Každý z těchto mužů,“ řekl jsem, „se musí naučit novou roli. Musí se vlastně stát hercem. Ztělesňuje jiný charakter.“

„To tedy není snadné,“ prohodil Jerry.

„Podle mého přítele to není žádný problém. Hlavně si každý musí dát pozor, aby se nenechal unést a nezačal improvizovat. Musí jednat podle příslušných pokynů a neuchýlit se od nich.“

Jerry si znovu pořádně lokl. A znovu se podíval na Mary na terase. Pak se opřelo opěradlo, sklenici v ruce.

„Myslíš to vážně,“ řekl, „že to tihle dva herci zahráli?“

„Na to vem jed,“ odpověděl jsem. „A provozují to pořád. Asi tak jednou za tři týdny.“

„Fantastická historka,“ řekl Jerry. „A zatraceně bláznivá a nebezpečná hračka. Jen si představ to peklo, kdyby to prasklo. Rozvod v tu ránu. Vlastně dva rozvody. Na obou stranách ulice. To nestojí za to.“

„Chce to spoustu odvahy,“ řekl jsem.

„Večírek už končí,“ poznamenal Jerry. „Všichni jdou domů se svými skvělými manželkami.“

Potom už jsem neřikal nic. Pár minut jsme jen seděli a popíjeli, zatímco hosté se pomalu vytráceli směrem k hale.

„Co říkal ten tvůj přítel, je to psina?“ zeptal se Jerry zničehonic.

„Říkal, že to je paráda,“ odpověděl jsem. „Říkal, že každá normální rozkoš se právě tím rizikem zestonásobí. Zapřísahal se, že na světě neexistuje lepší způsob, jak to dělat, než hrát manžela, když žena o tom neví.“

V tom okamžiku vešla francouzským oknem Mary s Bobem Swainem. V jedné ruce držela prázdnou sklenici a v druhé ohnivě zbarvenou azalku. Utrhla ji na terase.

„Pozorovala jsem tě,“ prohlásila a namířila na mne květinou jako pistolí. „Posledních deset minut jsi mluvil v jednom kuse. Co ti to vykládal, Jerry?“

„Lechtivou historku,“ řekl Jerry a zašklebil se.

„To dělá vždycky, když se napije,“ řekla Mary.

„Byla to dobrá historka,“ řekl Jerry. „Ale absolutně nepravděpodobná. Nech si ji od něj někdy vyprávět.“

„Nemám ráda lechtivé historky,“ prohlásila Mary. „Tak pojd', Viku. Už je načase.“

„Nechod' ještě,“ řekl Jerry a upřeně se díval na její skvělá ňadra. „Dej si ještě skleničku.“

„Už ne, děkuji,“ odpověděla. „Děti už budou řídit kvůli večeři. Výborně jsem se bavila.“

„Nepolíbíš mě na dobrou noc?“ řekl Jerry a zvedl se z pohovky.

Mířil jí na ústa, ale stočila hlavu tak rychle, že se dotkl jen její tváře.

„Přestaň, Jerry,“ řekla. „Jsi opilý.“

„Nejsem opilý,“ řekl Jerry. „Toužím po tobě.“

„Nic takového na mě, drahý hochu, nezkoušej,“ řekla Mary ostře. „Takovéhle řečičky nesnáším.“ A odpochoďovala přes pokoj s bojovně vypnutou hrudí.

„Ahoj, Jerry,“ řekl jsem. „Bylo to prima.“

Mary na mne čekala v hale a mračila se. Samanta tam byla také a loučila se s posledními hosty. Samanta se svými hbitými prsty, hladkou pokožkou a hladkými, nebezpečnými stehny. „Hlavu vzhůru, Viku,“ řekla a bílé zuby jí zasvítily. Připomínala dokonalé dílo, stvoření světa, první ráno. „Dobrou noc, miláčku Viku,“ řekla a poklepala mě prsty po hrudníku.

Vyšel jsem za Mary z domu. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Ovšem,“ řekl jsem. „Proč bych nebyl?“

„Z toho množství alkoholu by bylo každému špatně,“ řekla.

Náš dům byl od Jerryho domu oddělen přerostlým živým plotem; v jednom místě byla mezera, kterou jsme vždycky chodili. Mary a já jsme jí prošli za obapolného mlčení. Vešli jsme do domu a ona usmažila spoustu míchaných vajec na slanině a snědli jsme to s dětmi.

Po jídle jsem vyšel ven. Byl jasný, chladivý letní večer, a protože jsem neměl nic jiného na práci, rozhodl jsem se posekat trávník před domem. Vyndal jsem sekačku z přístřešku na nářadí a nacvičeným pohybem jsem s ní jezdil sem tam. Rád sekám trávu. Je to uklidňující práce, a na naší přední zahrádce jsem se vždycky mohl dívat na Samantin dům, když jsem šel dopředu, a myslet na ni, když jsem se vracel.

Bavil jsem se tím asi deset minut, když se najednou z mezery v živém plotě vynořil Jerry. Kouřil dýmku, ruce v kapsách. Zastavil se na kraji trávníku a pozoroval mě.

Zůstal jsem stát, ale motor jsem nechal běžet.

„Ahoj, kamaráde,“ řekl. „Jak je?“

„Mizerně,“ odpověděl jsem. „Tobě taky.“

„Ta tvá ženuška,“ povídal, „je pěkná netykavka, abych ti pravdu řekl.“

„Hmm, to je.“

„Sjela mě v mém vlastním domě,“ řekl Jerry.

„Tak moc zase ne.“

„Stačilo to,“ řekl s mírným úsměvem.

„Stačilo na co?“

„Na to, abych jí to chtěl trochu vrátit. Co by sis myslel, kdybych ti navrhl, abychom my dva zkusili taky tu věc, o které ti u oběda vyprávěl tvůj přítel?“

Jak to řekl, zmocnilo se mě takové vzrušení, že mi žaludek div nevyskočil ústy. Sevřel jsem držadlo sekačky a začal turovat motor.

„Řekl jsem něco, co jsem neměl?“ zeptal se Jerry.

Neodpověděl jsem.

„Poslouchej,“ řekl, „jestli si myslíš, že to je všivej nápad, tak na to prostě zapomeň. Doufám, že ses na mě nenaštval?“

„Nenaštval jsem se, Jerry,“ řekl jsem.

„Jde jen o to, že mě nikdy nenapadlo, že bychom to mohli zkusit my.“

„Tak to napadlo mě,“ řekl. „Podmínky jsou perfektní. Nemuseli bychom ani chodit přes ulici.“ Obličej se mu najednou rozjasnil a oči zářily jako dvě hvězdy. „Tak co říkáš, Viku?“

„Přemýšlím,“ odpověděl jsem.

„Možná že se ti Samanta nelíbí.“

„Vážně nevím,“ řekl jsem.

„Moc se s ní užije,“ řekl Jerry. „Za to ti ručím.“

V tom okamžiku se na prahu hlavních dveří objevila Mary. „Támhle je Mary,“ řekl jsem. „Jde zavolat děti. Pohovoříme si o tom ještě zítra.“

„Tak ujednáno?“

„Možná, Jerry. Ale jen pod podmínkou, že neprovedeme žádnou zbrklou. Chci mít stoprocentní jistotu, že je vše v pořádku, než začneme. Zatraceně, tohle je přece skok do neznáma!“

„To snad ne,“ namítl. „Tvůj přítel říkal, že to je paráda. Říkal, že to je snadné.“

„Ale ano,“ řekl jsem, „můj přítel. Samozřejmě. Jenže každý případ je jiný.“ Přiškrtil jsem plyn a s vrtnicí sekačkou jsem se vracel přes trávník. Když jsem se dostal na druhou stranu a obrátil jsem se,

viděl jsem, že Jerry už prošel mezerou v plotě a jde k hlavnímu vchodu svého domu.

Následujících pár týdnů bylo pro mne a Jerryho obdobím vrcholné konspirace. Tajně jsme se scházeli v barech a restauracích a probírali strategické otázky našeho plánu. Občas zaskočil po práci do mé kanceláře a zasedali jsme za zavřenými dveřmi. Pokaždé, když se vynořil nějaký sporný bod, Jerry říkal: „Jak to dělal tvůj přítel?“ A já jsem hrál na čas a vymlouval se: „Zavolám mu a zeptám se ho.“

Po mnoha poradách a velkém debatování jsme se dohodli na těchto hlavních bodech:

1. Dnem D bude sobota.
2. Toho dne večer si vyrazíme s ženami na dobrou večeři, a to všichni čtyři společně.
3. Jerry a já vyjdeme ze svých domů a sejdem se u mezery v plotě přesně v jednu hodinu po půlnoci.
4. Místo abychom leželi ve tmě v posteli až do jedné hodiny, tak jakmile manželky usnou, sejdem tiše dolů do kuchyně a dáme si kávu.
5. V případě nebezpečí použijeme nápadu s domovním zvonkem.
6. Doba návratu byla stanovena přesně na druhou hodinu po půlnoci.
7. Pokud bude každý z nás v posteli toho druhého, bude na všechny případné ženiny otázky odpovídat jen „hm, hm“ s pevně stisknutými rty.
8. Já sám musím ihned přestat kouřit cigarety a přejít na dýmku, abych byl „cítit“ stejně jako Jerry.
9. Okamžitě začneme užívat stejný olej na vlasy a stejnou vodu po holení.
10. Oba spíme s hodinkami na ruce, a protože mají velmi podobný tvar, rozhodli jsme se, že si je nebudeme vyměňovat. Nikdo z nás nenosí prsteny.
11. Každý muž se vyznačuje něčím specifickým, co si jeho žena spojuje jen s ním. Proto jsme vymysleli takzvaný „velký náplast'ový trik“. Spočíval v tom, že večer dne D, až se dvojice vrátí po večeři domů, zmíní se každý manžel, že si jde do kuchyně ukrojit kus sýra. Přitom si pečlivě nalepí na ukazovák pravé ruky velkou náplast.

Jakmile to udělá, ukáže prst manželce se slovy: „Řízl jsem se. Nic to není, ale trochu to krvácelo.“ Díky tomu později, až si muži prohodí postele, každá manželka bude dobře vědět o zalepeném prstu (každý muž na to dohlédne) a bude jej spojovat přímo se svým manželem. Toto byl velmi důležitý psychologický trik, vypočítaný na rozptýlení sebenepatrnějšího podezření, které by mohlo v mysli některé z žen vzklíčit.

Tolik pokud jde o základní plán. Další etapa byla v našich poznámkách označena jako „výcvik v terénu“. Nejdřív zaučoval Jerry mě. Jedno nedělní odpoledne, když jeho žena byla venku s dětmi, poskytl mi tříhodinovou lekci ve svém domě. Ještě nikdy jsem nebyl v jejich ložnici. Na toaletním stolku byly rozloženy Samantiny parfémy, kartáče a ostatní její drobnůstky. Pár punčoch byl přehozený přes opěradlo židle. Její noční košile, modrobílá, visela za dveřmi u koupelny.

„Oukej,“ řekl Jerry. „Až sem přijdeš, bude tma jako v pytli. Samanta spí na téhle straně, takže musíš po špičkách obejít postel a vklouznout na druhou stranu. Teď ti zavážu oči a vyzkoušíš si to.“

Se zavázanýma očima jsem se zpočátku potácel pokojem jako opilý, ale asi po hodinovém úsilí jsem už docela slušně ovládal vytýčenou trasu. Než však Jerry definitivně uznal, že jsem prospěl, musel jsem poslepu dorazit od hlavních dveří přes halu, po schodech, kolem dětských pokojů až do Samantina pokoje a přistát na správném místě. Přitom nehlučně, jako zloděj. To všechno dohromady znamenalo tři hodiny tvrdé dřiny, ale nakonec jsem to zvládl.

Příští neděli dopoledne, když Mary odešla s dětmi do kostela, mohl jsem Jerrymu poskytnout podobný terénní výcvik v našem domě. Zvládl celý postup rychleji než já a během hodiny složil zkoušku se zavázanýma očima bez jediného chybného kroku.

Právě při této zkoušce jsme se rozhodli odpojit po příchodu do ložnice lampičku vedle manželčiny postele. Takže Jerry si se zavázanýma očima nacvičoval nalezení zástrčky a její vytažení ze zásuvky. Příští víkend jsem si to zkoušel zase já u něj.

Konečně přišla zdaleka nejdůležitější část našeho tréninku. Nazvali jsme ji „vyzrazení tajemství“ jednalo se o to, abychom oba

podrobně popsali svůj postup při manželském styku. Dohodli jsme se, že si nebudeme přidělovat starosti s nějakými případnými exotickými variacemi. Šlo především o to, naučit jeden druhého vlastní běžné technice, která by vzbudila nejméně podezření.

Tato schůzka se konala jednu středu v šest hodin večer v mé kanceláři, když všichni zaměstnanci odešli domů. Zpočátku jsme byli oba trochu na rozpacích a žádný nechtěl začít. Tak jsem vyndal láhev whisky a po pár pořádných panácích jsme se uvolnili a instruktáž začala. Zatímco Jerry mluvil, já jsem si dělal poznámky a naopak. Nakonec se ukázalo, že jediný skutečný rozdíl mezi mou a Jerryho technikou spočívá v tempu. Ale to byl tedy rozdíl! Jestli jsem mu mohl věřit, dával si tak načas a tak natahoval určité momenty, že jsem v duchu přemítal, jestli jeho partnerka občas uprostřed všeho najednou neusne. Ale protože mým úkolem bylo kopírovat a ne kritizovat, neříkal jsem nic.

Jerry nebyl tak diskrétní. Na konci mého intimního výkladu měl tu drzost říct: „Takhle to vážně děláš?“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Myslím tím, jestli se to opravdu všechno odbyde tak rychle?“

„Podívej,“ řekl jsem. „My se tu máme učit fakta a ne si udílet lekce.“

„To vím,“ řekl. „Jenže já si budu připadat jako pořádný osel, jestli to budu dělat přesně jako ty. Kristepane, ty si přitom počínáš jako rychlík, co jen profrčí každou venkovskou stanicí!“

Zíral jsem na něj s otevřenými ústy.

„Netvař se tak překvapeně,“ řekl. „Podle toho, jak to říkáš, by si každý mohl myslet ...“

„Co by si mohl myslet?“ řekl jsem.

„Ále, zapomeň na to,“ řekl.

„Díky,“ řekl jsem. Měl jsem strašný vztek. Existují dvě věci na tomto světě, v kterých vynikám, jak náhodou vím. Jednou je řízení auta a tou druhou víte co. Takže mě pekelně uráželo, jak tam seděl a vykládal mi, že neumím zacházet s vlastní ženou. Přitom to byl on, kdo to nedovedl, ne já. Chudák Samanta. Co ta musela celá léta snášet.

„Promiň mi to,“ řekl Jerry. „Na naši velkou rošádu!“ řekl a dolil

do skleniček whisky. „Kdy na to půjdeme?“

„Dnes je středa,“ uvažoval jsem. „Co třeba tuhle sobotu?“

„Panebože,“ řekl Jerry.

„Měli bychom to udělat, dokud máme všechno živě v paměti,“ řekl jsem. „Je toho spousta na zapamatování.“

Jerry přešel k oknu a pozoroval ruch na ulici dole. „Oukej,“ prohlásil a otočil se. „Tak tedy tuhle sobotu!“ Pak jsme jeli každý svým autem domů.

„Říkali jsme si s Jerryem, že vás se Samantou vyvedeme v sobotu na večeři,“ oznámil jsem Mary. Byli jsme v kuchyni a ona právě smažila dětem karbanátky.

Obrátila se ke mně, pánvičku v jedné a lžici v druhé ruce. Její modré oči hleděly přímo do mých. „No ne, Viku,“ řekla. „To je milé. Ale co budeme slavit?“

Vrátil jsem jí její upřený pohled a řekl: „Myslel jsem, že by bylo příjemné vidět pro změnu nové obličeje. Pořád potkáváme tu samou partu lidí ve stejných domech.“

Přistoupila ke mně a políbila mě na tvář. „Ty jsi ale hodný manžel,“ řekla. „Miluji tě.“

„Nezapomeň zavolat kvůli hlídání.“

„Nezapomenu, udělám to dnes večer,“ odpověděla.

Čtvrtek a pátek utekly strašně rychle a najednou tu byla sobota. Den D nastal. Když jsem se probudil, zmocnilo se mě nesmírné vzrušení. Po snídani jsem nedokázal klidně sedět, proto jsem se rozhodl, že půjdu ven umýt auto. Byl jsem v pilné práci, když se v mezeře v plotu objevil Jerry a loudal se ke mně, dýmku v ústech.

„Nazdar, divochu,“ řekl. „Dnes je náš den.“

„To vím,“ řekl jsem. Taky jsem měl dýmku. Snažil jsem se ji kouřit, ale dělalo mi potíže udržet ji zapálenou a kouř mi sežehoval jazyk.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Jerry.

„Skvěle,“ odpověděl jsem. „A co ty?“

„Jsem nervózní,“ řekl.

„Nebud' nervózní, Jerry.“

„To, na co se chystáme, je d'ábelskej podnik,“ řekl. „Doufám, že to zvládneme.“

Pokračoval jsem v čištění předního skla. Nikdy předtím jsem si nevšiml, že by Jerry byl nervózní. Dělal mi to trochu starosti.

„Jsem děsně rád, že v tom nejsme první,“ řekl. „Kdyby to před námi nikdo nedělal, myslím, že bych to nerisknul.“

„Souhlasím s tebou,“ řekl jsem.

„Uklidňuje mě jen to,“ pokračoval, „že podle toho tvého přítele je to tak fantasticky snadné.“

„Můj přítel říkal, že to je hračka,“ řekl jsem. „Ale proboha, Jerry, nebuď nervózní, až to vypukne. To by byla katastrofa.“

„Neboj se,“ povídal. „Krucinál, že je to ale vzrušující!“

„Vzrušující to je až až.“ řekl jsem.

„Poslouchej,“ prohodil, „dnes večer bychom se neměli moc namazat.“

„Máš pravdu.“ odpověděl jsem. „Tak naviděnou v půl deváté.“

O půl deváté jsme Samanta, Jerry, Mary a já odjeli Jerryho autem do restaurace „U Billa“. Přes svůj název to byl prvotřídní a drahý podnik a děvčata si pro tu příležitost oblékla dlouhé šaty. Samanta na sobě měla něco zeleného, co začínalo teprve v polovině jejího hrudníku, a ještě nikdy předtím mi nepřípadala tak rozkošná. Na stole byly svíčky. Samanta seděla naproti mně a pokaždé když se předklonila a obličej jí ozářil plamínek, všiml jsem si toho drobného hrbolku na horním okraji uprostřed jejího spodního rtu. „No tak,“ řekla, když jí číšník podal jídelní lístek, „to jsem zvědavá, co mě dnes večer čeká.“

Oho, pomyslel jsem si, to je správná otázka.

V restauraci to bylo hezké a děvčata se dobře bavila. Když jsme dorazili zpátky k Jerryho domu, bylo tři čtvrtě na dvanáct a Samanta řekla: „Pojďte na poslední skleničku.“

„Díky,“ řekl jsem, „ale je už dost pozdě. Musíme ještě odvézt domů paní, co hlídá děti.“ Mary a já jsme tedy odcházeli k našemu domu; a *ted'*, řekl jsem si, jakmile jsem vstoupil do dveří, *od této chvíle* jedu podle plánu. Musím si zachovat jasnou hlavu a na nic nezapomenout.

Zatímco Mary platila službu za hlídání, šel jsem do ledničky a našel kus kanadského čedaru. Vyndal jsem nůž ze zásuvky a proužek náplasti ze skříňky. Přilepil jsem si náplast na ukazováček pravé ruky

a čekal, až se Mary vrátí.

„Řízl jsem se,“ řekl jsem a ukázal jí prst. „Nic to není, ale trochu to krvácelo.“

„Myslela jsem, žeš měl dnes večer jídla dost,“ bylo všechno, co na to řekla. Ale náplasti si všimla a první bod plánu byl splněn.

Odvezl jsem paní z hlídací služby domů, a než jsem se dostal zpátky do ložnice, byla skoro půlnoc.

Mary měla zhasnuto a už téměř spala. Zhasl jsem světlo na své straně postele a šel se do koupelny svléknout. Loudal jsem se s tím asi deset minut, a když jsem vyšel, Mary už spala tvrdě, jak jsem aspoň doufal. Připadalo mi zbytečné lehat si vedle ní. Tak jsem jenom na své straně postele trochu stáhl přikrývku, aby to měl Jerry snazší, a pak jsem s trepkami na nohou sešel po schodech do kuchyně a zapnul elektrický vařič. Bylo přesně dvanáct hodin sedmnáct minut. Zbývalo čtyřicet tři minut.

Ve dvanáct třicet pět jsem vyšel po schodech zkontrolovat Mary a děti. Všichni tvrdě spali.

Ve dvanáct padesát pět, pět minut před koncem hodiny duchů, jsem šel ještě na poslední obhlídku. Přistoupil jsem těsně k Maryině posteli a zašeptal její jméno. Žádná odpověď. Prima. *A je to! Jde se na věc!*

Oblékl jsem si přes pyžamo hnědý plášť do deště. Vypnul jsem světlo v kuchyni, takže celý dům tonul ve tmě. Odstrčil jsem zástrčku u domovních dveří. A pak, s pocitem nesmírného rozjaření, jsem tiše vykročil do noci.

V naší ulici nebyly žádné lampy, které by prozářily temnotu. Měsíc nesvítil, dokonce ani jediná hvězda nebyla vidět. Byla černočerná noc, ale vzduch byl teplý a odněkud vál mírný váněk.

Zamířil jsem k mezeře v plotu. Teprve když jsem se dostal k němu, byl jsem schopen ho rozeznat a najít mezeru. Zastavil jsem se a čekal. Vtom jsem uslyšel zvuk Jerryho kroků, které se ke mně přibližovaly.

„Ahoj, kamaráde,“ zašeptal. „Všechno oukej?“

„Vše připraveno pro tebe,“ zašeptal jsem v odpověď.

Pokračoval v cestě. Slyšel jsem, jak jeho nohy obuté v trepkách měkce našlapují na trávník směrem k mému domu, zatímco já mířil k

jeho.

Otevřel jsem domovní dveře u Jerryho. Uvnitř byla dokonce ještě větší tma než venku. Opatrně jsem dveře zavřel. Sundal jsem plášť do deště a pověsil ho na kliku. Vyklouzl jsem z pantoflí a opřel je o zeď vedle dveří. Doslova jsem si neviděl na špičku nosu. Musel jsem se řídit jen hmatem.

Ještě štěstí, že mě Jerry tak dlouho školil se zavázanýma očima. Teď mě nevedly nohy, ale pouze prsty. Prsty jedné nebo druhé ruky byly neustále v kontaktu s něčím; ať se stěnou, zábradlím schodiště, kusem nábytku nebo záclonou. A celou tu dobu jsem věděl nebo jsem si aspoň myslel, že vím přesně, kde jsem. Ale stejně to byl horror takhle se plížit uprostřed noci po špičkách cizím domem. Když jsem tápal po schodech nahoru, vzpomněl jsem si najednou na zloděje, kteří se loni v zimě vloupali do našeho obývacího pokoje a ukradli televizi. Druhý den ráno, když přišla policie, upozornil jsem je na obrovské lejno ve sněhu před garáží. „Tohle dělají skoro pokaždé,“ řekl mi jeden policista. „Nemohou si pomoci, mají strach.“

Vyšel jsem schody, přešel jsem odpočívadlo a prsty pravé ruky jsem se přitom stále dotýkal stěny. Pustil jsem se chodbou, ale u dveří prvního dětského pokoje jsem se na chvíli zastavil. Dveře byly pootevřené. Naslouchal jsem. Slyšel jsem, jak uvnitř malý, osmiletý Robert Rainbow pravidelně oddychuje. Pokračoval jsem v cestě. Našel jsem dveře k druhé dětské ložnici. Tuhle obýval šestiletý Billy a tříletá Amanda. Zastavil jsem se a poslouchal. Všechno bylo v pořádku.

Hlavní ložnice byla na konci chodby, asi o čtyři metry dál. Dorazil jsem ke dveřím. Jerry je nechal otevřené, přesně podle plánu. Vešel jsem dovnitř. Stál jsem ve dveřích tiše jak myška a naslouchal, není-li náhodou Samanta vzhůru. Bylo naprosté ticho. Dotýkáje se zdi, došel jsem k Samantině straně postele. Okamžitě jsem poklekl a našel zástrčku od její lampičky. Vytáhl jsem ji ze zásuvky a položil na koberec. Prima. Teď to bylo mnohem bezpečnější. Postavil jsem se. Samantu jsem neviděl. Zprvu jsem ji neslyšel ani dýchat. Naklonil jsem se nad postel. Ach ano, už jsem slyšel její dech. Vtom jsem zachytil závan těžkého pižmového parfému, který použila ten večer, a cítil jsem náhlý příliv krve do slabin. Po špičkách jsem

rychle obešel velkou postel a dvěma prsty jsem se přitom neustále dotýkal jejího okraje.

Zbývalo už jen vlézt do postele. Udělal jsem to, ale jakmile jsem plnou vahou dolehl na matraci, péra zaskřípěla, jako kdyby někdo vedle v pokoji vystřelil z pistole. Ležel jsem nehybně a zadržoval dech. Srdce mi bušilo v hrdle jako lokomotiva. Samanta ležela s obličejem odvráceným ode mne. Nehýbala se. Přetáhl jsem si příkrývkou přes hrudník a otočil se k ní. Vnímal jsem ženskost, která z ní vyzařovala. Tak tedy do toho! *Ted!*

Vysunul jsem jednu ruku a dotkl se jejího těla. Její noční košile byla teplá a hedvábná. Jemně jsem jí položil ruku na bok. Stále se nehýbala. Čekal jsem asi minutu a pak jsem nechal ruku sklouznout z boku opatrně dopředu, na další průzkum. Pomalu, cílevědomě a velice metodicky se mé prsty daly do práce, aby ji rozpálily.

Pohnula se. Otočila se na záda. Pak ospale zašeptala: „Ach já, ... ach, můj bože ... proboha, miláčku!“

Já jsem pochopitelně neříkal nic. Jen jsem pokračoval.

Uplynulo několik minut.

Stále klidně ležela.

Přešla další minuta. Ještě další. Nehnula ani malíčkem.

Začal jsem uvažovat, jak dlouho může ještě trvat, než vzplane.

Vytrvával jsem.

Ale proč to ticho? Proč ta absolutní a totální nehybnost, ta zmrazená poloha?

Najednou mi to došlo. Úplně jsem zapomněl na Jerryho! Byl jsem tak vzrušený, že jsem úplně zapomněl na jeho styl! Dělal jsem to po svém, ne jako on! Jeho metoda byla daleko složitější než moje. Byla směšně pracná. Bylo to naprosto zbytečné. Ale ona na to byla zvyklá. A teď právě postřehla ten rozdíl a snažila se pochopit, co se to proboha děje.

Jenže už bylo příliš pozdě na změnu taktiky. Musím pokračovat.

Pokračoval jsem. Žena vedle mne připomínala svinutou pružinu. Cítil jsem napětí pod její kůží. Začal jsem se potit.

Znenadání nějak podivně zasténala.

Myšlenky ještě děsivější se mi začaly honit hlavou. Je snad nemocná? Dostala srdeční záchvat? Měl bych s tím rychle

skoncovat?

Znovu zasténala, tentokrát hlasitěji. Najednou nečekaně vykřikla: „Ano-ano-ano-ano-ano!“ a jako bomba, ke které se konečně dostal plamínek po dlouhé zápalné šňůře, vybuchla v život. Uchvátila mě do náruče a sápala se po mně s tak neuvěřitelnou dravostí, že jsem měl pocit, že mě přepadl tygr.

Nebo bych měl říci spíše tygřice?

Ani ve snu mě nenapadlo, že by nějaká žena se mnou mohla dělat to, co Samanta. Jako tornádo, oslepující šílené tornádo, mě vyrvala i s kořeny, roztočila a vynesla vysoko do nebe, do končin, o kterých jsem netušil, že existují.

Já sám jsem nepřispěl ničím. Jak bych byl mohl? Byl jsem bezmocný. Byl jsem palma vířící v oblacích, ovce ve spárech tygra. Mohl jsem jen dýchat, nic víc.

Přesto bylo vzrušující takhle podlehnout rukám agresivní ženy v bouři, která zuřila následujících deset, dvacet nebo třicet minut; jak bych to mohl vědět přesně? Nemám ale v úmyslu častovat čtenáře fantastickými podrobnostmi. Neschvaluji praní špinavého prádla na veřejnosti. Lituji, ale je to tak. Doufám jen, že má rezervovanost nevyvolá příliš silný dojem antiklimaxu. Ve skutečnosti na mém klimaxu nic anti nebylo a v závěrečné prudké křeči jsem vyrazil výkřik, který by mohl probudit celé sousedství. Pak jsem se zhroutil. Splaskl jsem jako prázdný měch.

Samanta, jako kdyby neudělala nic víc, než vypila sklenici vody, se prostě otočila na druhou stranu a v tu ránu zase usnula.

Uf!

Ležel jsem tiše a pomalu nabíral sílu.

Vidíte, že jsem měl pravdu s tím o té malé věcičce na jejím dolním rtu, nebo ne?

Když tak na to myslím, měl jsem pravdu víceméně ve všem, co souviselo s tímhle neuvěřitelným podnikem. Jaký triumf! Cítil jsem se báječně uvolněný a spokojený.

Napadlo mě, kolik je asi hodin. Neměl jsem hodinky se světelným ciferníkem. Měl bych raději jít. Vyplížil jsem se z postele. Nahmatal jsem cestu, tentokrát o chloupek méně obezřele, kolem postele, ven z ložnice, po chodbě, dolů schodištěm a do haly. Našel

jsem plášť do deště a pantofle. Vzal jsem si to. V kapse pláště jsem měl zapalovač. Vyndal jsem ho a posvítíl si na hodinky. Bylo za osm minut dvě. Víc, než jsem myslel. Otevřel jsem hlavní dveře a vykročil do černé noci.

Mé myšlenky se teď zaměřily na Jerryho. Je to s ním v pořádku? Zvládl to? Postupoval jsem tmou k mezeře v plotě.

„Nazdar, rošťáku,“ zašeptal hlas vedle mne.

„Jerry!“

„Všechno oukej?“ zeptal se Jerry.

„Fantastické,“ řekl jsem. „Neuvěřitelné. Co ty?“

„To samé,“ řekl. Zahlédl jsem záblesk jeho bílých zubů, jak se ve tmě zubil. „Dokázali jsme to, Viku!“ zašeptal a dotkl se mé paže...

„Měl jsi pravdu! Vyšlo to! Bylo to senzační!“

„Uvidíme se zítra,“ zašeptal jsem. „Jdi domů.“

Rozešli jsme se. Prošel jsem plotem a vešel do svého domu. O tři minuty později už jsem byl bezpečně zpátky ve své vlastní posteli a má vlastní žena tvrdě spala vedle mne.

Druhý den ráno byla neděle. Byl jsem vzhůru v půl deváté a sešel jsem v pyžamu a županu dolů po schodech, abych jako každou neděli udělal snídani pro celou rodinu. Když jsem odcházel, Mary ještě spala. Naši dva chlapci, devítiletý Viktor a sedmiletý Wally, už byli dole:

„Ahoj, tati,“ řekl Wally.

„Udělám vám fantastickou snídani,“ oznámil jsem jim.

„Jakou?“ řekli oba chlapci najednou. Byli už ve městě pro nedělní noviny a teď právě četli humoristickou přílohu.

„Uděláme pár topinek s máslem a na to rozetřeme trochu pomerančového džemu,“ řekl jsem. „A na džem pak dáme plátky křupavé slaniny.“

„Slanina!“ řekl Viktor. „S pomerančovým džemem!“

„Já vím. Ale počkejte, až to ochutnáte. Je to skvělé.“

Nalil jsem všem grapefruitový džus a vypil ho sám dvě sklenice. Další jsem postavil na stůl pro Mary, až přijde dolů. Zapnul jsem elektrický vařič, dal chléb do opékače topinek a začal jsem opékat slaninu. Vtom přišla do kuchyně Mary. Přes noční košili měla nějakou nadýchanou, broskvově zbarvenou šifónovou věcičku.

„Dobré ráno,“ řekl jsem; manipuloval jsem s pánví a přitom jsem ji přes rameno pozoroval.

Neodpověděla. Šla ke své židli u kuchyňského stolu a posadila se. Upila trochu džusu. Nedívala se ani na mne, ani na chlapce. Pokračoval jsem v opékání slaniny.

„Ahoj, mami,“ řekl Wally. Ani teď neodpověděla.

Z vůně slaniny se mi pomalu začínal obracet žaludek.

„Dala bych si kávu,“ řekla Mary a ani nevzhlédla. Její hlas zněl velice divně.

„Už se na tom pracuje,“ řekl jsem. Odstrčil jsem pánev stranou a rychle udělal šálek černé kávy. Postavil jsem ho před ni.

„Chlapci,“ řekla a obrátila se k dětem, „mohli byste si, prosím vás, vzít to čtení vedle, než bude snídaně hotová?“

„My?“ řekl Viktor. „Proč?“

„Protože si to přeju.“

„Děláme něco špatného?“ zeptal se Wally.

„Ne, miláčku, neděláte. Chci být jen chvilku s tatínkem sama.“

Cítil jsem, jak se uvnitř celý scvrkávám. Chtělo se mi prchnout; vyrazit ze dveří, utíkat dolů ulicí a schovat se.

„Udělej si kávu, Viku,“ řekla, „a posad’ se.“ Její hlas byl zcela nevýrazný. Nebyl v něm žádný hněv. Nebylo v něm nic. A pořád se na mne ne a ne podívat. Chlapci odešli a vzali si humoristickou přílohu s sebou.

„Zavřete dveře,“ řekla jim Mary. Dal jsem si do šálku vrchovatou lžičku mleté kávy a přelil ji vařící vodou. Přidal jsem mléko a cukr. Ticho bylo otřesné. Přešel jsem k židli a posadil se naproti ní. Podle mých pocitů to klidně mohla být elektrická židle.

„Poslouchej, Viku,“ řekla a dívala se přitom do svého šálku s kávou. „Chci to mít vyřízené dřív, než ztratím nervy a nebudu už s to to vyslovit.“

„Propána, co má tohle drama znamenat?“ zeptal jsem se. „Stalo se něco?“

„Ano, Viku, stalo.“

„Co?“

Její obličej byl bledý, tichý a vzdálený, nevnímala své okolí.

„Tak do toho, ven s tím,“ řekl jsem statečně.

„Nebude se ti to moc líbit,“ řekla a její velké modré, ohromené oči spočinuly vteřinu na mém obličeji a zase se odvrátily.

„Co se mi nebude moc líbit?“ řekl jsem. Celá ta hrůza mi začínala svírat útroby. Cítil jsem se jako ti zloději, o kterých mluvili policisté.

„Víš, že nesnáším hovory o milování a podobné věci,“ řekla. „Ještě nikdy, za celou tu dobu, co jsme spolu, jsem o tom nemluvila.“

„To je pravda,“ řekl jsem.

Upila trochu kávy, ale vůbec nevnímala, co pije. „Důvod je v tom,“ řekla, „že jsem to nikdy neměla ráda. Jestli to chceš vědět, nenáviděla jsem to.“

„Cos nenáviděla?“ zeptal jsem se.

„Sex,“ řekla. „Dělat to.“

„Panebože!“ řekl jsem.

„Nikdy jsem z toho neměla ani špetku rozkoše.“

Tohle bylo dost otřesné samo o sobě, ale byl jsem si jist, že opravdový úder teprve přijde.

„Je mi líto, jestli tě to překvapuje,“ dodala.

Nenapadlo mě nic, co bych na to řekl, tak jsem mlčel.

Opět zvedla oči od šálku s kávou a podívala se do mých; pozorně, jako by něco zvažovala. Pak je opět sklopila. „Nechtěla jsme ti to nikdy říkat,“ pravila. „A nikdy bych to nepřiznala, nebýt dnešní noci.“

Velice zvolna jsem se zeptal: „Co je s dnešní nocí?“

„Dnes v noci,“ řekla, „jsem najednou poznala, o co vlastně v téhle bláznivé věci jde.“

„Opravdu?“

Podívala se na mne zpříma a její obličej byl jako rozvitá květina. „Ano,“ řekla. „To tedy ano.“

Ani jsem se nepohnul.

„Ach, miláčku!“ zvolala, vyskočila, vrhla se ke mně a vtiskla mi obrovský polibek. „Já ti strašně děkuji za tuhle noc! Byl jsi skvělý! A já jsem byla taky skvělá! Oba jsme byli skvělí! Netvař se tak rozpačitě, miláčku! Měl bys být na sebe pyšný! Byl jsi fantastický! Miluji tě! Opravdu, miluji tě!“

Jen jsem tam seděl.

Přitiskla ke mně a ovinula mi paži kolem ramen. „A teď,“ řekla jemně, „ted', když jsi ... Nevím přesně, jak to říct ... ted', když jsi jaksi objevil, co *potřebuji*, tak ted' už bude pořád všechno báječné!“

Stále jsem tam seděl. Vrátila se pomalu zpátky ke své židli. Po jedné tváři jí stékala velká slza. Nechápal jsem proč.

„Udělal jsem dobře, že jsem ti to řekla, ne?“ povídala a usmála se skrze slzy.

„Ano,“ řekl jsem. „Ale ano.“

Vstal jsem a přistoupil jsem k vaříči, abych se jí nemusel dívat do obličeje. Kuchyňským oknem jsem zahlédl Jerryho, který zrovna přecházel zahradu s nedělními novinami v podpaží. Trochu se při chůzi pohupoval a v každém tom zhoupnutí byl náznak triumfu. A když došel ke schodům před vchodem, vyběhl je po dvou.

VYVRCHOLENÍ

Anna právě v kuchyni opírala hlávkový salát, který chystala k večeři, když se ozval domovní zvonek. Vlastní zvonek byl na zdi nad výlevkou, a kdykoli v její přítomnosti zazvonil, pokaždé vyletěla, jako by ji píchnul šídlem. Proto také manžel a děti nikdy nezvonili. Tentokrát jako by zařinčel obzvlášť hlasitě a Anna vyletěla obzvlášť vysoko.

Když dveře otevřela, stáli za nimi dva policisté. Upírali k ní bledé voskové tváře a ona jejich pohled opětovala a čekala, až něco řeknou.

Nespouštěla z nich oči, ale nepromluvíli, ani se nepohnuli. Stáli tam tak tiše a strnule, že byli jako dvě vycpané figuríny, které jí někdo žertem postavil na práh. Jeden jako druhý oběma rukama svírali před sebou své přílby.

„Copak?“ zeptala se Anna.

Oba byli mladí a kožené rukavice na rukou jim sahaly až k loktům. U chodníku za jejich zády stály na opěrkách jejich obrovské motocykly a kolem motocyklů spadalo suché listí a honilo se po chodníku a celou ulicí zalitou zářivě žlutým sluncem jasného, frišného zářiového večera. Vyšší z obou policistů rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Potom se tiše zeptal: „Vy jste paní Cooperová, madam?“

„Ano, to jsem já.“

„Manželka Edmunda J. Coopera?“ zeptal se druhý.

„Ano.“ A pak jí ponenáhlu začalo docházet, že tito muži, z nichž ani jeden očividně neprahl po objasnění svého poslání, by se takhle nechovali, kdyby je nepřivedla nějaká nepříjemná povinnost. „Paní Cooperová,“ slyšela jednoho z nich a z toho, jak ta slova pronesl, jak vlídně a soucitně, jako kdyby konejšil stonavé dítě, okamžitě pochopila, že jí hodlá sdělit cosi strašného. Oblila ji vlna panického děsu a bázlivě se zeptala: „Co se stalo?“

„Musíme vám oznámit, paní Cooperová ...“

Policista se odmlčel a žena, zraky zavěšené na jeho rtech, měla pocit, že jí tělo pod kůží pojednou sesychá, sesychá, sesychá.

„... že se váš manžel přibližně ve tři čtvrti na šest dnešního

večera stal účastníkem dopravní nehody na Hudson River Parkway a za převozu do nemocnice želbohu zemřel ...“

Policista, který mluvil, vytáhl náprsní tašku z krokodýlí kůže, kterou dala Edovi před dvěma roky k dvacátému výročí jejich svatby, a když po ní sahala, přistihla se při myšlence, zda ještě není prohrátá teplem manželových prsou, kde před chvílí spočívala.

„Můžeme-li pro vás něco udělat,“ říkal policista, „třeba někomu zavolat, aby k vám přišel ... nějakou přítelkyni nebo někoho z rodiny ...“

Anna slyšela, jak jeho hlas slábne a vytrácí se do ztracena, a právě tehdy se zřejmě rozječela. Dostala hysterický záchvat a oba policisté měli co dělat, aby ji zvládli, než o nějakých čtyřicet minut později dorazil lékař a píchl jí do paže jakousi injekci.

Nicméně když se na druhý den ráno probudila, nebyla na tom o nic líp. Ani lékař, ani děti ji nedokázali přivést k rozumu, a nebýt po několik příštích dní takřka nepřetržitě pod vlivem sedativ, dozajista by si sáhla na život. V krátkých světlých okamžicích mezi polykáním prášků se chovala jako nepříčetná, volala manželovo jméno a slibovala mu, že ho bude co nejdříve následovat. Bylo to hrozné poslouchat. Na omluvu jejího chování je však dlužno říci, že manžel, kterého ztratila, nebyl jen tak nějaký obyčejný manžel.

Anna Greenwoodová se provdala za Eda Coopera, když jim oběma bylo osmnáct, a jak si za ta společná léta byli stále bližší a stále závislejší jeden na druhém, snad ani nelze vypovědět slovy. Jejich láska se s každým uplynulým rokem prohlubovala a nabývala na síle, až nakonec dosáhla výšin tak podivuhodných, že každodenní odloučení, zapříčiněné Edovým odchodem do kanceláře, takřka neprenesli přes srdce. Když se pak navečer vracel, řítil se domem jako vítr, jen aby už byl u ní, a ona, sotvaže zaslechla bouchnutí domovních dveří, okamžitě všeho nechala a pádila mu naproti, aby se střemhlavě, ztřeštěně, v plné rychlosti střetli, třeba vpůli schodů, na odpočívadle nebo v chodbě mezi kuchyní a halou, a Ed ji strhával do náruče, vroucně ji k sobě tiskl a dlouhé minuty ji líbal, jako by se vzali teprve včera. Bylo to nádherné. Bylo to něco tak neuvěřitelně nádherného, že skutečně není příliš těžké pochopit, proč se jí nedostávalo chuti ani odvahy žít dále na světě, kde už manžela

nebylo více.

Její tři děti, Angela (dvacet), Mary (devatenáct) a Billy (sedmnáct a půl), se od samého počátku tragédie zdržovaly ustavičně v její blízkosti. Zbožňovaly svou matku, a pokud tomu mohly zabránit, rozhodně jí nemínily dovolit spáchat sebevraždu. Naléhavě a s láskyplnou zoufalostí ji přesvědčovaly, že má stále pro co žít, a bylo jen jejich zásluhou, že se nakonec probrala, z hrůzostrašné můry a pomalu vstoupila do normálního světa.

Čtyři městce po katastrofě označili lékaři její stav za „poměrně neškodný“ a Anna se zas mohla vrátit, byť poněkud lhostejně, k dennímu koloběhu uklízení, nakupování a vaření pro své dospělé děti.

Co se však nestalo!

Zimní sněhy ještě neroztály, když se Angela provdala za mládence z Rhode Islandu a odstěhovala se na předměstí Providence.

Pár měsíců poté se provdala Mary za plavovlasého kolohnáta z městečka Slaytonu kdesi v Minnesotě a jednou provždy pláchla z rodného hnízda. A ačkoli se Annino srdce opět začalo rozpadat na tisíce kousíčků, pomyšlení, že ani jedno z děvčat nemá nejmenší potuchy, co se s matkou děje, ji plnilo hrdostí. („Ach, mamí, není to úžasné!“

„Ano, děvčátko, myslím, že je to ta nejkrásnější svatba, jaká kdy byla! Jsem z toho rozčilenější než ty!“ atd., atd.)

A potom, jako by to všechno bylo málo, odešel z domu její milovaný Billy, který už překročil osmnáct, aby nastoupil do prvního ročníku na Yaleově univerzitě.

A tak Anna zčistajasna zůstala sama v prázdném domě.

Je to hrozný pocit, když po třiadvaceti letech bouřného, čínorodého, kouzelného rodinného života sejdete ráno sama dolů na snídani a sedíte mlčky nad šálkem kávy a topinkou a rozvažujete, co si počít se dnem, který leží před vámi. Pokoj, kde sedíte, pokoj, který vyslechl tolik smíchu a shlédl tolik narozeninových oslav, tolik vánočních stromků, tolik otevíraných balíčků s dárky, je náhle tichý a jaksi podivně studený. Vzduch je prohřátý a teplota na normálu, ale vy se přesto tetelíte. Hodiny se zastavily, protože vy jste je přece nikdy nenatahovala. Židle stojí nakřivo, každá noha jinak dlouhá a

vy na ni zíráte a divíte se, proč jste si toho ještě nevšimla. A když od ní zas oči odtrhnete, zmocní se vás panika, že zatímco jste se nedívala, začaly se stěny pokoje kolem vás nehlučně svírat.

Zpočátku usedala se šálkem kávy k telefonu a vytáčela čísla svých přítelkyň. Ale všechny její přítelkyně měly manžely a děti, a přestože se k ní vždycky chovaly mile, ohleduplně a přívětivě, nemohly prostě hned po ránu marnit čas klábosením s opuštěnou ženskou z protější strany ulice. A tak začala obvolávat provdané dcery.

Ty také byly pokaždé srdečné a laskavé, ale zakrátko Anna postřehla, že jejich vzájemný vztah doznal nepatrné změny. Nestála už v jejich životě na předním místě. Měly teď své manžely a všechny jejich zájmy se točily kolem nich. Jemně, nicméně pevně matku odstrkovaly do pozadí. Byl to pro ni značný šok. Věděla však, že to jinak nejde. Že je to jejich svaté právo. Ztratila nárok zasahovat do jejich života nebo v nich vzbouzet pocit viny, že ji zanedbávají.

Pravidelně docházela k dr. Jacobsovi, ale ten jí po pravdě moc nepomohl. Pokoušel se ji rozprávět a Anna se mu všemožně snažila vyjít vstříc, a občas k ní pronášel malá kázání plná nepřímých narážek na sex a sublimaci. Anna nikdy jaksepatří nepochopila, kam tím míří, avšak leitmotivem jeho zpěvu se zdála pobídka, aby si našla jiného muže.

Zvykla si bloumat po domě a dotýkat se věcí, které patřily Edovi. Vzala například jeho botu, zasunula do ní ruku a ohmatávala mělké prohlubně, které do stélky vytlačily jeho prsty a polštářek chodidla. Našla děravou ponožku a potěšení, s jakým ji zalátala, se prostě vymyká popisu. Občas vytáhla z prádelníku košili, z šatníku vázanku a oblek a položila je na lůžko, jenjen to vzít na sebe, a jednou, jednoho deštivého nedělního dopoledne, navařila hrnec skopového po irském způsobu ...

Takhle to dál nešlo.

Kolik by vlastně potřebovala prášků, aby si tentokrát mohla být stoprocentně jistá? Vyšla nahoru ke své tajné zásobě a přepočítala je. Bylo jich jen devět. Bude to stačit? Pochybovala. Sakra! Jediné, co nehodlala podstoupit znovu od začátku, byl nezdar – spěšný převoz do nemocnice, pumpování žaludku, sedmé poschodí pavilónu Payna

Whitneye, psychiatři, ponížení, všechna ta ubohost ...

V tom případě to musí být žiletka. Potíží se žiletkou je ovšem v tom, že k tomu je zapotřebí jisté ruky. Už mnoho lidí se šeredně přepočítalo, když si chtěli přerezat zápěstí žiletkou. Nepovedlo se to vlastně skoro nikomu. Nezařízli dost hluboko. Je tam někde hlavní tepna, k níž se prostě nedostali. Žíly jsou nanic. Ze žil je sice krve jako u řezníka, ale skutek zpravidla jaksi uteče. Co víc, žiletka se dost špatně drží, zvlášť když potřebujete pevně zaříznout a zajet pořádně hluboko, hluboko dovnitř, co nehlouběji. Ale *jí* se to podaří. Ti, kterým se to nepovedlo, ve skutečnosti *chtěli*, aby se to nepovedlo. Anna chtěla uspět.

Otevřela toaletní skříňku v koupelně a hledala žiletky. Žádné tam nebyly. Edův holicí strojek byl na svém místě, její také. Žiletka ale nebyla ani v jednom a balíček s novými také vedle neležel. Bylo to pochopitelné. Po předchozím pokusu byly všechny takovéhle věci z domu odstraněny. To ovšem nebyl problém. Balíček žiletek si může každý koupit.

Vrátila se do kuchyně a sňala ze zdi kalendář. Zvolila den 23. října, kdy měl Ed narozeniny, a vedle data si poznamenala „ž“ (jako žiletky).

Udělala to 9. října, což ji poskytovalo přesně dvou týdenní lhůtu pro uspořádání všech záležitostí. Musela toho udělat spoustu – zaplatit staré účty, sepsat novou poslední vůli, vygruntovat dům, zapravit Billyho univerzitní poplatky na příští čtyři roky, napsat dopisy dětem, rodičům, Edově matce a tak dále a dále.

Měla co dohánět, a přesto ke své mrzutosti shledala, že ty dva týdny, těch čtrnáct dlouhých dní, ubíhají příliš pomalu. Toužila po své žiletce a každé ráno dychtivě odpočítávala zbývající dny. Byla jako dítě počítající dny do Ježíška. Ať se Ed Cooper po smrti odebral kamkoli, byť jen do černého hrobu, nemohla se dočkat, až se k němu připojí.

A právě vprostřed tohoto dvoutýdenního údobí ji jednoho rána o půl deváté navštívila její přítelkyně Elizabeth Paolettiová. Anna si zrovna v kuchyni vařila kávu, a když zazvonil zvonek, zděšeně vyletěla, a když zazvonil dlouze podruhé, vyletěla znovu.

Liz proplula domovními dveřmi a jazyk se jí jako obvykle na

chvíli nezastavil. „Anno, dobrá duše, potřebuju, abys mi pomohla! Všichni v kanceláři leží s chřipkou. Musíš jít se mnou! Neodporuj! Vím, že umíš psát na stroji, a vím, že nemáš celý boží den nic na práci, leda oprašovat krámy. Popadni klobouk a kabelku a pojď. No tak, pospěš si, děvče, pospěš! Beztak jdu pozdě!“

„Běž pryč, Liz,“ řekla Anna. „Nech mě na pokoji.“

„Taxík čeká,“ řekla Liz.

„Prosím tě,“ řekla Anna, „nesnaž se mě zmermomocnit. Nikam nepůjdu.“

„Ale půjdeš,“ řekla Liz. „Seber se, holka. Je veta po dnech mučednické slávy.“

Ještě chvíli odporovala, ale nakonec ji Liz udolala a Anna se uvolila, že jí na pár hodin vypomůže.

Elizabeth Paolettiová byla ředitelkou adopční společnosti, jedné z nejlepších ve městě. Devět zaměstnanců bylo upoutáno chřipkou na lůžko. Mimo ni zbývali už jen dva. „Nevíš sice o naší práci vůbec nic,“ řekla v taxíku, „ale musíš nám prostě píchnout, jak jen to půjde...“

V kanceláři byl blázelec. Jenom telefony Annu divže nepřipravily o rozum. Pobíhala od jednoho psacího stolu ke druhému a přijímala zprávy, kterým nerozuměla. A v čekárně posedávaly dívky, mladé dívky s popelavě kamennými tvářemi, a k jejím povinnostem patřilo zapisovat jejich odpovědi do úředních formulářů.

„Jméno otce?“

„Nevím.“

„Netušíte, kdo by to mohl být?“

„Co s tím má společného jméno otce?“

„Pokud je znám otec, má milá, potřebujeme vedle vašeho také jeho souhlas, než můžeme dítě nabídnout k adopci.“

„Víte to určitě?“

„Ježíšikriste, vždyť vám to povídám!“

V poledne ji někdo přinesl sendvič, ale neměla kdy ho sníst. V devět hodin večer, vyčerpaná, hladová a značně otřesená některými z nově nabytých poznatků, se Anna dopotácěla domů, hodila do sebe pořádného panáka, usmažila si vejce se šunkou a padla do postele.

„Zastavím se pro tebe v osm ráno,“ rozloučila se s ní Liz. „A buď

proboha přichystaná!“ Anna byla přichystaná. Drápkem uvízla a zůstala polapena.

Bylo to prosté.

Od počátku potřebovala jen a jen tvrdě zapřáhnout a k tomu řadu problémů, které by mohla řešit – problémů jiných lidí namísto vlastních.

Práce byla namáhavá a po citové stránce často dosti zdrcující, ale Annu beze zbytku pohltila a za necelého – teď samosebou přeskakujeme – půldruhého roku se opět těšila poměrnému štěstí. Bylo pro ni těžší a těžší živě si vyvolat manželův obraz, vidět se vším všudy jak vybíhá do schodů, aby se s ní přivítal, nebo jak proti ní sedí u večeře. Stále obtížněji vyvolávala zvuk jeho hlasu, a ani jeho obličej, pokud se nepodívala na fotografii, neměla už tak ostře vryt do paměti. Pořád na něho vzpomínala, kudy chodila, ale když zjistila, že to jde i bez pláče, a když se z odstupů zahleděla na své nedávné chování, uvrhovalo ji to do rozpaků. Začala opět trochu dbát na své oblečení a účes, začala si opět malovat rty a vyholovat chloupky na nohou. Začalo ji zas chutnat, a když se na ni někdo usmál, okamžitě mu úsměv oplatila a šlo to ze srdce. Jinými slovy, byla už zase jako křepelíčka. Byla ráda, že je naživu.

A právě tehdy musela Anna v úřední záležitosti do Dallasu.

Působnost Líziny kanceláře normálně hranice státu nepřesahovala, ale tentokrát šlo o manželský pár, který prostřednictvím jejich agentury adoptoval dítě a potom se přestěhoval z New Yorku do Texasu. Nyní, pět měsíců po přestěhování, dostali od manželky dopis, že už dítě nechce. Její manžel, oznamovala, krátce po příchodu do Texasu zemřel na infarkt. Sama se takřka vzápětí provdala znovu a její nový manžel prý „shledal nemožným přivyknout adoptivnímu dítěti...“

To ovšem byla vážná situace, a nehledě na prospěch dítěte samotného, byla kolem ještě řada nejrůznějších právních komplikací.

Anna odletěla do Dallasu letadlem, které opustilo New York brzy po ránu, a dorazila tam před snídaní. Zapsala se v hotelu a příštích osm hodin strávila se zástupci odpůrčí strany, a když udělala vše, co se za den dalo stihnout, bylo půl páté odpoledne a byla utahaná jako kuň. Odjela taxíkem do hotelu a odebrala se rovnou do svého pokoje.

Zatelefonovala Liz, jak se věci mají, a pak se svlékla a máčela se hodnou chvíli v teplé lázni. Potom se zabalila do osušky, lehla si na postel a kouřila cigaretu.

Všechno její úsilí v zájmu dítěte zatím vyznělo naprázdno. Jednala se dvěma advokáty, kteří na ni shlíželi s naprostým pohrdáním. Nenáviděla je. Jejich arogance a hladce zdvořilé náznaky, že ať podnikne, co podnikne, jejich klienta to nezviklá, se jí z hloubi duše protivily. Jeden se po celou dobu jednání rozvaloval s nohama na stole a oba měli kolem břicha pneumatiky tuku, který se jim přeléval v košilích jako tekutina a v mohutných faldech spadal přes opasky.

Anna navštívila Texas mnohokrát předtím, ale sama tady doposud nebyla. Jezdívала sem vždycky s Edem, aby mu dělala společnost při obchodních cestách, a často přitom hovořili o Texasanech jako takových, o tom, jak je těžké najít v nich zalíbení. Jejich neomalenost a hrubiánství se daly ignorovat. Ale to nebylo to hlavní. V těch lidech zřejmě ještě přežívala jakási nelítostnost, cosi vyloženě brutálního, drsného, neúprosného, co už prominout nešlo. Neměli v srdci špetku slitování, špetku soucitu, špetku jemnosti. Jedinou takzvanou ctností, kterou byli obdařeni – a kterou se také ostentativně a donekonečna před cizinci holedbali – byla jakási profesionální blahosklonnost. Nosili ji jako vývěsní štít. Linula se z jejich hlasů a úsměvů jako sirup. Na Annu však nezapůsobila. Vnitřně ji nechávala zcela, naprosto chladnou.

„Proč si tak rádi hraji na tvrdé chlapy?“ ptávala se.

„Protože jsou to děti,“ odpovídal Ed. „Jsou to nebezpečné děti, které se snaží napodobovat své dědy. Jejich dědové *byli* průkopníci. Tihle lidé jimi nejsou.“

Tyhle současné Texasany jako by poháněla jakási egoistická síla – bij a nech se bít. Všichni kolem sebe bili. Všichni byli bití. A mohl si tak někdo, ještě k tomu cizinec, zkusit vystoupit z jejich středu a pevně prohlásit: „Já se bít *nebudu*, ale taky se bít *nenechám*.“ Něco takového prostě nebylo možné. A zvláště ne v Dallasu. Ze všech měst státu právě Dallas Annu vždycky zneklidňoval nejvíc. Viděla v něm bezbožné město; dravé, hrabivé, necitelné, bezbožné město. Město, které posedl amok z jeho peněz, a sebevíc lesku, pseudokultury a

medových řečí nemohlo zakrýt skutečnost, že to nádherné zlaté ovoce je zevnitř prohnílé.

Anna zabalená do koupací osušky ležela na posteli. Tentokrát byla v Dallasu sama. Nebyl tu žádný Ed, který by ji teď zaštitil svou neuvěřitelnou silou a láskou; a možná proto se ji zničehonic zmocnil lehký neklid. Zapálila si druhou cigaretu a čekala, až ji ten nepokoj přejde. Nepřešel; ještě se prohloubil. Nahoře v žaludku se jí stáhl tvrdý uzlík strachu a uhnízdil se tam, každým okamžikem větší a větší. Byl to nepříjemný pocit, něco podobného, jako když jste v noci sami v domě a slyšíte, nebo si myslíte, že slyšíte, v sousedním pokoji plíživé kroky.

Tohle však byly milióny kročejů a Anna je slyšela všechny naráz.

Vstala z postele a přešla k oknu, stále ještě zahalená do osušky. Její pokoj byl ve dvacátém druhém poschodí a okno bylo otevřené. Pod ní se rozkládalo obrovské město, vybledlé a mléčně žluté ve večerním slunci. Ulicí dole se valil jednolitý proud automobilů. Chodník byl plný lidí. Všichni chvátili z práce domů a bili kolem sebe hlava nehlava. Zatoužila po nějaké přátelské duši. Bezodkladně si s někým potřebovala popovídat. Kdyby tak měla kam zajít, nejlépe k nějaké rodině – k manželům s dětmi, do domu s pokoji plnými hraček, kde by ji hned ve dveřích začali objímat a křičeli: „Anno! To je báječné, že se taky necháš vidět! Jak dlouho se zdržíš? Týden, měsíc, rok?“

Zčistajasna, jak už se v takovýchto situacích zhusta přihází, jí v hlavě cosi cvaklo a Anna nahlas pronesla: „Conrad Kreuger! Dobrotivá nebesa! Ten přece bydlí v Dallasu ... alespoň bydlíval...“

Neviděla Conrada od časů, kdy spolu v New Yorku sedávali ve stejné třídě střední školy. Bylo jim tenkrát oběma asi sedmnáct a Conrad byl její princ, její láska, její všecko. Chodili spolu déle než rok, přísahali si věrnost na věky věkův a v nejkratší době se chtěli brát. A pak do jejího života znenadání vtrhl Ed Cooper a romáнку s Conradem byl samozřejmě konec. Ale nezdálo se, že by Conrad jejich rozchod nějak těžce nesl. Určitě to s ním moc *nezamávalo*, protože už za měsíc nebo za dva se zabouchl do jiné holky z jejich třídy ...

Jak *ta* se jmenovala?

Byla to velká, hezká a prsatá dívka s ohnivě rudými vlasy a takovým zvláštním jménem, takovým starosvětským. Jak jen se jmenovala? Arabella? Ne, Arabella ne. Ale Ara-něco. Araminta? Ano! Araminta se jmenovala! A co víc, asi tak za rok se Conrad Kreuger s Aramintou oženil a odvezl si ji do Dallasu, kde se narodil.

Anna přistoupila k nočnímu stolku a vzala do rukou telefonní seznam.

Kreuger Conrad P., MUDr.

Určitě to byl Conrad. Vždycky říkal, že bude doktorem. V seznamu bylo číslo do ordinace a číslo domů.

Má mu zavolat?

Proč ne?

Pohlédla na hodinky. Pět hodin dvacet. Zdvihla sluchátko a udala telefonistce číslo ordinace.

„Ordinace doktora Kreugera,“ ozval se dívčí hlas.

„Haló,“ řekla Anna. „Mohu mluvit s doktorem Kreugerem?“

„Pan doktor je právě zaneprázdněn. Mohu vědět, kdo volá?“

„Vyřídíte mu prosím, že ho volala Anna Greenwoodová.“

„Kdo?“

„Anna Greenwoodová.“

„Ano, slečno Greenwoodová. Přejete si objednat?“

„Ne, děkuji vám.“

„Mohu pro vás ještě něco udělat?“

Anna jí dala číslo svého hotelu a požádala ji, aby je předala dr. Kreugerovi.

„S radostí,“ řekla sekretářka. „Na shledanou, slečno Greenwoodová.“

„Na shledanou,“ řekla Anna. Napadlo ji, zda se dr. Conrad P. Kreuger po všech těch letech na její jméno ještě rozpomene. Věřila, že ano. Natáhla se opět na postel a vzpomínala, jak vlastně Conrad vypadal. Mimořádně hezký, to rozhodně. Vysoký ... štíhlý ... širokoramenný ... vlasy skoro jako smůla ... a překrásný obličej... ostře řezaná tvář podobná jednomu z těch řeckých hrdinů, Perseovi nebo Odysseovi. Ale především to býval velice jemný chlapec, takový vážný, slušný, tichý, jemný chlapec. Mockrát ji nepolíbil – jen když se s ní večer loučival. A nikdy jí neosahával prsa jako

ostatní kluci. Když ji v sobotu večer vozíval z kina domů, zaparkoval vždycky svůj starý buick před domem a pak jen seděli v autě a povídali si pořád dokola o budoucnosti, jejich společné budoucnosti, a o tom, jak se Conrad vrátí do Dallasu a stane se slavným lékařem. Jeho nechuť k muckání a všem těm dalším nesmyslům, co k tomu patřily, na ni ohromně zapůsobila. Váží si mě, říkávala si. Miluje mě. A nejspíš měla pravdu. V každém případě to byl milý mládenec, milý hodný mládenec. A nebýt toho, že Ed Cooper byl supermilý, superhodný muž, určitě by se bývala provdala za Conrada Kreugera.

Zazvonil telefon. Anna zdvihla sluchátko. „Ano,“ řekla. „Haló.“

„Anna Greenwoodová?“

„Conrad Kreuger!“

„Milá Anno! To je fantastické překvapení. Štěstí z nebe! Po všech těch letech.“

„Je to už dlouho, co?“

„Celá věčnost. Ale hlas máš pořád stejný.“

„Ty taky.“

„Co tě přivádí do našeho krásného města? Zdržíš se dlouho?“

„Ne, zítra se musím vrátit. Nevadí ti, doufám, že jsem zavolala.“

„Coby, vůbec ne, Anno. Jsem rád. Máš se?“

„Díky, mám. Teď už ano. Ale bylo to se mnou špatné, když Ed zemřel ...“

„Cože!“

„Zabil se před dvěma a půl roky v autě.“

„Bože, to je mi líto, Anno. To je strašné. Já... já ... nevím, jak to mám říct ...“

„Neříkej nic.“

„Už jsi zas v pořádku?“

„Naprosto. Dřu jako mezek.“

„Tak se mi líbíš.“

„Jak ... jak se vede Aramintě?“

„Ach, docela dobře.“

„Děti máte?“

„Jedno,“ řekl. „Kluka. A co ty?“

„Já mám tři, dvě děvčata a chlapce.“

„No ne, kdo by to řekl! Ale poslyš, Anno...“

„Poslouchám.“

„Co kdybych přijel do hotelu a pozval tě na skleničku? Rád bych tě viděl. Vsadím se, že ses ani trochu nezměnila.“

„Vypadám staře, Conrade.“

„Lžeš.“

„A jako stará koza si už taky připadám.“

„Potřebuješ dobrého lékaře?“

„Ano. Tedy chci říct ne. Samosebou že ne. Nechci už doktory ani vidět. Potřebuju prostě ... víš ...“

„Ano?“

„Padla tady na mě taková tíseň, Conrade. Nejspíš potřebuju nějakého přítele. Nic víc.“

„Jednoho sis už našla. Čekám ještě posledního pacienta a pak jsem volný. Sejdeme se dole v baru, v tom, no ... zapomněl jsem, jak tomu říkají, v šest hodin, to je asi za půl hodinky. Hodí se ti to?“

„Ano,“ řekla. „Jistěže. A ... děkuju ti, Conrade.“ Položila sluchátko, vstala z postele a začala se oblékat.

Cítila mírné vzrušení. Od Edovy smrti si s žádným mužem nevyšla, natož na skleničku. Dr. Jacobse jistě potěší, až mu o tom po návratu poví. Že by křepčil radostí, to asi nebude, ale určitě ho to potěší. Nazve to vykročením správným směrem, začátkem. Stále k němu pravidelně docházela, a když se teď její stav o tolik zlepšil, jeho dvojsmyslné narážky se staly jednoznačnějšími a nejednou jí řekl, že se svých depresí a sebevražedných sklonnů nikdy zcela nezbaví, dokud Eda skutečně a tělesně „nenahradí“ jiným mužem.

„Nemůžete přece nahradit člověka, kterého jste miloval doslova k zbláznění,“ odpověděla mu Anna, když na toto téma posledně zavedl řeč. „Proboha, pane doktore, když paní Crummlin-Brownové minulý měsíc chcípnul papoušek, a byl to prosím jenom *papoušek*, ne její manžel, tak ji to zdrtilo, že se zapřísáhla, že už jaktěživa žádného ptáka nechce!“

„Paní Cooperová,“ řekl dr. Jacobs, „s papouškem normálně sexuální styk nemíváme.“

„To ne ... ale ...“

„Proto se taky nemusí nahrazovat. Když ale zemře manžel a vdova je stále aktivní a zdravá žena, zpravidla si do tří let najde

náhradu, pokud má aspoň příležitost. A vice versa.“

Sex. To je asi jediné, na co takovýhle doktor myslí. Sex mu tlačí na mozek.

Než se Anna oblékla a sjela zdviží dolů, bylo deset minut po šesté. Sotvaže vešla do baru, povstal od jednoho stolku vysoký muž. Byl to Conrad. Musel hlídat dveře. Vykročil jí v ústrety. Nervózně se usmíval. Anna se také usmívala. Pořád se usmíváme.

„Hm, hmm,“ řekl. „Hm, hmm, hmm,“ a ona, očekávajíc běžný letmý polibek, mu stále ještě s úsměvem nastavila líc. Zapomněla však na Conradovu chladnou formálnost. Uchopil prostě její ruku do své a potřásl jí – jednou. „To je ale překvapení,“ řekl. „Pojď se posadit.“

Hotelový bar se podobal všem ostatním jak vejce vejci. Byl osvětlen ztlumenými světly a plný malých stolků. Na každém stolku ležel talířek se slanými buráky a kolem stěn se táhly kožené lavice. Číšníci byli oděni do bílých rondonů a kaštanových kalhot. Conrad ji zavedl k rohovému stolku a usedli naproti sobě. Vzápětí nad nimi stanul číšník.

„Co si dáš?“ zeptal se Conrad. „Můžu si dát martini?“

„Zajisté. S vodkou?“

„Ne, s ginem, prosím.“

„Jedno martini s ginem,“ řekl číšníkovi. „Ne. Přineste dvě. Já nebyl nikdy velký piják, jak možná pamatuješ, Anno, ale myslím, že tohle si žádá oslavu.“

Číšník odešel. Conrad se v židli zaklonil a pozorně se na ni zadíval. „Vypadáš náramně,“ řekl.

„Ty vypadáš náramně, Conrade,“ řekla. A bylo to pravda. Úžasné, jak málo za těch pětadvacet let zestárl. Byl stejně štíhlý a hezký jako tenkrát – vlastně ještě víc. Jeho černé vlasy byly pořád černé, jeho oči jasné, a celkem vzato vypadal na muže, který sotva překročil třicítku.

„Ty jsi ale starší než já, že?“ řekl.

„Co je to za otázku?“ zasmála se. „Ano, Conrade, jsem přesně o rok starší než ty. Je mi dvaadváct let.“

„Myslel jsem si to.“ Studoval ji s bedlivou pozorností, putoval jí očima po obličeji, po krku, po ramenou. Anna cítila, jak jí do tváří

vbíhá ruměnec.

„Tak co, jsi ohromně úspěšný lékař?“ zeptala se. „Jsi nejlepší v městě?“

Vyklonil hlavu, zcela ji přechýlil na stranu, takže se ucho takřka dotýkalo ramene. Tahle jeho póza se Anně vždycky líbila. „Úspěšný?“ řekl. „Ve velkém městě může být dneska úspěšný kdejaký doktor – myslím finančně. Jestli ale jsem nebo nejsem naprostá jednička ve svém oboru, to je jiná otázka. Doufám, že jsem, a modlím se, abych byl.“

Na stolku se objevily nápoje. Conrad pozdvihl svoji sklenku a řekl: „Vítej v Dallasu, Anno. Ani nevíš, jakou mám radost, žes mi zavolala. Rád tě zas vidím.“

„Já tě taky ráda vidím, Conrade,“ odpověděla upřímně.

Zahleděl se na její sklenku. Řádně si hned napoprvé přihnula a sklenka byla zpola prázdná. „Dáváš přednost ginu před vodkou?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla, „dávám.“

„Měla bys to prohodit.“

„Proč?“

„Gin ženám nesvědčí.“

„Nesvědčí?“

„Je pro ně přímo škodlivý.“

„Jsem si jistá, že mužům škodí stejně,“ řekla.

„Budeš se divit, ale ne. Mužům zdaleka tak neškodí jako ženám.“

„Co je na něm pro ženy tak škodlivého?“

„Prostě to tak je,“ řekl. „Je to dáno tím, jak jsou stavěny. Čím se vlastně zabýváš, Anno? A co tě přivedlo až k nám do Dallasu? Pověz mi něco o sobě.“

„Proč je gin pro ženy škodlivý?“ řekla a usmála se na něho.

Oplatil jí úsměv a zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.

„No tak.“

„Ne, mluvmе o něčem jiném.“

„Nemůžeš mě takhle napínat,“ řekla. „To není fér.“

Po chvíli řekl: „Když to tedy chceš vědět, tak gin obsahuje jisté množství oleje, který se lisuje z jalovcových bobulí. Dává se tam pro ochucení.“

„A co to dělá?“

„Ledacos.“

„Dobrá, ale co přesně?“

„Strašné věci.“

„Tak se neupejpej, Conrade. Jsem už velká holka.“

Je to pořád ten starý Conrad, pomyslela si, pořád stejně ostýchavý, stejně skrupulózní, stejně stydlivý jako kdysi. Právě to se jí na něm líbilo. „Jestli má tohle pití opravdu na svědomí nějaké strašné věci,“ řekla, „pak to od tebe není hezké, že mi nechceš prozradit jaké.“

Štípl se jemně palcem a ukazováčkem pravé ruky do levého lalůčku, Potom řekl: „Inu, pravda je taková, Anno, že jalovcový olej má přímý zánětlivý účinek na dělohu.“

„Netahej mě za nohu!“

„Já nežertuji.“

„Panenko skákavá,“ řekla Anna. „To jsou babské povídačky.“

„Obávám se, že ne.“

„Mluvíš ovšem o ženách v jiném stavu.“

„Mluvíím o všech ženách, Anno.“ Přestal se usmívat a jeho slova zněla smrtelně vážně. Zdálo se, že má na srdci jen její dobro.

„Jaká je tvá specializace?“ zeptala se ho. „V jakém oboru praktikuješ? Ještě jsi mi to neřekl.“

„Gynekologie a porodnictví.“

„A-há!“

„Piješ gin už hodně let?“ zeptal se.

„Ach, asi dvacet,“ řekla Anna.

„Ve větším množství?“

„Proboha, Conrade, přestaň se starat o mé ledví. Dala bych si ještě jedno martini, prosím.“

„Ovšem.“

Přivolal číšníka a řekl: „Jedno martini s vodkou.“

„Ne,“ řekla Anna, „s ginem.“

Povzdychl si, zavrtěl hlavou a řekl: „Lékařům, dneska nikdo nevěnuje sluchu.“

„Nejsi můj lékař.“

„Ne,“ přisvědčil. „Jsem tvůj přítel.“

„Řekni mi něco o své ženě,“ pobídla ho Anna. „Je pořád tak krásná?“

Chvíli počkal a pak řekl: „Jsme vlastně rozvedeni.“

„Ach, ne!“

„Naše manželství vydrželo celkem dva roky. A dalo vůbec práci udržet je tak dlouho.“

Annu to bůhvíproč hluboce zasáhlo. „Ale byla to taková krásná dívka,“ řekla. „Co se stalo?“

„Všechno, všechno se stalo. Všechno, na co pomyslíš, se nevyvedlo.“

„A dítě?“

„Připadlo jí. Vždycky jim připadne.“ Z jeho hlasu číselá nelíčená hořkost. „Vzala chlapce zpátky do New Yorku. Přijíždí sem za mnou jednou ročně, vždycky o prázdninách. Je mu už dvacet. Studuje v Princetonu.“

„Je to prima chlapec?“

„Je to báječný kluk,“ řekl Conrad. „Ale skoro ho neznám. Není to moc velká psína, věř mi.“

„A znovu ses neoženil?“

„Ne, nikdy. Ale o mně už toho snad bylo dost. Mluvme zas o tobě.“

Pozvolna, jemně ji zatahl do debaty o jejím zdraví a krušných dobách, kterými prošla po Edově smrti. Zjistila, že před ním nemá zábran, a vyklopila mu víceméně všechno.

„Proč si však tvůj lékař myslí, že nejsi zcela vyléčena?“ zeptal se. „Nepřipadáš mi jako sebevražedný typ.“

„To snad taky nejsem. Až na to, že někdy, ale moc často ne, to si zas nemysli, opravdu jen občas, když na mě padne deprese, mám takový pocit, že bych nepotřebovala moc popostrčit, abych do toho spadla.“

„Jak to myslíš?“

„Prostě mě to nějak přitahuje k toaletní skříňce v koupelně.“

„Co máš v té toaletní skříňce?“

„Nic zvláštního. Jen takové to obyčejné zařízení, kterým si děvčata vyholují nohy.“

„Rozumím.“ Conrad chvíli zpytoval její tvář a pak řekl: „Tak

nějak ti bylo, když jsi mi volala?“

„Ne tak docela. Ale myslela jsem na Eda. A to je vždycky trochu nebezpečné.“

„Jsem rád, že jsi zavolala.“

„Já také,“ řekla.

Anna se blížila ke dnu druhého martini. Conrad změnil téma a začal vyprávět o své praxi. Spíš ho při tom pozorovala, než aby ho poslouchala. Byl tak zpropadeně hezký, že ani nebylo možné neviset na něm očima. Zastrčila si do úst cigaretu a nabídla balíček Conradovi.

„Ne, díky,“ odmítl. „Nekouřím.“ Sebral se stolku trháci zápalky a připálil jí; pak sfoukl plamen a řekl. „To jsou mentolové cigarety?“

„Ano, mentolové.“

Zhluboka natáhla a vyfoukla kouř ke stropu. „A teď mi povíš, že se mi po nich seschnou celá rodidla,“ popíchla ho.

Zasmál se a zavrtěl hlavou.

„Proč ses tedy ptal?“

„Tak, ze zvědavosti.“

„Lžeš. Poznám ti to na očích. Chtěl jsi na mě vychrlit procenta výskytu rakoviny plic u těžkých kuřáků.“

„Rakovina plic nemá s mentolem nic společného, Anno,“ usmál se a nepatrně usrkl ze svého původního martini, kterého se zatím stěží dotkl. „Pořád jsi mi ještě neřekla nic o své práci,“ pokračoval, „ani proč ses ocitla v Dallasu.“

„Nejdřív mi pověz o tom mentolu. Jestli je jen zpola škodlivý jako ta šťáva z jalovcových bobulí, tak bych se to snad rychle měla dozvědět.“

Zasmál se a zavrtěl hlavou.

„Prosím!“

„Ne, madam.“

„Conrade, nemůžeš něco nakousnout a pak od toho utéct. To je v několika málo minutách už podruhé.“

„Nechci tě nudit medicínskými výklady.“

„Nenudíš mě. Jsou to samé úžasné věci. No tak! Pověz mi to! Nebud' sketa!“

Bylo příjemné tak tam sedět, cítit se trochu nalíznutá po dvou

velkých martini a nezávazně švadronit s tímhle uhlazeným mužem, s tímhle tichým, příjemným, uhlazeným člověkem. Nebyl upejpavý. Zdaleka ne. Byl to jen projev jeho normálního, skrupulózního já.

„Je to něco otřesného?“ zeptala se.

„Ne. To se říct nedá.“

„Tak spust’.“

Zdvihl balíček cigaret, ležící dosud před ni, a přečetl si, co je na něm napsáno. „Vtip je v tom,“ řekl, „že když vdechuješ mentol, vstřebává se ti do krve. A to není dobré, Anno. To ti škodí. Mentol má jisté, velice zásadní účinky na centrální nervovou soustavu. Lékaři jej přesto občas předepisují.“

„Já vím,“ řekla. „Kapky do nosu a inhalace.“

„To je jedno z vedlejších užití. Znáš ještě další?“

„Vtírá se taky do prsou, když máš rýmu.“

„To se sice dělá, ale nic to nepomáhá.“

„Přidává se do masť a hojí rozpukané rty.“

„To je kafr.“

„Aha, to je kafr.“

Počkal si, na co ještě přijde.

„Tak mi to konečně řekni,“ zaprosila.

„Možná tě to trochu zaskočí.“

„Jsem připravena.“

„Mentol,“ řekl Conrad, „je proslulé antiafrodiziakum.“

„Cože?“

„Potlačuje sexuální touhy.“

„To si vymýšlíš, Conrade.“

„Přisahám, že ne.“

„Kdo to užívá?“

„Dneska už jen málokdo. Má příliš pronikavou vůni. Sanytr, tedy ledek, je lepší.“

„Ach ano. O ledku to vím.“

„Co víš o ledku?“

„Dávají ho vězňům,“ řekla Anna. „Sypou jim ho každé ráno na kukuřičné vločky, aby neměli roupy.“

„Dává se taky do cigaret,“ řekl Conrad.

„Myslíš do cigaret pro vězně?“

„Myslím do všech cigaret.“

„To je nesmysl.“

„Jsi si tím tak jistá?“

„Samozřejmě.“

„Proč si to myslíš?“

„To by nikdo nepřipustil,“ řekla.

„Rakovinu připouštíme.“

„To je něco docela jiného, Conrade. Jak víš, že se do cigaret dává ledek?“

„Tebe nikdy nenapadlo,“ řekl, „proč cigareta hoří dál, když ji odložíš na popelník? Tabák sám o sobě nehoří. Každý kuřák dýmky ti to potvrdí.“

„Přidávají do něj zvláštní chemikálie,“ řekla.

„Správně; přidávají do něj ledek.“

„Copak ledek hoří?“

„Jistěže hoří. Ve středověku býval jednou z hlavních složek střelného prachu. A doutníků. Jsou z něj znamenité doutnáky. Tahle tvá cigareta je přece prvotřídní pozvolna hořící doutnák, nemyslíš?“

Anna pohlédla na svou cigaretu. Ačkoli z ní dobré dvě minuty nepotáhla, pořád ještě doutnala a kouř z jejího konečku se v tenké modrošedé spirále odvíjel vzhůru.

„Takže v těchhle je mentol a navíc ještě ledek?“ řekla.

„Správně.“

„A obojí je antiafrodisiakum?“

„Ano. Dostáváš dvojitou dávku.“

„To je směšné, Conrade. Určitě je tam toho tak málo, že se to vůbec neprojeví.“

Usmál se, ale neodpověděl ji.

„To by nehlo ani švábem,“ řekla.

„To si jen myslíš, Anno. Kolik jich denně vykouříš?“

„Kolem třiceti.“

„Inu,“ povzdychl si, „ale to konečně není moje věc.“ Odmlčel se a potom dodal: „Kdyby ovšem byla, myslím, že bychom na tom dneska ty a já byli mnohem líp.“

„O čem to mluvíš?“

„O nás dvou.“

„Jak to myslíš, Conrade?“

„Říkám jen, že kdybys mi byla tenkrát před lety zničehonic nedala košem, nic z těch strašných věcí by nás nepostihlo. Žili bychom dneska v šťastném manželství.“

Její obličej dostal náhle zvláštní ostrý výraz. „Kdybych ti nedala košem?“

„Byla to pro mě rána, Anno.“

„Můj ty smutku!“ Spráskla ruce. „V tom věku je přece něco takového docela běžné, nemyslíš?“

„Ani bych neřekl.“

„Ty se kvůli tomu pořád ještě hněváš?“

„Hněvám?“ řekl. „Panenanebi, Anno! Hněvají se děti, když ztratí hračku! Já ztratil manželku!“

Zírala na něj, neschopna slova.

„Copak jsi tenkrát vůbec netušila, jak mi je?“ pokračoval.

„Ale Conrade, byli jsme tak *mladí*.“

„Zničilo mě to, Anno. Bezmála mě to zničilo.“

„Ale jak ...“

„Co jak?“

„Jak to, že ses tedy otřepal a za pár týdnů se zasnoubil s jinou, když to pro tebe tolik znamenalo?“

„Neslyšela jsi nikdy o kontrastní reakci?“ zeptal se.

Přikývla a dál na něho zaraženě upírala oči.

„Byl jsem do tebe šíleně zamilovaný, Anno!“

Neodpověděla.

„Odpusť!“ řekl. „Nechal jsem se hloupě unést. Odpusť mi to, prosím.“

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Conrad se zakláněl v židli a z odstupů ji pozoroval. Vytáhla z balíčku další cigaretu a zapálila si. Potom sfoukla zápalku a pečlivě ji odložila do popelníku. Když opět vzhlédla, stále na ni upíral zrak. V očích měl utkvělý, vzdálený pohled.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

Neodpověděl.

„Conrade,“ řekla, „stále mě nenávidíš za to, co jsem ti udělala?“

„Já a nenávidět tě?“

„Ano, nenávidíš mě. Mám takový divný pocit, že se nemýlím. Jsem o tom přesvědčená, i když od té doby uteklo takových let.“

„Anno,“ řekl.

„Ano, Conrade?“

Přítáhl si židli blíže ke stolku a naklonil se kupředu. „Proběhlo ti někdy hlavou ...“

Zmlkl.

Čekala.

Tvářil se pojednou tak vážně a naléhavě, že se také naklonila kupředu.

„Co jestli mi proběhlo hlavou?“ zeptala se.

„Že vlastně mezi námi ... tebou a mnou ... zůstalo cosi nenaplněného?“

Pronikavě si ho měřila.

Opětoval její pohled, oči jasné jako hvězdy. „Nelekej se,“ řekl, „prosím tě.“

„Proč bych se měla lekat?“

„Koukáš, jako bych ti právě navrhl, abychom společně skočili z okna.“

Bar teď byl plný lidí a vládl v něm značný rámus. Bylo to jako na koktajlovém večírku. Museli jste křičet, aby vás druhý slyšel.

Conradovy oči netrpělivě, chtivě vyčkávaly.

„Dala bych si ještě jedno martini,“ řekla.

„Musí to být?“

„Ano,“ řekla, „musí.“

Za celý svůj život se milovala pouze s jediným mužem – se svým manželem Edem.

A pokaždé to bylo báječné.

Třítisíckrát?

Snad víckrát. Pravděpodobně mnohem víckrát. Kdo by to počítal?

Ale dejme tomu, jen tak pro zajímavost, že to bylo přesně (musí přece vyjít z nějakého přesného počtu), že to bylo přesně tři tisíce šest set osmdesátkrát ...

... a když vezmeme v úvahu, že to bylo pokaždé projevem čisté, vášnivé, opravdové lásky mezi tímž mužem a touž ženou ...

... pak jak by proboha naprosto jiný muž, nemilovaný cizí

člověk, mohl vůbec doufat, že ji po těch třech tisících šesti stech osmdesáti úchvatných zážitcích jen *zpola* uspokojí?

Vždyť by to byl obyčejný pytlák.

Rázem by se všechny vzpomínky přihrnuly zpět. Ležela by a dusila se vzpomínkami.

Právě takhle to před několika měsíci při jedné ze svých návštěv předestřela dr. Jacobsovi a starý doktor jí řekl: „To je nesmysl. Žádné vzpomínky se nevynoří milá paní Cooperová. Na to zapomeňte. Bude jen přítomnost.“

„Ale jak by k tomu mohlo dojít?“ řekla mu. „Jak mám sebrat odvalu, abych jen tak jakoby nic vyšla nahoru do ložnice a chladnokrevně se vysvlékla před cizím, neznámým mužem? ...“

„Chladnokrevně!“ vybuchl. „Proboha, ženská, krev vám bude vřít!“ A později dodal: „Snažte se mi uvěřit, paní Cooperová, když říkám, že každá žena zbavená pohlavního styku po více než dvaceti letech praxe – a ve vašem případě praxe velice bohaté, zdali vám dobře rozumím – že každá žena za těchto okolností nutně musí trpět těžkými psychickými poruchami, dokud se nenavrátil do starých kolejí. Cítíte se mnohem líp, to vidím, ale je mou povinností vás informovat, že k normálu máte ještě daleko ...“

Conradovi teď Anna řekla: „Není to náhodou nějaká terapeutická finta?“

„Cože?“

„Terapeutická finta.“

„O čem to propána mluvíš?“

„Případá mi to jako intrika zosnovaná mým doktorem Jacobsem.“

„Podívej,“ řekl a natáhl se přes stolek a dotkl se konečkem prstu její levé ruky. „Když jsme spolu tenkrát chodili, byl jsem zatraceně mladý a nervózní, abych ti něco takového navrhl, třebas bych po tom toužil sebevíc. A vůbec, neměl jsem důvod, proč s tím spěchat. Měl jsem za to, že před námi leží celý život. Nemohl jsem vědět, že mě pustíš k vodě.“

Číšník přinesl její martini. Anna je zdvihla k ústům a začala rychle pít. Dobře věděla, co to s ní udělá. Začne se vznášet. Po třetí martini to bylo pravidlem. Dejte jí třetí martini a její tělo v několika vteřinách pozbude váhy a Anna se bude vznášet místností jako

pout'ový balónek.

Seděla a oběma rukama svírala sklenku, jakoby to byla svátost oltářní. Dala si ještě jeden lok. Moc už jí nezbývalo. Přes okraj sklenice viděla, jak ji Conrad nesouhlasně pozoruje. Zářivě se na něj usmála.

„Nemáš nic proti anestetikům, když operuješ?“ zeptala se.

„Prosím tě, Anno, nemluv takhle.“

„Začínám se vznášet,“ řekla.

„To vidím,“ odpověděl. „Proč už toho nenecháš?“

„Co říkáš?“

„Ptám se, proč toho nenecháš?“

„Chceš slyšet, proč?“

„Ne,“ řekl. Zašklublo mu v rukách, jako by jí chtěl sklenku vzít, a Anna ji rychle přiložila ke rtům, obrátila do sebe a chvilku ji tak převrácenou podržela, aby nepřišla o poslední kapku. Když opět pohlédla na Conrada, kladl číšníkovi na podnos desetidolarovou bankovku a číšník říkal: „Děkuji vám, pane. Srdečně děkuji,“ a v příštím okamžiku se už vznášela barem a hotelovou halou kormidlována k výtahu Conradovou dlaní lehce obemknutou kolem jednoho lokte. Vznegli se do dvaadvacátého poschodí a jako vánek přelétli ke dveřím jejího pokoje. Vylovila z kabelky klíč, odemkla a vplula dovnitř. Conrad ji následoval a zavřel za sebou dveře. Pak ji náhle popadl, prohnul v objetí obrovitých paží a začal ji s vervou líbat.

Dovolila mu to.

Líbal ji na ústa, na tváře a na krk a zhluboka se mezi polibky nadechoval. Nechala oči otevřené a vnímala ho jakýmsi podivně odtazičtým způsobem. Pohled, který se jí naskýtal, jí matně připomínal rozplizlý detail zubařova obličejce, když se obírá jejími horními stoličkami.

Pak jí Conrad znenadání vstrčil špičku jazyka do ucha. To Annu přímo elektrizovalo. Jako byste zastrčili dvěštedvacetivoltovou zástrčku do prázdné zásuvky: všechna světla rázem zaplála, kosti začaly tát, údy se jí rozproudila životadárná míza a Anna propadla šílenství. Bylo to stejně zázračné, prostopášné, nezodpovědné, vášnivé šílenství, jaké v ní druhdy tak často pouhým dotykem ruky

na správném místě těla dokázal probudit Ed. Chytila Conrada kolem krku a začala jeho polibky opětovat s gustem ještě větším, než s jakým líbal on ji, a ačkoli se zprvu zatvářil, jako by měl strach, aby ho nespokla zaživa, rychle zas nabyl rovnováhy.

Anna neměla tušení, jak dlouho tam tak stáli, objímali se a náruživě líbali, ale muselo to být hodnou chvíli. Konečně zas cítila štěstí ... a *sebedůvěru*, takovou nenadálou, ohromující sebedůvěru, že by ze sebe nejraději servala šaty a pustila se před Conradem do divokého tance uprostřed pokoje. Nic tak pošetilého ovšem neudělala. Jen prostě odplula k okraji postele a posadila se, aby nabrala dech. Conrad chvatně usedl vedle ní. Položila mu hlavu na prsa a sršela spokojeností, zatímco ji hladil po vlasech. Pak mu rozepnula knoflíček u košile a vklouzla pod ni rukou. Cítila, jak mu pod žebry buší srdce.

„Ale co to tady vidím?“ řekl Conrad.

„Kde co vidíš, miláčku?“

„Tady na skalpu. Na to si musíš dávat pozor, Anno.“

„Dávej mi na to pozor sám, můj drahý.“

„Vážně,“ řekl, „víš, na co to vypadá? Vypadá to na lehký příznak androgenní alopecie.“

„No tak dobře.“

„Ne to není dobře. Je to vlastně zánětlivé onemocnění vlasových váčků a způsobuje to plešatost. U žen v pozdním věku je to docela běžné.“

„Ale kuš, Conrade,“ řekla a políbila ho na krk. „Náhodou mám překrásné vlasy.“

Posadila se a svlékla z něho sako. Pak mu rozvázala vázanku a odhodila ji na druhý konec pokoje.

„Vzadu na šatech mám takový háček,“ řekla. „Rozepni mi ho, prosím tě.“

Conrad rozepnul háček, stáhl zip a pomohl jí ze šatů. Měla na sobě docela pěkné bledě modré kombiné. Conrad byl v prosté bílé košili, jakou lékaři nosívají, ale teď ji měl u krku rozepjatou a moc mu to slušelo. Po obou stranách krku se mu táhl svislý val mohutného svalu, a když otáčel hlavu, svaly se pod kůží pohybovaly. Byl to nejkrásnější krk, jaký Anna v životě viděla.

„Nebudeme s tím ani trochu pospíchat,“ řekl. „Necháme se vydráždit touhou do nepřičetnosti.“

Krátce spočinul očima na její tváři a pak mu už zase putovaly po celém jejím těle a Anna si všimla, že se usmívá.

„Co takhle objednat láhev šampaňského, Conrade, aby to bylo stylové a zhýralé? Zavolám službu, ať ji přinesou, a ty se můžeš schovat v koupelně, až přijdou.“

„Ne,“ řekl. „Už jsi toho dneska vypila dost. Vstaň, prosím.“ Tón jeho hlasu ji rázem postavil na nohy.

„Pojď sem.“

Přistoupila k němu. Seděl dosud na posteli, a aniž by vstal, natáhl ruce a začal ji svlékat ze zbytku oblečení. Počíнал si zvolna a s rozmyslem. V obličeji byl teď bledý jako křída.

„Ach, miláčku,“ řekla, „to je úžasné! Ty máš ty pověstné uši! Z každého ti roste hustý chomáč chloupků! Víš přece, co to znamená? Je to zcela neklamná známka obrovské mužné síly!“ Sehnula se a políbila ho na ucho. Svlékal ji dál – podprsenku, lodičky, podvazkový pás, kalhotky a konečně punčochy. Všechno to házel na jednu hromadu na podlahu. Jakmile jí stáhl druhou punčochu a odhodil ji na zem, otočil se k ní nečekaně zády. Odvrátil se, jako by tam nebyla, a začal se svlékat sám.

Bylo to dost divné stát mu tak nablízku oděná jen svou kůží, zatímco on ji už nevěnoval jediný pohled. Ale možná je to takhle normální. Ed mohl být výjimkou. Jak to měla posoudit? Conrad si nejprve stáhl bílou košili, a když ji pečlivě složil, vstal a odnesl ji ke křeslu a položil na jedno z opěradel. Totéž udělal s tílkem. Pak se zas posadil na kraj postele a začal si zouvat boty. Anna stála bez hnutí, jen ho pozorovala. Jeho náhlá změna nálady, jeho mlčení, jeho zaujetí jí tak trochu naháněly strach. Na druhou stranu ji vzrušovaly. V jeho pohybech byla jakási kradmost, takřka hroživá, jako by byl nějakou nádhernou šelmou potají se loudící ke své kořisti. Leopard.

Byla tím pohledem dočista zhypnotizována. Sledovala jeho prsty, prsty chirurga, jak rozvazují a uvolňují tkaničky na levé botě, stahují ji z nohy a spořádaně zastrkují zpola pod postel. Pak přišla na řadu pravá bota. Potom levá ponožka a pravá ponožka, a když byly uhlazeny a přiloženy k sobě, byly precizně srovnány na špičky bot.

Konečně se prsty vznesly k pasu kalhot, kde rozepnuly knoflík a začaly stahovat zip. Když pak byly dole, byly složeny do puků a přeneseny ke křeslu. Následovaly spodky.

Ted' zcela nahý přešel Conrad beze spěchu zpátky k posteli a posadil se. Teprve potom otočil hlavu a všiml si jí. Stála a čekala ... a chvěla se. Pozvolně si ji prohlédl od hlavy k patám. Znenadání vymrštil ruku, uchopil Annu za zápěstí a prudkým škubnutím ji hodil na postel.

Anna pocítila nepředstavitelnou úlevu. Popadla ho do náručí a pevně, ach pevně se k němu přimkla, aby ji snad neopustil. Zmocnila se jí smrtelná hrůza, že by mohl odejít a víckrát se už nevrátit. A tak tam leželi, ona se k němu pnula, jako by byl tím posledním na světě, k čemu ještě může lpět, a on, podivně tichý, pozorný a soustředěný, se pomalu vyprošťoval z jejího objetí a začínal se jí těmi svými prsty, těmi znaleckými chirurgickými prsty, dotýkat na nejružnějších místech. A jí se opět zmocnilo šilenství.

Vše, co s ní prováděl během příštích chvil, bylo strašné a nesmírně krásné. Věděla, že ji pouze připravuje, ladí, anebo, jak se říká v nemocnici, rozdělavá k operaci, ale jaktěživa nezažila nic, ach bože, jen vzdáleně podobného. A počínal si neobyčejně rychle, neboť za pouhých několik vteřin, jak jí alespoň připadalo, dosáhla onoho kritického bodu, po němž není návratu a kdy se celý pokoj zhustl do jediné oslňující světelné koule, která při sebemenším dalším doteku hrozí explodovat a roztrhat vás na kusy. A v tu chvíli Conrad hbitým, dravým obloukem vyhoupl své tělo na její, aby se spojila k závěrečnému vyvrcholení.

Anna cítila, jak ji celou prostupuje rujná vášeň, jako by jí tělem pomalu táhli dlouhý živý nerv, dlouhé, citlivé, rozpálené žhavicí vlákno, a vykřikla na Conrada, aby neustával, ještě ne, ještě ne ... a vprostřed toho všeho se shůry ozval jiný hlas a stále hlasitěji, stále naléhavěji se domáhal slyšení:

„Ptám se, jestli si něco *zavádíš*?“ říkal hlas.

„Ach, miláčku, co to povídáš?“

„Ptám se tě, jestli si něco *zavádíš*?“

„Kdo, já?“

„Něco mi tam překází. Musíš tam mít pesar nebo nějakou jinou

ochranu.“

„Ale vůbec ne, miláčku. Je to báječné. Ach, buď chvíli zticha.“

„Všechno *není* báječné, Anno.“

Pokoj se opět zaostřil jako televizní obraz. V popředí plula Conradova tvář. Vznášela se nad ní, zavěšena v nahých ramenou. Oči hleděly zpřímá do jejích. Ústa stále hovořila.

„Když používáš ochranné prostředky, tak se je proboha taky nauč jaksepatří zavádět. Neznám nic protivnějšího než halabala zavedenou ochranu. Pesar musí být přitlačen až na děložní čípek.“

„Ale já nic takového nepoužívám!“

„Že ne? Ale mně tam pořád něco vadí.“

Nejen pokoj, celý svět jako by se pod ní náhle propadal.

„Je mi zle,“ řekla.

„Cože je ti?“

„Je mi zle.“

„Nebud' dětinská, Anno.“

„Běž pryč, Conrade, prosím tě. Běž pryč.“

„Co to kruci plácáš?“

„Hned jdi ze mě pryč, Conrade!“

„Nehloupni, Anno. No dobře, mrzí mě, co jsem řekl. Zapomeň na to.“

„*Jdi pryč!*“ vykřikla. „*Jdi pryč! Jdi pryč! Jdi pryč!*“

Pokusila se ho ze sebe odvalit, ale byl ohromný a silný a přibodával ji jako motýla.

„Jen klid,“ řekl. „Uvolni se. Nemůžeš být takhle náladová, když jsme v nejlepším. A nenatahuj moldánky, proboha!“

„Nech mě být, Conrade, snažně tě prosím!“

Zdálo se jí, že ji obtáčí vším: pažemi a lokty, rukama a prsty, stehny a koleny, lýtky a chodidly. Byl jako žabák, jak ji tak drtil. Zrovna jako obrovský přísátý žabák, svírající a svírající, odmítající povolit. Viděla jednou žabáka, který si počínal přesně takhle. Páril se s žábou na kameni u potoka a právě tak na ní seděl, nehybně, nechutně, v oku zlověstný žlutý lesk, a svíral žábu mocnými předními nohama a nechtěl ji propustit ...

„Přestaň se kroutit, Anno. Chováš se jak hysterické děcko. Proboha, ženská, co tě žere?“

„Ubližuješ mi!“ zasténala.

„Já že ti *ubližuju*?“

„Hrozně mě to bolí!“

Řekla to jen proto, aby se ho zbavila.

„Víš, proč tě to bolí?“ zeptal se.

„Conrade! Prosím tě!“

„Okamžik, Anno. Dovol, abych ti vysvětlil ...“

„Ne!“ vykřikla. „Už mám tvého vysvětlování plné zuby!“

„Má milá ...“

„Ne!“ Zoufale zápasila, aby se vyprostila, ale měl ji pevně přibodnutou.

„Bolí tě to proto,“ nedal se zastavit, „že nevyklučuješ žádné šťávy. Mukóza je prakticky suchá...“

„Přestaň!“

„Správně se tomu říká senilní atrofická vaginitis. Patří to k stárnutí, Anno. Proto taky to slůvko *senilní*. Bohužel, moc se s tím dělat nedá ...“

Vtom se jí začal drát z hrdla křik. Výkřiky nebyly nijak hlasité, nicméně to byly výkřiky, hrozné, zmučené, raněné, a když jim Conrad chvíli naslouchal, jediným ladným pohybem se z ní svezl a odstrčil ji oběma rukama stranou. Odstrčil ji takovou silou, že spadla na podlahu.

Vyhrabala se pomalu na nohy, a jak vrávorala do koupelny, přerývavě štkala: „Ede! ... Ede! ... Ede! ...“ podivným prosebným hlasem. Dveře se zavřely.

Conrad zůstal nehybně ležet a naslouchal zvukům, jež k němu doléhaly zpoza dveří. Nejprve bylo slyšet jen ženský vzlykot, ale po několika vteřinách přehlušilo vzlyky ostré kovové klapnutí dvířek toaletní skříňky. Okamžitě se posadil, vyskočil z postele a začal se chvatně oblékat. Jeho oblečení leželo úhledně složené po ruce a za necelé dvě minuty je měl na sobě. Když se oblékl, přistoupil k zrcadlu a setřel si kapesníkem z tváře rtěnku. Vytáhl z kapsy hřeben a pročísl jím své hezké černé vlasy. Obešel ještě postel, zda tu nic nezapomněl, a potom ohleduplně, jako otec, který se po špičkách plíží z pokoje, kde spí malé dítě, vyšel do chodby a tiše za sebou zavřel dveře.

ČUBKA

Doposud jsem z deníků strýčka Oswalda uvolnil ke zveřejnění pouze jedinou epizodu. Týkala se, jak si snad někteří z vás vzpomenou, střetnutí mého strýce s leproidní Syřankou v Sinajské poušti. Od jejího zveřejnění uběhlo šest let a zatím se nikdo neozval, aby působil nepříjemnosti. To mi dodává odvahy zveřejnit nyní další příběh z oněch podivuhodných stránek. Můj advokát mi to rozmlouvá. Poukazuje, že některé z osob, kterých se dotýká, jsou dosud naživu a že je není zatěžko rozpoznat. Tvrdí, že budu bez milosti zažalován. Dobrá, ať si mě žalují. Jsem na svého strýce hrdý. Věděl, jak prožít život. V úvodu k první z epizod jsem napsal, že Casanovovy *Paměti* se vedle deníků strýčka Oswalda čtou jako Listy z naší vesnice a že slovuťný milovník sám se ve srovnání s mým strýčkem jeví zcela jednoznačně jako sexuálně neukojený břídil. Za tím stojím a bude-li mi dopřáno času, také to světu dokáži. Zde je tedy další epizoda ze svazku XXIII, přesně v té podobě, jak ji zaznamenal strýc Oswald.

PAŘÍŽ středa

Snídaně o desáté. Ochutnal jsem med. Doručili mi ho včera v rané severské cukřence s oním půvabným kanárkově žlutým podkladem známým jako *jonquille*. „Od Suzie,“ stálo na přiloženém lístku, „a vřelé díky.“ Je to milé, když vás žena ocení! A med chutnal vskutku zajímavě. Suzie Joliboisová měla kromě jiných předností také malý statek na jih od Casablancy a milovala včely. Její úly stály uprostřed plantáže *cannabis indica* a včely čerpaly svůj nektar výhradně z tohoto pramene. Žily tak ve stavu nepřetržité euforie a k práci pociťovaly silnou nechuť. Med byl tudíž velice vzácný. Potřel jsem si jím třetí toast. Med byl takřka černý. Měl ostré aróma. Zazvonil telefon. Přiložil jsem sluchátko k uchu a čekal. Nikdy se neožývám první, když někdo volá. Konečně já nikomu netelefonuji.

Oni telefonují mně.

„Oswalde! Jste tam?“

Poznal jsem hlas. „Ano, Henri,“ řekl jsem. „Dobré ráno.“

„Poslyšte!“ chrлил ze sebe vzrušeným hlasem. „Myslím, že to mám! Jsem si skoro jistý, že to mám! Odpuště, že jsem tak zadýchaný, ale zrovna se mi stalo něco naprosto fantastického. Už je to zas v pořádku. Všecko je efef. Zastavíte se u mě?“

„Ano,“ řekl jsem. „Zastavím se.“ Položil jsem sluchátko a nalil si další šálek čaje. Skutečně se to Henrimu konečně podařilo? Jestli ano, pak jsem chtěl být po ruce, abych o nic nepřišel.

Zde musím odbočit a povědět vám, jak jsem vůbec Henriho Biotta poznal. Asi tak před třemi léty jsem odjel do Provence, abych tam strávil letní víkend s dámou, která mě zaujala především svým neobyčejně mocným svalstvem v místech, kde ženy obvykle žádné svalstvo nemívají. Hodinku po příjezdu jsem se procházel trávou podél řeky, když tu ke mně přistoupil malý snědý mužík. Ruce měl na hřbetech porostlé černými chlupy. Lehce se mi uklonil a řekl: „Henri Biotte, jsem tu také hostem.“

„Oswald Cornelius,“ řekl jsem.

Henri Biotte byl kosmatý jako kozel. Bradu a líce mu pokrývaly pichlavé černé vousy a z nosních dírek mu vyřázely další husté černé chumáče. „Mohu se k vám připojit?“ dovolil se, srovnal krok s mým a okamžitě začal mluvit. Bože, ten měl vyřídilku! Jaksepatří galskou, jaksepatří vznětlivou. Kráčel jankovitými hopsavými krůčky, prsty mu poletovaly, jako by je chtěl rozeslat do všech čtyř nebeských stran, a slova mu vyletovala z úst obrovskou rychlostí jako rachejtle. Řekl, že je belgický chemik, zaměstnaný v Paříži. Olfaktorní chemik. Zasvětil svůj život olfaktorickému bádání.

„Máte na mysli vůně?“ zeptal jsem se.

„Ano, ano!“ vykřikl. „Trefil jste! Jsem odborník na poli vůní. Znáám toho o vůních víc než kdokoli na světě!“

„O příjemných nebo o těch nepříjemných?“ zeptal jsem se, abych ho trochu zarazil.

„O příjemných, rozkošných, nádherných vůních!“ řekl. „Vyrábím je! Udělám vám každou vůni, na jakou si vzpomenete!“

Řekl mi dále, že je hlavním mísičem parfémů jednoho z

největších pařížských módních domů. A přitom jeho nos, řekl a položil si kosmatý prst na špičku svého kosmatého rypce, vypadá pravděpodobně dočista stejně jako každý jiný, nebo snad ne? Měl jsem na jazyku, že mu z nosních dírek raší víc chlupů než pšenice na celinách a proč nepožádá svého holiče, aby mu je vystříhal, ale místo toho jsem zdvořile připustil, že na něm nespátřuji nic neobvyklého.

„Pravda pravdoucí,“ řekl. „Ale skutečnost je taková, že je to čichový orgán fenomenální citlivosti. Na dvě přičichnutí rozpozná přítomnost jediné kapky makrocyclického pižma v galonu geraniové silice.“

„Pozoruhodné,“ řekl jsem.

„Na Champs Elysées,“ pokračoval, „a to je pořádně široká třída, dokáže můj nos přesně identifikovat, jakým parfémem se voní žena kráčející po protějším chodníku.“

„I když mezi vámi jezdí auta?“

„I za toho nejhustšího provozu,“ řekl.

Jmenoval pak dva z nejslavnějších parfémů světa, oba vyráběné módním domem, pro který pracoval. „Jsou to mé osobní výtvary,“ řekl skromně. „Vlastnoručně jsem je smísil. Ta vyhlášená stará čubka, které podnik patří, na nich nahrabala majlant.“

„A vy ne?“

„Já! Já jsem jen mizerný zaměstnanec se skrovným platem,“ řekl, rozvíraje dlaně a vytahuje ramena tak vysoko, že se bezmála dotkla lalůčků jeho uší. „Jednou s tím ale praštím a půjdu za svým snem.“

„Máte svůj sen?“

„Mám nádherný, úžasný, vzrušující sen, vážený pane!“

„Proč se tedy za ním nevydáte?“

„Protože nejdřív musím najít sdostatek dálnozřivého a bohatého člověka, který by mě podpořil.“

Ahá, pomyslel jsem si, takhle se věci mají. „Při vaší reputaci by to nemělo být nic obtížného,“ řekl jsem.

„Takový druh boháče, jaký potřebuji, se těžko hledá,“ řekl. „Musí to být odvážný hazardér s vášnivým zaujetím pro všechno fantastické.“

To jsem přece já, ty vykutálený mrňavý zmetku, projelo mi hlavou. „A za jakým snem byste to vlastně chtěl jít?“ zeptal jsem se.

„Chcete dělat parfémy?“

„Vážený pane!“ vykřikl. „*Parfémy* může dělat každý druhý! Já mluvím o *jednom* parfému! *Jediném*, který má vůbec nějaký smysl!“

„Který by to měl být?“

„Přece ten *nebezpečný*, jaký jiný? Až ho vyrobím, stanu se pánem světa!“

„Budiž vám to přáno,“ řekl jsem.

„Já nežertuji, monsieur Cornelius. Dovolíte, abych vám popsal, co mám na mysli?“

„Spust’te.“

„Promiňte, že se posadím,“ řekl a zamířil k lavičce. „Měl jsem v dubnu infarkt a musím se šetřit.“

„To je mi líto.“

„Ach, toho si nevšímejte. Když se nebudu moc přepínat, bude zas všechno v pořádku.“

Bylo krásné odpoledne a lavička stála na trávníku u říčního břehu. Posadili jsme se. Vedle nás líně proudila řeka, klidná a hluboká, a nad hladinou se vznášely roje chrostíků. Protější břeh lemovaly vrby a za nimi se prostírala smaragdově zelená louka kropenatá žlutými blatouchy, kde se pásla samotinká kráva. Kráva byla hnědobílá.

„Prozradím vám, jaký parfém bych rád vyrobil,“ řekl. „Nejprve vám ovšem musím vysvětlit několik věcí, které s tím úzce souvisí, jinak byste to plně nepochopil. Mějte tedy se mnou chvíli strpení.“ Jedna ruka mu ochable spočívala v klíně, chlupatým hřbetem vzhůru. Vypadala jako černá krysa. Lehce si ji hladil prsty druhé ruky.

„Povšimněte si nejprve“ řekl, „jevu, k němuž dochází, když pes potká běhavou čubku. Psa posedne nezřízený pohlavní chtíč. Veškeré sebeovládání je rázem totam. Má v hlavě pouze jedinou myšlenku, a to okamžitě smilnit, a pokud mu v tom silou nezabráníte, provede vzápětí svou. Víte však, co u psa vyvolává tento nezřízený pohlavní chtíč?“

„Pach,“ řekl jsem.

„Správně, monsieur Cornelius. Do psových nozder vniknou pachové molekuly speciálního tvaru a podráždí konečky jeho olfaktorických nervů. Ty vyšlou naléhavé signály olfaktorické buňce,

kteřá je zas postoupí do vyšších mozkových center. A to vše způsobí pach. Kdybyste psovi jeho olfaktorické nervy odřízł, přestal by ho sex zajímat. Totéž platí o mnoha dalších savcích, ale o lidech to neplatí. Sexuální touhy lidského samce nemají s pachem nic společného. Muže v tomto ohledu stimuluje pohled, dotek a jeho obrazotvornost. Pach nikdy.“

„A co parfémy?“ řekl jsem.

„Třesky plesky!“ odpověděl. „Všechny ty drahé vůně v malých flaštičkách, ty, které vyrábím, nemají na muže sebemenší afrodizační účinek. Tenhle účel parfémy nikdy neměly. V minulosti je ženy používaly, aby zakryly skutečnost, že nelibě páchnou. Dneska, kdy už tak nezapáchají, je užívají z důvodů čistě narcistických. Rády se jimi skrápějí a pak se kochají svou vlastní libou vůní. Muži si toho sotva povšimnou. To vám garantuji.“

„Já si toho všímám,“ řekl jsem.

„Vzrušuje vás to tělesně?“

„Ne, tělesně ne. Ale esteticky ano.“

„Líbí se vám určité vůně. Mně taky. Existuje ale spousta dalších vůní, které mám raději – buket dobrého lafitu, vůně čerstvě utržené hrušky muškatełky nebo vůně vzduchu táhnoucího z moře na bretaňské pobřeží.“

Uprostřed řeky vyskočil nad hladinu pstruh a jeho tělo se ve slunci oslnivě zablesklo. „Všechny ty nesmysly o pižmu, ambře a výměšcích análních žláz cibetky pusťte z hlavy,“ řekl monsieur Biotte. „Naše parfémy se dneska vyrábějí chemickou cestou. Když potřebuji vůni pižma, použiji sebakát etylnatý. Fenyloctová kyselina mi dá cibet a benzaldehyd mi poskytne vůni hořkých mandlí. Kdepak, pane, mě už nezajímá míchat chemikálie, abych dostal příjemné vůně.“

Už hodnou chvíli mu lehce teklo z nosu a černé chlupy v jeho nosních dírkách zvolna provlhalý. Konečně si toho všiml, vytáhl kapesník, vysmrkal se a otřel si nos. „Hodlám vyrobit parfém,“ pokračoval potom, „kteřý bude mít na muže tentýž elektrizující účinek jako pach háravé čubky na psa! Slabý závan a tumáš! Muž ztratí všechnu sebekontrolu. Serve si kalhoty a na místě dámu zmermomocní!“

„S tím bychom si užili dost legrace,“ podotkl jsem.

„Mohli bychom vládnout světu!“ vykřikl. „Ano, ale před chvílí jste řekl, že vůně nemá s pohlavními choutkami lidského samce nic společného.“

„To nemá,“ řekl. „Ale mívala! Mám důkazy, že v době poledové, kdy byl pravěký člověk mnohem spřízněnější s opicí nežli dnes, uchovávali si muži ještě charakteristickou opičí vlastnost vrhat se na každou náležitě páchnoucí samičku, na kterou natrefili. I později, v údobí paleolitu a neolitu, byl člověk pohlavně animován pachy, ale stále v menší a menší míře. Když pak kolem roku 10 000 před Kristem vznikly v Egyptě a Číně civilizace vyšší, evoluce svoji roli dohrála a schopnost naší sexuální stimulace pachem zcela potlačila. Nenudím vás?“

„Ani trochu! Ale povězte mi, to tedy znamená, že v našem čichovém ústrojí došlo k nějaké vyloženě fyzické změně?“

„V žádném případě,“ řekl, „jinak bychom s tím taky nemohli nic dělat. Nepatrný mechanismus, který našim předkům umožňoval vnímat tyto jemné pachy, je stále na svém místě. Náhodou to vím. Poslyšte, všiml jste si někdy, jak někteří lidé dovedou maličko hýbat ušima?“

„Já to také umím,“ řekl jsem a předvedl.

„Vidíte,“ řekl, „ušní sval je stále činný. Je to pozůstatek z časů, kdy člověk ještě dokázal stříhat ušima, aby lépe slyšel, tak jako to dělají psi. A nejinak je tomu s naším čichovým ústrojím. Mechanismus pro vnímání těchto skrytých vůní nezmizel, ale my jsme ztratili schopnost jej používat.“

„Jak si můžete být tak jistý, že ho dosud máme?“ zeptal jsem se.

„Víte, jak funguje náš čichový smysl?“ řekl.

„Vlastně nevím.“

„Pak vám to tedy vysvětlím, protože jinak bych na vaši otázku těžko odpověděl. Pozorně poslouvejte, prosím. Vzduch, který nasáváme nosními dírkami, prochází kolem tří zploštělých nosních kůstek v horní části nosu. Tam se předehrívá a filtruje. Takto ohřátý vzduch pak putuje dále vzhůru a prochází dvěma dutinkami, které obsahují čichové orgány. Tyto orgány tvoří výstelky žlutavé tkáně, epitelu, každá asi o velikosti čtverečního palce. V tomto epitelu jsou

zapuštěna nervová vlákna a čivé výběžky olfaktorického nervu. Každý čivý výběžek sestává z čichové buňky porostlé chumáčem tenoučkých čichových vlásků. Tyto vlásky mají roli přijímačů. Lepší je ovšem říkat ‚receptorů‘. A když jsou tyto receptory polaskány nebo podrážděny pachovými molekulami, vyšlou signály do mozku. Když například po ránu sejdete do jídelny a vtáhnete do nosu voňavé molekuly opečené slaniny, vzruší to vaše receptory, receptory okamžitě vyšlou po olfaktorickém nervu signály mozku a mozek si je podle charakteru a intenzity vůně vyloží. A vy pak zvoláte: ‚Ááá, k snídani je slanina!‘ ,“

„Nikdy nejím k snídani slaninu,“ řekl jsem.

Ignoroval to.

„Tyto receptory,“ pokračoval, „tyto tenké vlasové brvy jsou právě tím, co nás zajímá. Teď se jistě zeptáte, jak proboha poznají rozdíl mezi jednou pachovou molekulou a druhou, dejme tomu mezi mátou peprnou a kafrem?.“

„Jak to poznají?“ řekl jsem. Zajímalo mě to.

„Nyní prosím dávejte obzvláště bedlivý pozor,“ řekl. „Na konci každého receptoru je prohlubeň, jakýsi pohárek, až na to, že není kulatý. Je to takzvaný ‚výběžek receptoru‘. A teď si představte tisíce těchto vlasových brv s malinkými pohárky na samém konečku, jak kolem sebe všechny máchají jako chapadla mořských sasanek a čekají, až do svých pohárků zachytí jakoukoli pachovou molekulu, která je náhodou bude mít. Abyste rozuměl, tak se to opravdu děje. Když vtáhnete nosem určitou vůni, molekuly látky, která tuto vůni vydala, vtrhnou do nosních dírek a zachytí se v pohárcích receptorových výběžků. A teď si zapamatujte jednu důležitou věc. Molekuly mají nejrůznější tvary a rozměry. Rovněž pohárky čili receptorové výběžky jsou různě tvarované. Molekuly tudíž uvíznou pouze na receptorových výběžcích, které jim přesně odpovídají. Molekuly máty peprné zapadnou jenom do zvláštních mátových pohárků. Molekuly kafru, které jsou zcela odlišného tvaru, zapadnou jenom do zvláštních kafrových pohárků, a tak dále. Je to něco jako takové ty hračky pro malé děti, s nimiž si hrají tak, že různé tvarované kousky zastrkují do odpovídajících otvorů.“

„Počkejte, jestli jsem vás dobře pochopil,“ řekl jsem, „říkáte, že

můj mozek pozná vůni máty prostě proto, že její molekuly uvízly v mátovém receptorovém výběžku?“

„Správně.“

„Jistě mi ale nechcete namluvit, že pro každou vůni na světě je jinak tvarovaný receptorový výběžek?“

„Ne,“ řekl, „člověk má ve skutečnosti jen sedm různě tvarovaných výběžků.“

„Proč jen sedm?“

„Protože náš čich rozpoznává pouze sedm primárních pachů. Všechny ostatní jsou ‚složené pachy‘, vznikající smíšením primárních.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto. Náš chuťový smysl zná ještě méně podnětů. Rozpoznává jen čtyři základní chutě – sladkou, kyselou, slanou a hořkou! Všechny ostatní jsou jejich směsicí.“

„Co je zač těch sedm primárních pachů?“ zeptal jsem se.

„Jejích pojmenování nás teď nemusí zajímat,“ řekl. „Zbytečně bychom si to komplikovali.“

„Rád bych je slyšel.“

„Tak dobře,“ souhlasil. „Je to kafrový, čpavý, pižmový, éterový, květinový, mátový a hnilobný pach. Netvařte se prosím skepticky. To není *můj* objev. Pracovala na tom dlouhá léta celá řada velice učených vědců. A jejich závěry jsou zcela přesné – *kromě jednoho*.“

„A to?“

„*Existuje ještě osmý primární pach, o kterém nic nevědí, a osmý receptorový výběžek pro přijímání zvláště utvářených molekul tohoto pachu!*“

„Aha, aha!“ řekl jsem. „Už chápu, kam míříte.“

„Ano,“ řekl, „ten osmý primární pach je sexuální stimulant, který před tisíci lety nutkal pravěkého muže, aby se choval jako pes. Jeho molekulární stavba je velice svérázná.“

„Takže vy ten pach znáte.“

„Jistěže ho znám.“

„A tvrdíte, že dosud máme receptorové výběžky, do nichž tyto svérázné molekuly přesně zapadají?“

„Rozhodně.“

„A ten záhadný pach,“ řekl jsem, „zalétá dodnes do našich nosů?“

„Často.“

„Cítíme ho? Myslím, jestli si ho uvědomujeme?“

„Ne.“

„Chcete říct, že molekuly do pohárků receptorů nezapadají?“

„Zapadají, vážený pane, zapadají. Ale bez odezvy. Mozek žádný signál neobdrží. Telefonní linka je odpojená. To máte jako s tím ušním svalem. Mechanismus přetrval, ale my jsme ztratili schopnost patřičně jej používat.“

„Co s tím tedy chcete dělat?“ zeptal jsem se.

„Hodlám ho reaktivovat,“ řekl. „Máme tu co činit s nervy, nikoli se svaly. A tyto nervy nejsou odumřelé ani pohmožděné, jsou pouze netečné. Nejspíš intenzitu pachu asi tak tisíckrát zvýším a přidám katalyzátor.“

„Pokračujte.“

„To je všechno.“

„Rád bych se o tom ještě něco dozvěděl.“

„Odpusťte, že to říkám, monsieur Cornelius, ale pochybuji, že vaše vědomosti o organoleptických schopnostech postačují k tomu, abyste mě mohl dále sledovat. Přednáška skončila.“

Henri Biotte klidně a samolibě seděl na lavičce u řeky a hladil si hřbet jedné ruky prsty druhé. Trsy chlupů vyrážející z jeho nosních dírek mu dodávaly podoby skřítky dobrodřeje, ale to byla jen kamufláž. Připadal mi spíš jako nebezpečné a zákeřné zvířátko, které vyzbrojeno bystrým zrakem a žihadlem v ocase číhá za kameny a čeká, až kolem půjde osamělý poutník. Pátral jsem kradmo v jeho tváři. Zaujala mě ústa. Rty měly nádech karmínu, což možná souviselo s jeho srdečním neduhem. Dolní ret byl odulý a vychlípený. Uprostřed se vydouval jako měšec a klidně mohl sloužit za váček na drobné mince. Pokožka rtu se zdála pevně nafouknutá, jakoby vzduchem, a byla ustavičně vlhká, ne že by ji snad přelizoval, ale nadbytkem slin v ústech.

A tak tam tenhle monsieur Henri Biotte seděl, ničemně se pousmíval a trpělivě čekal, jak budu reagovat. Byl to naprosto amorální člověk, to bylo nabíledni, ale konečně já rovněž. Byl to také nevídaný ničema, a přestože nemohu ničemnost po pravdě prohlásit

za jednu ze svých ctností, u druhých ji shledávám neodolatelnou. Ničemný člověk má svůj osobitý glanc. A navíc na člověku, který chtěl pohlavní zvyky civilizovaného lidstva vrhnout o půl miliónu let zpátky, bylo cosi úchvatně satanského.

Ano, nachytil mě na vějičku. A tak jsem na místě, tam na břehu řeky v zahradě oné provensálské dámy, učinil Henrimu nabídku. Navrhl jsem mu, aby ihned opustil své dosavadní zaměstnání a zařídil se v malé laboratoři. Veškeré náklady tohoto dobrodružného podniku uhradím ze své kapsy a navíc mu budu vyplácet slušný plat. Smlouva bude pětiletá, a pokud z ní něco vzejde, podělíme se napolovic.

Henri byl u vytržení. „Opravdu?“ vykřikl. „Myslíte to vážně?“

Podal jsem mu ruku. Popadl ji do svých a vehementně mi jí potřásl. Bylo to, jako když podáváte ruku jakovi. „Ovládneme lidstvo!“ řekl. „Staneme se bohy!“ Ovinul mě pažemi, přitiskl na prsa a políbil nejprve na jednu a pak na druhou tvář. Brr, tohle strašné galské celování! Henriho dolní ret mi oslzl plet' jako dotek vlhkého ropušího břicha. „Oslavy nechme na později,“ řekl jsem, utíraje se dosucha lněným kapesníkem.

Henri Biotte se s mnoha omluvami hostitelce vymluvil a ještě téhož večera odchvátal do Paříže. Do týdne své staré místo opustil a pronajal si třípokojový byt, aby v něm zřídil laboratoř. Bylo to ve třetím poschodí domu v Rue de Cassette, na levém břehu Seiny, kousek od bulváru Raspaille. Utratil hromadu mých peněz na vybavení laboratoře složitými přístroji a vestavěl do ní dokonce velkou klec, kam vsadil dvě opice, samce a samičku. Přijal také asistentku, chytrou a středně pohlednou mladou dámu jménem Jeanetta. A poté se vrhnul do práce.

Pochopte, že tohle malé dobrodružství bylo pro mne celkem bezvýznamné. Bavil jsem se spoustou jiných věcí. Navštěvoval jsem Henriho jen asi dvakrát do měsíce, abych se podíval, jak je daleko, ale jinak jsem mu nechával ve všem naprosto volné ruce. Dočista jsem jeho práci pustil z hlavy. Nemám pro podobný výzkum dostatek trpělivosti. A když se výsledky nedostavily přes noc, začal můj zájem vyprchávat. Po čase mě nebavil už ani ten párek sexuálně nenasytných opic.

Pouze jedenkrát jsem ze svých návštěv laboratoře vytěžil jisté potěšení. Jak už je vám dneska známo, zřídka kdy odolám i jen středně pohledné ženě. A tak jednoho deštivého čtvrtedního odpoledne, když byl Henri plně zabrán zaváděním elektrod do olfaktorických orgánů žáby v jedné místnosti, v druhé jsem zaváděl já cosi mnohem příhodnějšího do Jeanetty. Nic mimořádného jsem si od té legrácky samosebou nesliboval. Jednal jsem spíš ze zvyku než z čeho jiného. Ale přísámbohu, čekalo mě nemalé překvapení! Ukázalo se, že tahle poněkud přísná výzkumná chemička je pod svým bílým pláštěm šlachovitou a pružnou bytostí nesmírné obratnosti. Experimenty, jež mi předvedla, nejprve s oscilátorem a pak s vysokoobrátkovou odstředivkou, mi doslova vyrazily dech. Od té turecké provazochodkyně v Ankaře (viz sv. XXI) jsem vlastně nic takového nezažil. Což jen potisícáté dokazuje, že jsou ženy stejně nevyzpytatelné jako oceán. Nikdy nevíte, co máte pod kýlem, zda propast nebo mělčinu, dokud nespustíte olovnici.

Potom jsem se už do laboratoře neobtěžoval. Znáte moji zásadu. Podruhé se k žádné ženě nevracím. Ženy zpravidla, alespoň v mém případě rozhodně, během prvního střetnutí odhodí všechny zábrany a druhé už pak nemůže být ničím než obehnanou písničkou vyluzovanou na staré známé skřipky. Kdo by o to stál? Já ne. Když jsem tudíž toho rána u snídaně zničehonic zaslechl z telefonu Henriho naléhavý hlas, už jsem na jeho existenci málem zapomněl.

Prodral jsem se ďábelským pařížským provozem do Rue de Cassette. Zaparkoval jsem a vyjel miniaturním výtahem do třetího patra. Dveře laboratoře mi otevřel Henri. „Nehýbejte se!“ vykřikl. „Zůstaňte stát, kde jste!“ Odpelášil pryč a po několika vteřinách se vrátil s malým táckem, na němž ležely dva mastné gumové předměty. „Nosní ucpávky,“ řekl. „Zastrčte si je, prosím. Já je mám taky. To proti těm molekulám. No tak, pořádně si je zastrčte. Budete muset dýchat ústy, ale komu by to vadilo?“

Z tupého spodního konce každé ucpávky se táhla krátká modrá šňůrka, pravděpodobně pro vytažení z nosní dírky. Viděl jsem, že dvě modré šňůrky klinkají Henrimu pod nosem. Zastrčil jsem si svoje. Henri je překontroloval. Zarazil je palcem ještě hlouběji. Potom vtančil zpátky do laboratoře, máchaje přitom chlupatýma

rukama a blaženě pokřikuje: „Tak pojd'te, milý Oswalde! Pojd'te dál, pojd'te! Odpusťte mé rozčilení, ale prožívám svůj velký den!“ Díky těm ucpávkám v nose huhňal, jako když má silnou rýmu. Odskotačil ke skřínce na zdi a sáhl dovnitř. Vytáhl jednu z těch malých hranatých lahviček z velice silného skla, do nichž se vejde asi tak unce parfému. Nesl ji ke mně v kalíšku dlaní jako ptačí holátko. „Podívejte! To je ono! Nejdrahocennější tekutina na celém světě!“

Takovéhle nejapné nadsazování se mi hluboce příčí. „Tak vy si myslíte, že jste to dokázal?“ řekl jsem. „Vím, že jsem to dokázal, Oswalde! Jsem si tím jistý!“

„Povězte mi, co se vlastně stalo.“

„To není tak jednoduché,“ řekl. „Ale pokusím se.“ Položil lahvičku opatrně na pracovní stůl. „Nechal jsem tady tuto směs, č. 1076, přes noc destilovat,“ pokračoval. „Dostávám totiž za půlhodinku pouze jedinou kapičku destilátu. Nechal jsem směs odkapávat do hermeticky uzavřené baňky, abych zabránil jejímu odpařování. Všechny tyto tekutiny jsou neobyčejně prchavé. Dneska ráno, chvíli poté, co jsem přišel, tedy krátce po půl deváté, jsem přistoupil k číslu 1076 a zdvihl z baňky uzávěr. Lehce jsem přičichl. Jednou jedinkrát. Pak jsem opět uzávěr vrátil na místo.“

„A potom?“

„Ach bože, bylo to fantastické, Oswalde! Dočista jsem se přestal ovládat. Dělal jsem věci, o jakých by se mi ani za milión nocí nezdálo!“

„Například?“

„Milý příteli, úplně jsem zdivočel! Počíнал jsem si jako dravá šelma, jako zvíře! Nebyl jsem už více člověkem! Civilizační vlivy dlouhých století prostě odpadly. Byl jsem neolitickým pračlověkem!“

„Co jste dělal?“

„Nepamatuji se moc jasně, co se dělo dál. Přišlo to strašně náhle a prudce. Posedl mě nejúděšnější smyslný chtíč, jaký si dovedete představit. Všechno ostatní se mi z hlavy vykouřilo. Chtěl jsem jen ženu. Cítil jsem, že jestli se okamžitě nezmocním nějaké ženy, budu explodovat.“

„Šťastná Jeanetta,“ řekl jsem, zalétaje pohledem ke dveřím

sousední místnosti. „Jak je jí?“

„Jeanetta mě opustila už někdy před rokem,“ řekl.

„Nahradil jsem ji skvělou mladou chemičkou – Simone Gautierová se jmenuje.“

„Pak tedy šťastná Simone.“

„Ne, ne!“ vykřikl Henri. „To bylo to nejstrašnější. Ona nepřišla! Zrovna dneska ze všech dní přišla pozdě do práce! Začínal jsem šít. Vyřítíl jsem se na chodbu a utíkal po schodech dolů. Byl jsem jako krvelačná šelma. Slídl jsem po ženě, po jakékoli ženě, a nebesa jí stůjtež ku pomoci, až ji uchvátím.“

„A koho jste uchvátil?“

„Nikoho, chválabohu. Zčistajasna jsem zas přišel k rozumu. Účinek vyprchal. Došlo k tomu velice rychle, najednou jsem prostě zůstal stát na odpočívadle ve druhém poschodí. Trásla mnou zima. Okamžitě jsem ale věděl, kolik uhodilo. Vyběhl jsem zpátky nahoru a vstoupil do téhle místnosti s nosem pevně sevřeným mezi palcem a ukazováčkem. Šel jsem rovnou k zásuvce, kam jsem uložil ucpávky do nosu. Měl jsem pro takovouhle příležitost připravenou zásobu ucpávek od první chvíle, co jsem na tomhle projektu začal pracovat. Teď jsem se už ničeho bát nemusel.“

„Nemohou se ty molekuly dostat do nosu ústy?“ zeptal jsem se.

„K receptorovým výběžkům neproniknou,“ odpověděl. „Proto také ústy nic necítíte. Potom jsem přistoupil k destilačnímu přístroji a vypnul ohřev. Pak jsem celé to nepatrné množství vzácné tekutiny přenesl z baňky do pevné vzduchotěsné lahvičky, kterou vidíte před sebou. Je v ní přesně jedenáct kubických centimetrů čísla 1076.“

„A pak jste mi zatelefonoval.“

„Ne, hned ještě ne. Protože v tu chvíli přišla Simone. Jen na mě pohlédla, zaječela a utekla do vedlejší místnosti.“

„Proč to udělala?“

„Proboha, Oswalde, já tady stál dočista nahý a vůbec jsem o tom nevěděl. Musel jsem ze sebe strhat šaty!“

„A potom?“

„Potom jsem se zase oblékl. A pak jsem šel a řekl Simone, co se stalo. Když vyslechla pravdu, rozrušilo ji to stejně jako mě. Nezapomínejte, že na tom pracujeme déle než rok společně.“

„Je stále tady?“

„Ano. V sousední laboratoři.“

Byla to neuvěřitelná historka, co mi Henri vyprávěl. Zdvihl jsem malou hranatou lahvičku a podržel ji proti světlu. Spatřil jsem přes tlusté sklo asi půldruhého palce tekutiny, bledavé a narůžověle šedé, připomínající šťávu zralé kdoule.

„Neupust'te to,“ řekl Henri. „Radši to položte.“ Položil jsem to. „Příštím krokem,“ řekl, „bude přesná zkouška za přísně vědeckých podmínek. Provedu ji tak, že pokusnou osobu, pochopitelně ženu, skropím pečlivě odměřeným množstvím a pak k ní připustím muže. Bude samosebou nutné, abych tomuto pokusu přihlížel zblízka.“

„Jste starý chlípník,“ řekl jsem.

„Jsem olfaktorický chemik,“ řekl upjatě.

„A co kdybych s těmihle ucpávkami vyšel na ulici a krápnul trochu na první ženu, která půjde kolem? Můžete se koukat z okna. Uvidíte, jaká to bude psina.“

„Psina by to byla, to jistě,“ řekl Henri. „Ale moc vědecké by to nebylo. Musím svoji zkoušku provést za kontrolovaných podmínek.“

„A mužskou roli převezmu já.“

„Ne, Oswalde.“

„Jak to, že ne. Trvám na tom.“

„Tak poslouchejte,“ řekl Henri. „Pořád ještě nevíme, co se přihodí, až u toho bude žena. Ta látka je nesmírně silná, tím jsem si jist. A vy přece nejste žádný mladík, vážený pane. Mohlo by to být mimořádně nebezpečné. Mohlo by vás to dohnat za hranice vaší výdrže.“

To se mě dotklo. „Moje výdrž nezná žádných hranic,“ řekl jsem.

„Hlouposti,“ řekl Henri. „Odmítám riskovat. Proto jsem také zjednal toho nejzdravějšího a nejsilnějšího mladíka, jakého se mi podařilo najít.“

„Chcete říct, že jste už někoho najal?“

„Jistěže,“ řekl Henri. „Jsem vzrušený a nedočkavý. Chci to spustit. Náš chlapec přijde každou chvíli.“

„Kdo je to?“

„Profesionální boxer.“

„Panebože!“

„Jmenuje se Pierre Lacaille. Zaplatím mu tisíc franků.“

„Jak jste ho našel?“

„Znám daleko víc lidí, než si myslíte, Oswalde. Nejsem žádný poustevník.“

„Ví ten člověk, co ho čeká?“

„Řekl jsem mu, že se účastní vědeckého pokusu, který se týká psychologie sexu. Čím méně toho ví, tím lépe.“

„A žena? Koho tady použijete?“

„Simone, pochopitelně,“ řekl Henri. „Je to samostatná vědecká pracovnice. Bude moci mužovy reakce pozorovat mnohem podrobněji než já.“

„To jistě,“ přisvědčil jsem. „Uvědomuje si, co se jí může stát?“

„Se vším všudy. Však mi taky dalo zatraceně práce, než jsem ji k tomu přiměl. Musel jsem zdůraznit, že se bude podílet na demonstraci, která vstoupí do dějin. Bude se o tom hovořit celá staletí.“

„Nesmysl,“ řekl jsem.

„Vážený pane, v průběhu staletí dochází k určitým velkým epickým okamžikům vědeckých objevů, které nikdy neupadnou v zapomnění. Jako například tehdy, když si roku 1844 v Hartfordu v Connecticutu jistý doktor Horace Wells nechal vytáhnout zub.“

„Co na tom bylo historického?“

„Doktor Wells byl dentista, který si zahrával s oxidem dusným – vy to spíš znáte jako ‚rajský plyn‘. Jednoho dne ho strašně rozbolel zub. Věděl, že bude muset ven, a zavolal si na to jiného zubaře. Nejprve ale kolegu přemluvil, aby mu nasadil na tvář masku a vpustil do ní oxid dusný. Upadl do bezvědomí, kolega mu zub vytrhl, a když se zas probal, byl čilý jako rybka. A *toto*, Oswalde, byla vůbec první operace na světě provedená pod celkovou anestézií. Započalo tím cosi velkého. Nám se podaří totéž.“

Vtom někdo zazvonil. Henri popadl párek nosních ucpávek a běžel s nimi ke dveřím. A na prahu stál boxer Pierre. Henri mu nedovolil vstoupit dřív, dokud neměl ucpávky pevně zastrčeny do nozder. Nic bych za to nedal, že ten mládenec přišel ve víře, že si zahraje v pornografickém filmu, ale obřad s ucpávkami ho musel rychle zbavit iluzí. Pierre Lacaille byl bantamová váha, malý,

svalnatý a pružný chlapík. Měl široký obličej a rozplácly nos. Bylo mu asi dvaadvacet a filipa moc nepobral.

Henri mě představil a pak nás rovnou zavedl do laboratoře, kde pracovala Simone. Stála v bílém plášti u laboratorního stolu a zapisovala cosi do notesu. Když jsme vešli, zamžourala na nás přes silné brýle. Brýle měly obroučky z bílé umělé hmoty.

„Simone,“ řekl Henri, „tohle je Pierre Lacaille.“ Simone si boxera prohlédla, ale nic neřekla. Mě se Henri nenamáhal představit.

Simone byla štíhlá, asi třicetiletá žena s příjemnou vymydlenou tvářičkou. Vlasy měla sčesané dozadu a stočené do drdůlku. To jí spolu s bílými brýlemi, bílým pláštěm a bílou pletí jejího obličeje dodávalo zajímavý antiseptický vzezření. Vypadala, jako by ji třicet minut sterilizovali v autoklávu a teď by se s ní mělo zacházet v gumových rukavicích. Upírala na boxera velké hnědé oči.

„Dáme se do toho,“ řekl Henri. „Jste připraveni?“

„Nevím, co se bude dít,“ řekl boxer. „Ale jsem připraven.“ Předvedl krátký taneček na špičkách.

Henri byl také připraven. Zřejmě všechno nachystal ještě před mým příchodem. „Simone si sedne tamhle na tu židli,“ řekl a ukázal na obyčejnou dřevěnou židli postavenou doprostřed laboratoře. „A vy, Pierre, si stoupnete tady na tu šestimetrovou čáru, pořád ještě s ucpávkami.“

Na podlaze byly v různých vzdálenostech od židle křídou namalovány čáry, od půl do šesti metrů.

„Začnu tím, že dámě stříknu na krk malé množství tekutiny,“ vysvětloval dál Henri boxerovi. „Potom si ucpávky vytáhnete a pomalu k ní vykročíte.“ Obrátil se ke mně. „Rád bych ze všeho nejdřív zjistil účinný dosah, přesnou vzdálenost, na jakou se k subjektu přiblíží, až ho ty molekuly zasáhnou.“

„To ho k ní necháte jít v šatech?“ zeptal jsem se ho.

„Tak jak je.“

„A od dámy se čeká, že bude spolupracovat, nebo se má vzpírat?“

„Ani jedno, ani druhé. Musí být v jeho rukou čistě pasivním nástrojem.“

Simone pořád ještě nespouštěla z boxera oči. Viděl jsem, jak jí z úst vyklouzla špička jazyka a oblízla rty

„Tenhle parfém,“ řekl jsem Henrimu, „na ženy neúčinkuje?“
„Vůbec ne,“ řekl. „Proto teď taky Simone pošlu odměřit dávku.“
Dívka se odebrala do hlavní laboratoře a zavřela za sebou dveře.

„Takže vy to děvče něčím pokropíte a já pomalu půjdu k ní,“ řekl boxer. „A co dál?“

„Počkáme a uvidíme,“ řekl Henri. „Nemáte strach, že ne?“

„Já a strach?“ ušklíbl se boxer. „Ze ženské?“

„Jste správný chlapík,“ řekl Henri. Henri začínal být krajně rozčilený. Hopsal z jednoho konce místnosti na druhý, znovu a znovu přeměřoval vzdálenost křídových značek od židle, sbíral z pracovního stolu všechny rozbitelné předměty jako skleněné baňky, lahvičky a zkumavky a ukládal je na vysokou polici. „Není to zrovna ideální prostředí,“ utrousil přitom, „ale musíme ho využít co nejlíp.“ Uvázal si přes spodní část obličeje chirurgickou roušku a stejnou podal mně.

„Nedůvěřujete ucpávkám?“

„Člověk nikdy neví,“ řekl. „Nasad'te si to.“

Dívka se vrátila s malou rozprašovací pistolí z nerezavějící oceli. Podala pistolku Henrimu. Henri vytáhl z kapsy stopky. „Připravte se, prosím,“ řekl. „Vy, Pierre, si stoupněte na šestimetrovou značku.“ Pierre poslechl. Dívka usedla na židli. Byla to obyčejná židle bez opěrek pro ruce. Seděla ve svém neposkvřněném bílém plášti velice škrobeně a zpřímá, s rukama složenýma v klíně a koleny pevně přitisknutými k sobě. Henri se postavil za dívku. Ustoupil jsem stranou. „Všichni připraveni?“ vykřikl Henri.

„Moment,“ řekla dívka. Bylo to první slovo, které vyřkla. Vstala, sundala si brýle, odložila je na polici a vrátila se na své místo. Uhladila si na stehnech bílý plášť, sepjala ruce a složila je opět do klína.

„Můžeme začít?“ řekl Henri.

„Stříkejte,“ pobídl jsem ho. „Pal!“

Henri namířil stříkáci pistolku na obnaženou kůži hned pod Simoniným uchem. Stiskl kohoutek. Pistolka tiše zasyčela a z její trysky vystříkla jemná mlhavá tříšť.

„Vytáhněte si ucpávky!“ křikl Henri na boxera, když bleskurychle od dívky odskočil a zaujal místo vedle mne. Boxer

uchopil šňůrky klinkající z jeho nosních dírek a zatáhl. Gumové ucpávky potřené vazelínou hladce vyklouzly.

„No tak, no tak!“ krákal Henri. „Pohněte se! Pust’te ucpávky na podlahu a pomalu jděte kupředu!“ Boxer učinil krok kupředu. „Ne tak rychle!“ zaječel Henri. „Pomalů! To už je lepší! Pojd’te, pojd’te! Nezastavujte se!“ Trojčil rozčilením a musím přiznat, že i já jsem byl poněkud vyveden z míry. Zaletěl jsem pohledem k dívce. Krčila se na židli, jen několik yardů od boxera, napjatá, nehybná, sledující každý jeho pohyb, a mě náhle v mysli vytanula vzpomínka na bílou myš, kterou jsem kdysi viděl v kleci s obrovskou krajtou. Krajta se chystala myš pohltnout a myš to věděla a nehybně se krčila k zemi, zhypnotizovaná, ochromená, naprosto fascinována pozvolnými pohyby blížícího se hada.

Boxer postupoval vpřed.

Když minul pětmetrovou značku, dívka rozpojila ruce. Položila je dlaněmi dolů na stehna. Potom si to rozmyslela a zastrčila je víceméně pod zadek a pevně se chytla po obou stranách sedadla, aby se zapřela proti nadcházejícímu útoku.

Boxer právě minul dvoumetrovou značku, když vtom ho zasáhla vůně. Ztuhl na místě. Oči mu zeskelnatěly a zavrával, jako by dostal přes hlavu palicí. Už jsem si myslel, že vezme pochopa, ale nestalo se tak. Stál a kolébal se ze strany na stranu jako ochmelka. Pojednou se mu z nozder začaly drát divoké zvuky, podivné chrochtání a funění, které mi připomnělo vepře ňuchajícího kolem koryta. Potom se bez nejmenší výstrahy vrhl na dívku. V mžiku z ní serval bílý plášť, šaty a spodní prádlo. A pak se rozpoutalo peklo.

Nemá smysl popisovat do všech podrobností, co se dalo v příštích několika málo minutách. Ostatně, většinu si toho jistě domyslíte. Nicméně musím přiznat, že měl Henri nejspíš pravdu, když si pro svůj pokus vybral mimořádně zdatného a zdravého mladého muže. Neraď to říkám, ale pochybuji, že by mé přece jen trochu obstarožní tělo dokázalo zvládnout onu neuvěřitelně zuřivou gymnastiku, jakou byl boxer volky nevolky nucen provozovat. Nejsem voyeur. Něco takového se mi protiví. Ale v tomto případě jsem stál jako zkamenělý. Vysloveně živočišná vášnivost toho muže naháněla hrůzu. Počíнал si jako lita šelma. A přímo v nejlepším udělal Henri

zajímavou věc. Vytáhl odkudsi revolver, přiskočil k boxerovi a zařval: „Necháš tu holku! Okamžitě ji pusť, nebo tě zastřelím!“ Boxer ho ignoroval a Henri mu tedy vystřelil nad hlavou a zaječel: „Myslím to vážně, Pierre! Zabiju tě, jestli toho nenecháš!“ Boxer ani nevzhlédl.

Henri hopsal a tancoval po místnosti a křičel: „To je fantastické! To je báječné! Neuvěřitelné! Působí to! Dokázali jsme to, drahý Oswalde! Dokázali jsme to!“

Všechno ustalo stejně rychle, jako to začalo. Boxer dívku náhle pustil, vstal, několikrát zamžikal a pak se zeptal: „Kde to sákríš jsem? Co se to tu dělo?“

Simone, která to, jak se zdálo, přečkala bez jediné zlomené kosti, vyskočila, popadla šaty a utekla do sousední místnosti. „Děkuji vám, mademoiselle,“ řekl Henri, když kolem něj prolétala.

Pozoruhodné bylo, že otupený boxer neměl nejmenší potuchy, co před chvílí dělal. Stál tu nahý a zbrocený potem, rozhlížel se kolem sebe a marně se pokoušel pochopit, jak se proboha ocitl v tomto stavu.

„Co jsem dělal?“ ptal se. „Kde je to děvče?“

„Byl jste úžasný!“ vykřikl Henri a hodil mu ručník. „Nelamte si ničím hlavu! Tisíc franků je vašich!“

Vtom se rozletěly dveře a Simone, stále ještě nahá, vběhla zpátky do laboratoře, „já bych ráda ještě!“

„Ach, monsieur Henri, stříkejte, stříkejte!“ Tváře jí hořely, oči se leskly jako drahokamy.

„Pokus je u konce,“ řekl Henri. „Odejděte a oblékněte se.“ Uchopil ji pevně za ramena a vtlačil do vedlejší laboratoře. Pak dveře uzamkl.

O půl hodiny později jsme s Henrim seděli v kavárničce na konci ulice a oslavovali náš úspěch. Pili jsme kávu a koňak. „Jak dlouho to trvalo?“ zeptal jsem se.

„Šest minut, třicet dva vteřin,“ řekl Henri.

Srkal jsem svůj koňak a pozoroval lidi, špacírující po chodníku kolem. „Jaký bude další postup?“

„Nejprve si musím sepsat poznámky,“ řekl Henri. „Pak začneme hovořit o budoucnosti.“

„Zná vzorec ještě někdo kromě vás?“

„Nikdo.“

„A co Simone?“

„Ta ho nezná.“

„Zapsal jste si ho?“

„Ne tak, aby to někdo rozluštil. Přepíšu ho zítra.“

„Tohle udělejte ze všeho nejdřív,“ řekl jsem. „Budu chtít opis. Jak tomu budeme říkat? Chtělo by to jméno.“

„Co navrhuje?“

„Čubka,“ řekl jsem. „Nazvěme to Čubka.“ Henri se usmál a zvolna přikývl. Objednal jsem další koňak. „Byla by to ohromná zbraň proti pouličním nepokojům,“ řekl jsem. „Daleko lepší než slzný plyn. Představte si, že byste to nastříkal do rozvášněného davu. To by bylo divadlo!“

„Báječné,“ řekl Henri. „Jedním slovem báječné.“

„Také bychom to mohli za horentní ceny nabízet velmi tlustým a velmi bohatým ženám.“

„To by šlo,“ souhlasil Henri.

„Myslíte, že by to vyléčilo mužskou pohlavní nemohoucnost?“ zeptal jsem se ho.

„Jistěže,“ řekl Henry. „Impotence by dočista vymizela.“

„A co taková osmdesátníci?“

„Ti by si také přišli na své,“ řekl, „i když by to současně byla jejich smrt.“

„A ztroskotaná manželství?“

„Vážený příteli,“ řekl Henri. „Možností je nescíslně.“

Přesně v tomto okamžiku mi začalo v mysli klíčit semínko nápadu. Jak asi víte, jedním z mých koníčků je politika. A třebaže jsem Angličan, mým největším favoritem je politika Spojených států amerických. Odjakživa si myslím, že na bedrech tohoto mocného a smíšeného národa spočívají osudy lidstva. V současné době však zastával úřad amerického prezidenta muž, kterého jsem nesnášel. Byl to hanebný člověk a praktikoval hanebnou politiku. Co horšího, byl to nesympatický patron beze špetky smyslu pro humor. A proč bych ho tedy já, Oswald Cornelius, nesesadil z úřadu?

Tenhle nápad se mi zalíbil.

„Kolik *Čubky* máte v této chvíli v laboratoři?“ zeptal jsem se.

„Přesně deset kubických centimetrů,“ řekl Henri

„A kolik dělá jedna dávka?“

„Pro náš pokus jsme použili jeden centimetr.“

„Víc nepotřebuji,“ řekl jsem. „Jeden kubický centimetr. Vezmu si ho ještě dneska domů. A jednu sadu ucpávek.“

„Ne,“ řekl Henri. „Nezahrávejte si s tím, aspoň ne v téhle fázi. Je to příliš nebezpečné.“

„Je to mé vlastnictví,“ řekl jsem. „Polovina patří mně. Nezapomínejte na naši úmluvu.“

Nakonec musel ustoupit. Ale bylo mu to proti srsti. Vrátili jsme se do laboratoře, zastrčili si ucpávky a Henri odměřil do malého flakónu přesně jeden kubický centimetr *Čubky*. Zalil uzávěr voskem a vložil mi lahvičku do rukou. „Úpěnlivě vás prosím, abyste byl diskrétní,“ řekl. „Je to pravděpodobně nejvýznamnější vědecký objev století, nesmí se s ním žertovat.“

Odjel jsem od Henriho přímo do dílničky svého starého přítele, Marcela Brossolleta. Marcel byl vynálezce a výrobce titěrných a precizních vědeckých přístrojů. Pracoval hodně pro chirurgy, vynalézal nové typy srdečních chlopní a kardiostimulátorů a takových těch jednosměrných záklopek, které regulují nitrolební tlak hydrocefalů.

„Potřebuji,“ řekl jsem Marcelovi, „abys mi udělal kapsli, do níž se vejde přesně jeden kubický centimetr tekutiny. Kapsle musí být opatřena nějakým časovacím zařízením, které ji v předem určený okamžik prořízne a tekutinu uvolní. Celá ta věčička nesmí být delší a širší než půl palce. Čím menší, tím líp. Svedeš to?“

„Snadno,“ řekl Marcel. „Slabostěnná kapsle z umělé hmoty, úlomek žiletky na proříznutí, pero, které žiletku vymrští, a běžný nastavitelný strojek z malinkých dámských hodinek. Má být kapsle plnitelná?“

„Ano. Udělej ji tak, abych ji mohl sám naplnit a uzavřít. Šlo by to do týdne?“

„Proč ne?“ řekl Marcel. „Nic na tom není.“

Následující dopoledne přineslo strašlivou novinu. Sotvaže ta vilná děvka Simone přišla ráno do laboratoře, postříkala se podle

všeho veškerým zbytkem Čubky, nějakými devíti kubickými centimetry destilátu! Potom se připlížila za Henriho, který zrovna usedl k psacímu stolu, aby svůj objev zaznamenal.

Nemusím vám líčit, co následovalo. A nejhorší bylo, že ta hloupá holka dočista zapomněla na Henriho těžce nemocné srdce. Parbleu, vždyť nesměl ani chodit do schodů! Když ho tedy molekuly zasáhly, neměl chudák nejmenší šanci. Do minuty bylo po něm, zemřel při plnění povinností, jak se říká, a bylo to.

Kdyby ta ďábelská ženská aspoň počkala, až sepíše chemický vzorec. Takhle však po Henrim nezůstala jediná poznámka. Prohledal jsem celou laboratoř, když tělo odnesli, ale nic jsem nenašel. Tím spíš jsem byl teď rozhodnut nepromarnit ani kapku jediného zbývajícího kubického centimetru Čubky na světě.

Za týden jsem si vyzdvihl u Marcela Brossolleta krásnou drobnůstku. Časovací zařízení tvořil strojek nejmenších hodinek, jaké jsem kdy viděl, připevněný spolu s kapslí a všemi ostatními součástkami k hliníkové destičce o rozměru jednoho čtverečního centimetru. Marcel mi ukázal, jak naplnit kapsli a nastavit časovač. Poděkoval jsem a zapravil účet.

Při první příležitosti jsem odcestoval do New Yorku. Ubytoval jsem se v hotelu Plaza na Manhattanu. Dorazil jsem tam asi ve tři odpoledne. Dal jsem si koupel, oholil se a požádal pokojovou službu, aby mi nahoru poslala láhev Glenlivet a nějaký led. S blahým pocitem čistoty a pohody jsem si nalil notnou dávku lahodné staré whisky a usadil se jen v županu do hlubokého křesla s ranním vydáním *New York Times*. Moje apartmá mělo výhled na Central Park a otevřeným oknem ke mně doléhal šum dopravy a vytrubování taxikářských klaksonů na třídě Central Park South. Náhle můj zrak zachytil jeden z titulků na první stránce **PREZIDENT V TELEVIZI. DNES VEČER**, křičel do světa. Četl jsem dál. *Očekává se, že prezident učiní významné zahraničně politické prohlášení, až dnes večer promluví na slavnostní večeři pořádané na jeho počest Dcerami americké revoluce v tanečním sále hotelu Waldorf Astoria*

...

Panebože, takové štěstí!

Byl jsem hotov čekat v New Yorku řadu týdnů, než se mi

naskytne podobná šance. Prezident Spojených států amerických se neobjevuje příliš často v televizi obklopen ženami. A právě v takové situaci jsem ho potřeboval mít. Byl to mimořádně kluzký brach. Vykoupal se v mnoha stokách a pokaždé řádně načichl. A přesto se mu vždycky podařilo národ přesvědčit, že smrad vychází z někoho jiného, nikoli z něho. Má představa byla tudíž následující: muž, který znásilní ženu před očima přinejmenším dvaceti miliónů diváků v celé zemi, bude zatraceně těžko popírat, že něco takového udělal.

Četl jsem dále. *Prezident bude hovořit přibližně dvacet minut, počínaje devátou večer, a jeho řeč budou přenášet všechny hlavní televizní společnosti. Prezidentovu projevu bude předcházet slavnostní uvedení paní Elvírou Ponsonbyovou, úřadující předsedkyně Dcer americké revoluce. Našemu zpravodaji paní Ponsonbyová ve svých pokojích v hotelu Waldorf Astoria řekla ...*

Bylo to dokonalé! Paní Ponsonbyová bude sedět po prezidentově pravici. Přesně v devět hodin a deset minut, až bude prezident uprostřed své řeči a polovina obyvatel Spojených států bude před obrazovkami, prořízne břit malinkou kapsli spočívající v skrytu řader paní Ponsonbyové a po její plesové toaletě ze zlatého lamé se rozlije kubický centimetr Čubky. Prezidentova hlava vyletí vzhůru, začenichá, začenichá podruhé, vypoulí oči, rozšíří se mu chřípí a začne frkat jako hřebec. A pak se zničehonic otočí a uchvátí paní Ponsonbyovou. Bude mrštěna na slavnostní tabuli a vzápětí na ni prezident skočí a šlehačkový dort a jahodový koláč se rozletí do všech stran.

Zaklonil jsem se a zavřel oči, vychutnáváve tu rozkošnou scénu. Už jsem viděl novinové titulky příštího rána:

PREZIDENTOVO DOSUD NEJLEPŠÍ VYSTOUPENÍ
PREZIDENTOVO TAJEMSTVÍ ZJEVENO NÁRODU
PREZIDENT SLAVNOSTNĚ ZASVĚCUJE PORNO-TV
a tak dále.

Následující den bude proti němu vznesena ústavní žaloba a já se z New Yorku tiše vytratím a vrátím se zpátky do Paříže. Když se to tak vezme, mohu vlastně odjet už zítra!

Pohlédl jsem na hodinky. Za chvíli čtyři. Beze spěchu jsem se oblékl. Sjel jsem výtahem do vstupní dvorany a zvolna jsem došel na

Madison Avenue. Kousek od Šedesáté druhé ulice jsem našel obstojné květinářství. Koupil jsem tam kytičku ze tří velkých orchidejových květů. Byly to cattleye, s bílými a světle fialovými flíčky. Byly obzvláště vulgární. Tak jako bez pochyby paní Elvíra Ponsonbyová. Nechal jsem je v krámě zabalit do pěkné krabice a převázat zlatou stužkou. S krabicí v rukou jsem se pak odlouдал zpátky k Plaze a vyjel do svých pokojů.

Zamkl jsem všechny dveře do chodby, kdyby se snad náhodou ukázala pokojská a chtěla mi rozestlat postel. Vytáhl jsem ucpávky a pečlivě je natřel vazelínou. Zastrčil jsem je do nosu a pevně zarazil dovnitř. Pak jsem si ještě po Henriho vzoru uvázal přes spodní část obličeje chirurgickou roušku. Konečně jsem byl připraven k dalšímu kroku.

Obyčejným kapátkem do nosu jsem přenesl svůj drahocenný kubický centimetr *Čubky* z flakónku do maličké kapsle. Ruka, v níž jsem držel kapátko, se přitom trochu chvěla, ale všechno dobře dopadlo. Uzavřel jsem kapsli. Potom jsem natáhl hodinový strojek a seřídil na přesný čas. Byly tři minuty po páté. Nakonec jsem nastavil časovač, aby spustil a prořízl kapsli přesně deset minut po deváté.

Stonky tří obrovitých orchidejí převázala květinářka širokou bílou stuhou a sejmutou stuhu a připevnit kapsli s časovačem ke stonku jednoho z květů bavlněnou nitkou bylo pro mě hračkou. Když to bylo hotovo, ovázal jsem opět stonky včetně pekelného strojku stuhou. Pak jsem převázal mašlí. Skutečně čistá práce.

Potom jsem zavolał do Waldorfu, kde mi řekli, že večere začne v osm, ale hosté že se musí shromáždit v tanečním sále už v půl osmé, ještě před prezidentovým příchodem.

Za deset minut sedm jsem u jednoho z postranních vchodů do Waldorfu vyplatil taxi a vešel do budovy. Přešel jsem malým vestibulem a položil krabici s orchidejemi na recepční pult. Naklonil jsem se přes pult, abych byl recepčnímu co nejbliže. „Mám doručit tenhle balíček paní Elvíře Ponsonbyové,“ zašeptal jsem, užívaje lehce amerického přízvuku. „Je to dárek od prezidenta.“

Recepční si mě podezřívavě změřil.

„Paní Ponsonbyová dnes večer slavnostně uvede prezidenta před jeho projevem v tanečním sále,“ dodal jsem. „Pan prezident si přeje,

aby jí tyto květiny byly bez prodlení odevzdány.“

„Nechte to tady, nechám to poslat nahoru do jejího apartmá,“ řekl recepční.

„Ne, to nepůjde,“ namítl jsem. „Mám příkaz doručit květiny osobně. Jaké číslo má její apartmá?“

Zapůsobilo to na něho. „Paní Ponsonbyová má apartmá pět nula jedna,“ řekl.

Poděkoval jsem a vstoupil do výtahu. Když jsem vyjel do pátého patra a krácel chodbou, liftboy zůstal stát ve dveřích zdviže a sledoval mě očima. Zazvonil jsem na zvonek čísla pět set jedna.

Dveře otevřela nejmohutnější žena, na jakou jsem jakživ popatřil. Viděl jsem obryně v cirkusech. Viděl jsem zápasnice a vzpěračky. Viděl jsem obrovské masajské ženy v savanách pod Kilimandžárem. Nikdy jsem ale neviděl tak vysokou, širokou a tlustou ženu, jako byla tahle. Ani tak nevýslovně odpuzující. Byla upravena a vyšňořena pro největší událost svého života a ve dvou vteřinách, jež uplynuly, než mezi námi padlo první slovo, jsem z toho většinu stačil zaznamenat – kovově lesklé, stříbřitě modré vlasy s každým pramenem pevně přiklíženým na své místo, hnědá prasečí očka, dlouhý ostrý nos větřící mrzutosti, ohrnuté rty, vysedlou bradu, pudr, maskáro, šarlachovou rtěnku a co bylo nejotřesnější, obludná, kosticemi podepřená prsa, která před ní čněla jako balkón. Strměla tak daleko kupředu, že se jen zázrakem pod jejich tíží nepřekotila. Tak tu přede mnou stála, pneumatická Junona, obalená od krku po kotníky hvězdami a pruhy americké vlajky.

„Paní Elvíra Ponsonbyová?“ zabrblal jsem.

„Já jsem paní Ponsonbyová,“ zahřměla. „Co chcete? Nemám ani chvilku nazbyt.“

„Paní Ponsonbyová,“ řekl jsem, „pan prezident mi nařídil, abych vám toto osobně předal.“

Okamžitě zjihla, „je to drahoušek!“ zahýkala. „To je od něho vskutku velkolepé!“ Po krabici se napřáhly dvě masité ruce. Vydal jsem ji.

„Mám se přesvědčit, že balíček otevřete ještě před banketem,“ řekl jsem.

„To víte, že ho otevřu,“ řekla. „Mám to udělat před vámi?“

„Pokud nic nenamítáte.“

„Ale ne, jen pojd'te dál. Ale nemám už moc času.“

Následoval jsem ji do salónku apartmá. „Mám vám také vyřídit,“ pokračoval jsem, „abyste tuto maličkost přijala jako projev úcty jedné vůdčí osobnosti druhé.“

„Ha!“ zařvala. „To se mi líbý! Je to velkolepý chlap!“ Rozvázala zlatý motouz na krabici a zdvihla víko. „Já to tušila!“ hulákala. „Orchideje! A jak skvostné! Ty jsou víc nóbl než tahle má utrápená kytkal!“

Byl jsem tak zmámen galaxií hvězd na jejích prsou, že jsem si ani nepovšiml jediné orchideje připnuté na levém řádku

„Hned si je musím připíchnout,“ řekla. „Prezident jistě čeká, že budu mít jeho dárek na sobě.“

„Zajisté,“ odvětil jsem.

Snad vám trochu přiblížím, jak dalece to její poprsí čnělo, když řeknu, že aby vůbec dosáhla na květ a rozepnula zavírací špendlík, musela natahnout obě paže tak, že si je málem vykloubila. Chvilí se špendlíkem zápolila, ale neviděla na něj a ne a ne ho rozepnout. „Bojím se, abych si neroztrhla róbu,“ řekla. „Sundejte mi to.“ Nakvašeně se otočila a strčila mi své mamutí poprsí do tváře. Zaváhal jsem. „Dělejte!“ zaburácela. „Nemám tolik času!“ Pustil jsem se do díla a nakonec se mi špendlík z jejích šatů podařilo odepnout.

„A teď tam připíchněte tyhle,“ poručila.

Odložil jsem jedinou orchideji stranou a pečlivě vytáhl z krabice své vlastní květy.

„Mají špendlík?“ zeptala se.

„Nikde ho nevidím,“ řekl jsem. Na tohle jsem zapomněl.

„Nevadí,“ řekla. „Použijeme ten starý.“ Sejmula z první orchideje zavírací špendlík, a než jsem jí v tom mohl zabránit, vyrvala mi mé tři orchideje z ruky a prudce špendlík zabodla do bílé stuhy kolem stonků. Vrazila ho takřka přesně do místa, kde byla ukryta má kapsle Čubky. Špendlík narazil na cosi tvrdého, čím nepronikl. Zabodla jej podruhé. Opět narazil na kov. „Krutínoha, co to tam je?“ supěla.

„Pusťte mě k tomu!“ vykřikl jsem, ale to už bylo pozdě, neboť bílou stuhou se rychle šířila vlhká skvrna Čubky z propíchnuté kapsle

a o setinu vteřiny později ke mně dorazil její první nápor. Praštil mě do nosu, ale s vůní to nemělo nic společného, neboť vůně je cosi nehmotného. Vůni nepocítíte. Tohle však bylo hmatatelné. Bylo to hutné. Jako by mi vstříkli do nosních dírek nějakou palčivou, vysokým tlakem zhuštěnou kapalinu. Bylo to krajně nepříjemné. Cítil jsem, jak se to dere výš a výše, proniká daleko za nosní průduchy, proráží si cestu za čelo a dospívá k mozku. Hvězdy a pruhy na šatech paní Ponsonbyové se pojednou začaly houpat a komíhat a pak se rozhoupala celá místnost a hlava se mi rozezněla bušením vlastního srdce. Připadal jsem si jako pod narkózou.

Vzápětí mě musely, byť jen na pár vteřin, obestřít mrákoty.

Když jsem opět nabyl smyslů, stál jsem nahý v jakémsi růžovém pokoji a v rozkroku mi hlodal podivný pocit. Spustil jsem oči a spatřil, že můj milovaný pohlavní orgán je tři stopy dlouhý a příslušně tlustý. A pořád narůstal. Prodlužoval se a duřel úděsnou rychlostí. Současně se mi však scvrkávalo tělo. Menší a menší bylo mé seschlé tělíčko. Můj podivuhodný úd byl zato větší a větší, a pořád rostl, panebože, až mé tělo zcela obklopil a beze zbytku je vsřebal. Změnil jsem se v olbřímí, sedm stop vysoký falus, krásný k pohledání.

Obtančil jsem na oslavu své úžasné nové podoby pokoj kolem dokolečka. Cestou jsem střetl švarnou bohyni přioděnou do hvězdami posetého roucha. Byla nevýslovně ztepilá, jak už bohyně bývají. Vztyčil jsem se v plné kráse a hlasitě zadeklamoval:

*„Každíčká květinka léta je létu milá,
vzdor jeho žáru ze země vyrašila.
Však řekni, zřely tvoje oči bdící
pohlavní orgán mých rozměrů zvíci?“*

Bohyně se vznesla a vášnivě mě ovinula pažemi. Potom zvolala:

*„Mám tebe k jasnému dni léta přirovnat?
Mám ... Ach bože, jak to jen slovy vyzpívat?
Po celý život svůj o muži jsem snila,
kterého Příroda tak štědře vybavila.“*

O chvíli později jsme byli milióny mil daleko ve vesmíru a prolétali sprškou rudých a zlatých meteoritů. Nahrben kupředu cválal jsem na jejím neosedlaném hřbetu a pevně ji svíral stehny. „Přidej!“ křičel jsem, bodaje ji do slabin dlouhými ostruhami. „Rychleji!“ Letěla rychleji a rychleji, tryskem se hnala oblohou, hříva jí plála sluncem a z ocasu jí chumelil sníh. Zaplavoval mě ohromující pocit vlastní síly. Byl jsem nepřekonatelný, největší. Byl jsem Pánem Vesmíru, rozmetával jsem planety a lapal hvězdy holou dlaní, abych je zas odhazoval jako pingpongové míčky.

Ó, jaká extáze a vytržení! Ach, Jericho! Ach, Tyre! Ach, Sidone! Zdi se zbortily, klenba nebeská se rozplynula a z ohně a kouře výbuchu začal do mého vědomí jak všední den pozvolna vplouvat salónek hotelu Waldorf Astoria. Panovalo tam boží dopuštění. Ani tornádo by nenatropilo takovou spoušť. Moje šaty a prádlo ležely na podlaze. Chvatně jsem se začal oblékat. Dokázal jsem to za rovných třicet vteřin. A když jsem běžel ke dveřím, zahlaholil odkudsi zpoza převráceného stolu v koutě sytý ženský hlas: „Nevím sice, kdo jste, panáčku, ale hrozně jste mě potěšil.“

OBSAH

HOST DO DOMU

(JAROSLAV KOŘÁN)

7

VELKÁ ROŠÁDA

(JANA KOBLIŽKOVÁ)

64

VYVRCHOLENÍ

(JAROSLAV KOŘÁN)

93

ČUBKA

(JAROSLAV KORÁN)

128

ČTENÍ
NA DOVOLENOU
Z anglického originálu Switch Bitch, vydaného nakladatelstvím
Michael Joseph, Londýn 1974, přeložili Jana Kobližková
a Jaroslav Kořán.
Kresba na obálce Adolf Born, grafická úprava
Miloslav Fulín.
Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury
a umění, n. p., jako svou 4236. publikaci v redakci
krásné literatury,
Praha 1984.
Odpovědný redaktor Jan Zelenka.
Vytiskl Mír 01, n. p. Václ. nám. 15, Praha 1.
8,14 AA, 8,31 VA.
Vydání druhé.
605 22 825.
Náklad 60 000 výtisků.
13/34 01-030-84
Cena kart. 15 Kčs